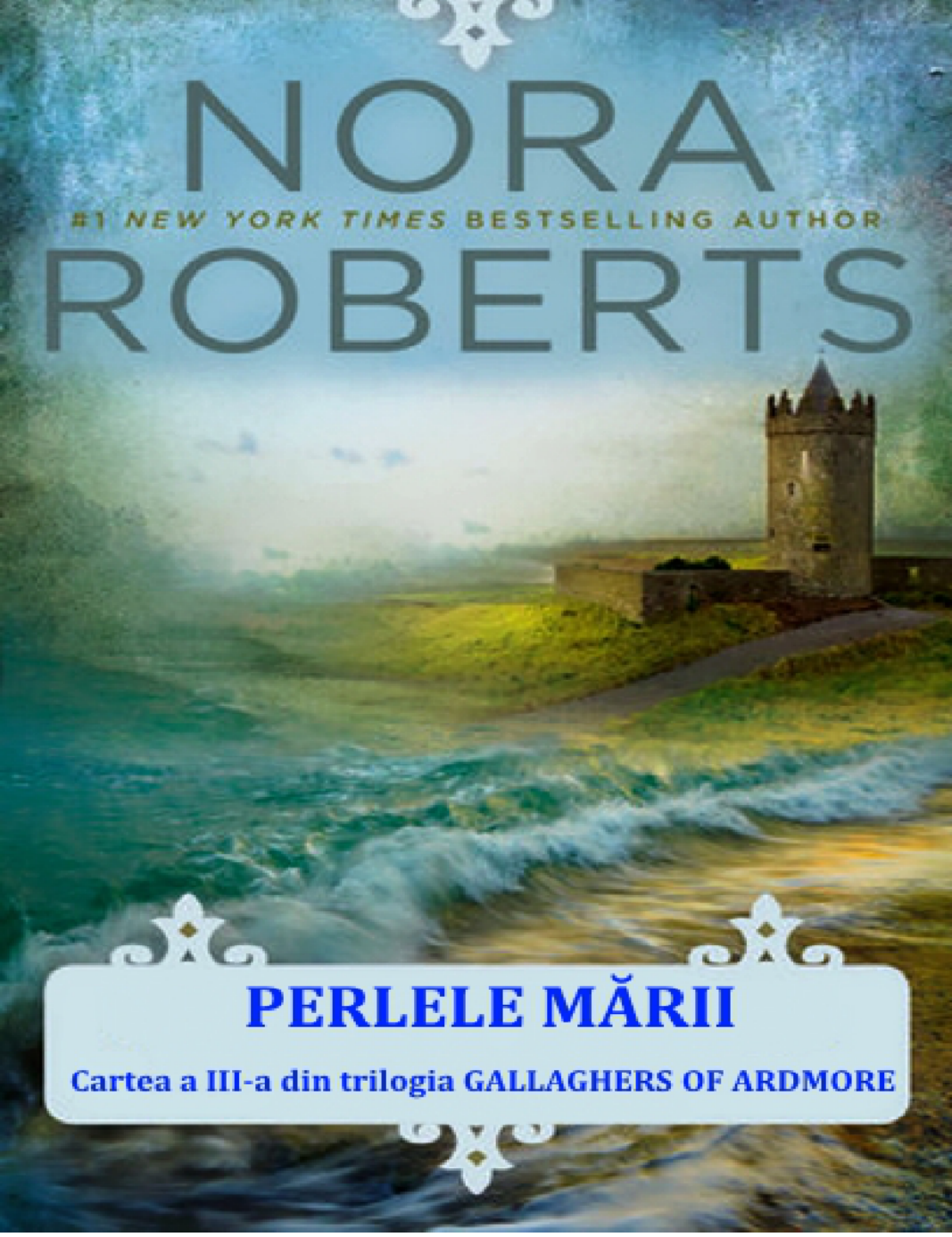

PERLELE MĂRII

Cartea a III-a din trilogia GALLAGHERS OF ARDMORE

Cuprins

CAPITOLUL 1
CAPITOLUL 2
CAPITOLUL 3
CAPITOLUL 4
CAPITOLUL 5
CAPITOLUL 6
CAPITOLUL 7
CAPITOLUL 8
CAPITOLUL 9
CAPITOLUL 10
CAPITOLUL 11
CAPITOLUL 12
CAPITOLUL 13
CAPITOLUL 14
CAPITOLUL 15
CAPITOLUL 16
CAPITOLUL 17
CAPITOLUL 18
CAPITOLUL 19
CAPITOLUL 20

Nora Roberts

PERLELE MĂRII

Cartea a III-a din trilogia GALLAGHERS OF ARDMORE

Traducere de
MIHNEA COLUMBEANU

§§§§§

Editura
MIRON

Editura MIRON
București, 2009

HEART OF THE SEA
by Nora Roberts
© copyright by Nora Roberts

© copyright 2009 by Editura MIRON

Toate drepturile asupra acestui titlu aparțin Editurii MIRON

© copyright grafică Editura MIRON

ISBN 73-95064-0-3

CAPITOLUL 1

Satul Ardmore stătea cuibărit pe coasta de sud a Irlandei, în comitatul Waterford, cu Marea Celtică întinsă la picioare. Digul de piatră se arcuia în jurul lui, urmărind conturul plajei cu nisip auriu.

În vecinătate, satul se lăuda cu un grup de faleze pitorești, așternute cu iarbă, și un hotel agățat de ele.

Dacă aveai chef, puteai face o plimbare plăcută, deși nu lipsită de efort, pe o cărare îngustă din jurul promontoriului, iar pe culmea primei coline se înălțau ruinele oratoriului și ale fântânii Saint Declan.

Priveliștea merita ascensiunea, cu cerul, marea și satul întinse dedesubt. Era pământ sfânt, și cu toate că acolo erau îngropați destul morți, numai un singur mormânt avea inscripții pe piatra de căpătâi.

Satul însuși avea străzi îngrijite și căsuțe zugrăvite mereu proaspăt, unele cu tradiționalele acoperișuri de crengi, și câteva coline abrupte.

Florile creșteau din abundență, revărsându-se din lădițele de la ferești, coșuri și ghivece. Alcătuiau un tablou încântător, iar sătenii se mândreau să fi câștigat premiul Tidy Town, cu doi ani în urmă.

Pe Tower Hill se vedea un frumos turn rotund, cu acoperișul său conic încă intact și ruinele catedralei din secolul al XII-lea construită în cinstea Sfântului Declan.

Oamenii erau gata să-ți spună, dacă te întrebai, că Declan venise cu treizeci de ani înaintea bunului Sfânt Patrick.

Nu că s-ar fi lăudat, nu făceau decât să te pună în temă.

Cei interesați de asemenea probleme găseau exemple de încrustații oghame pe pietrele puse la păstrare în catedrala fără acoperiș și arcade romane tocite de vremuri și vânturi, dar încă demne de studiu.

Însă satul în sine nu făcea nici o încercare de a atinge o asemenea măreție.

Nu era decât o localitate plăcută, cu vreo două prăvălii și câteva case construite la distanță de frumoasele plaje nisipoase.

Pe indicatorul localității Ardmore era adăugat cuvântul FAILTE, care însemna „bine ați venit”.

Tocmai combinația de istorie veche și simplitate a caracterului și a ospitalității era aceea care-l interesa pe Trevor Magee.

Strămoșii lui proveneau din Ardmore și din Old Parish.

Însuși bunicul său se născuse aici, într-o căsuță de lângă Ardmore Bay, și-și trăise primii ani de viață inspirând aerul umed al mării, plimbându-se de mână cu mama lui pe ulițele satului sau pe plajă.

Își părăsise satul și țara, luându-și cu el în America soția și fiul.

Nu se mai întorsese niciodată și, din câte știa Trevor, nici nu mai privise vreodată în urmă.

Irlanda, Ardmore și familia Dennis Magee nu mai erau pomenite decât rareori.

Prin urmare, imaginea satului Ardmore în mintea lui Trevor avea un aer de sentimentalism și curiozitate, iar motivele pentru care îl alesese erau de natură personală.

Însă Trevor Magee își putea permite capricii personale. Era un om care clădise și care, la fel ca bunicul și tatăl lui înaintea sa, construise inteligent și cu spor.

Bunicul lui își câştigase existența zidind și se îmbogățise speculând proprietăți în timpul celui de-al doilea război mondial și după aceea, până când cumpărarea și vânzarea acestora ajunseseră să formeze principala lui ocupație, ziditul revenindu-le celor pe care-i angaja.

Bătrânul Magee nu fusese mai sentimental față de începuturile lui muncitorești decât față de propria sa patrie. Din câte își amintea Trevor, omul acela nu nutrise nici un fel de sentimente.

Dar Trevor moștenise inima și mâinile constructorului, precum și simțul rece și aspru al omului de afaceri, și învățase să le folosească și pe unele și pe altele.

Avea să le întrebuințeze și aici, adăugând o undă de sentiment pentru a-și construi sala de spectacole, o clădire tradițională pentru muzica tradițională, cu intrarea prin cârciuma deja existentă care aparținea familiei Gallagher.

Încheiase tranzacția cu frații Gallagher, desțelenind pământul pentru proiect încă înainte de a-și fi putut găsi timpul pe care voia să-l petreacă la fața locului.

Însă acum sosise și intenționa să facă mai mult decât doar să semneze cecuri și să privească.

Voia să pună osul la treabă.

În dimineața aceea, Trevor ieșise din casa pe care o închiriase pe durata ședерii, îmbrăcat într-o geacă de doc și cu o cană de cafea aburindă în mână.

Acum, după câteva ore, geaca fusese aruncată în lături, iar pe spatele cămășii îi apăruse o dâră închisă de sudoare.

Ar fi dat o sută de lire sterline pentru o bere rece.

Cârciuma se afla la mică distanță de șantier. Știa că, la amiază, era plină de clienți.

Dar nu-și putea potoli setea cu o halbă de bere rece, când le

interzicea angajaților să bea la locul de muncă.

Își răsuci umerii, privind prin jur.

Autobetoniera duduia monoton, oamenii strigau, dând sau primind ordine.

Muzica muncii, își spuse Trevor. Niciodată nu se sătura s-o asculte.

Acesta era un dar de la tatăl lui. Învățătura pornind de la zero fusese crezul lui Dennis junior în viață, iar reprezentantul celei de-a treia generații de Magee făcuse tocmai acest lucru.

Timp de peste zece ani - cincisprezece, dacă număra și verile în care asudase pe șantiere de construcții - învățase tot ceea ce însemna munca de zidar.

Durerile de șale, sângele și febra musculară.

La treizeci și doi de ani, petrecea mai mult timp în sălile de ședințe și la întâlniri de afaceri decât pe schele, dar nici un moment nu-și pierduse satisfacția de a da el însuși cu ciocanul.

Intenționa ca, în Ardmore, pentru sala de spectacole, să-și acorde tocmai această plăcere.

O privea pe femeia scundă cu șapcă decolorată și cizme scâlciate cum dădea târcoale, gesticulând în timp ce betonul umed aluneca prin jgheab.

Se cățăra peste grămezi de pietre și nisip, lovea cu hârletul în jgheab și-i striga operatorului să se oprească, după care intra în mocirlă, împreună cu ceilalți muncitori, ca să netezească stratul de beton.

Brenna O'Toole, își spuse Trevor, bucuros că-și urmase instinctele.

Angajarea ei și a tatălui său ca maiștri de proiect fusese o manevră inspirată.

Nu numai pentru talentele lor de constructori, ci și pentru că știau satul, și pe locuitorii acestuia, aveau grijă ca munca să decurgă lin și oamenii să fie mulțumiți și productivi.

Într-un asemenea proiect relațiile cu publicul erau la fel de importante ca o temelie solidă.

Da, într-adevăr, lucrau extraordinar de bine. Cele trei zile de când se afla în Ardmore îi demonstraseră că nu greșise alegându-i pe O'Toole și O'Toole.

Când Brenna ieși din nou, Trevor îi întinse mâna s-o ajute.

— Mulțumesc.

Brenna își înfipse cazmaua în pământ, rezemându-se de coada ei.

În pofida cizmelor murdare și a șepcii pleoștite, arăta ca o zână.

Avea pielea ca smântâna irlandeză, iar de sub șapcă îi scăpau câteva bucle roșii.

— Tim Riley a spus că nu va mai ploua încă o zi, două, iar el nu prea greșește în problemele astea. Cred că lespedea se va usca înainte de a trebui să vă faceți griji cu vremea.

— Ați făcut progrese considerabile încă dinainte de a ajunge eu aici.

— Sigur, și o dată ce ne-ați dat liber, n-am mai avut motive să așteptăm. O să vă turnăm o fundație bună și solidă, domnule Magge, și-o vom face la termen.

— Trev.

— Da, Trev.

Brenna își dădu șapca pe spate, pentru a-l privi în ochi; el avea cu cel puțin un cap peste statura ei de un metru și cincizeci și cinci, chiar și încălțată cu cizmele.

— Oamenii pe care i-ai trimis din America formează o echipă extraordinară.

— Întrucât i-am ales personal, unul și unul, îți dau dreptate.

Tonul lui părea puțin cam fudul, dar nu neprietenos.

— Deci, nu alegi niciodată și femei?

Trevor zâmbi alene, astfel încât hazul păru să i se aștearnă încet pe chip, până ajunse și în ochii de culoarea fumului de turbă.

— Ba da, cum să nu, și cât de des posibil. Atât în interes profesional, cât și în alte interese. Pentru proiectul ăsta am repartizat-o pe una dintre cele mai bune tâmplărițe ale mele. Va fi aici săptămâna viitoare.

— Mă bucur să aflu că vărul meu Brian n-a greșit în privința asta. A spus că angajezi oamenii după talent, nu după sex.

Arătând cu capul spre șantier, Brenna adăugă:

— Japița asta gălăgioasă de betonieră o să ne mai țină companie un timp. Mâine se întoarce Darcy din vacanță și pot să-ți spun c-o să ne facă la toți capul mare c-o deranjăm.

— E un zgomot pozitiv. Al construirii.

— Și eu am fost întotdeauna de aceeași părere.

Stătură un moment tăcuți, în timp ce autobetoniera își voma ultimul metru de beton.

— Îți fac cinste cu masa, spuse Trevor.

— Nu te refuz.

Brenna scoase un șuierat, pentru a atrage atenția tatălui ei, apoi mimă cu mâna mâncatul.

Mick răspunse cu un zâmbet și un gest, după care se reapucă de treabă.

— E într-al nouălea cer, comentă Brenna, în timp ce se duceau să-și clătească cizmele. Nimic nu-l face pe Michael O'Toole mai fericit decât să fie în mijlocul unui șantier - cu cât mai noroios, cu atât mai bine.

Satisfăcută, Brenna tropăi de câteva ori din picioare, apoi ocoli spre ușa bucătăriei.

— Sper să vizitezi și zona cât stai aici, în loc să te cufunzi numai în muncă.

— Am de gând să văd împrejurimile.

Ceva îl atrăsese spre Irlanda, spre Ardmore, timp de peste un an. În visuri.

— A, iată un bărbat arătos care face lucrul la care se pricepe cel mai bine, comentă Brenna, deschizând ușa bucătăriei. Ce ne-ai pregătit pentru azi, Shawn?

Shawn se întoarse de la enorma mașină de gătit veche, înalt și deșirat, cu părul negru lățos și ochii de un albastru cețos.

— La specialitate avem supă de spanac-de-mare și sandvișuri cu carne de vită. Bună ziua îți doresc, Trevor. Te muncește asta mai tare decât s-ar cuveni?

— Ține lucrurile în mișcare.

— Așa și trebuie, căci bărbatul din viața mea e un greoi. Mă întreb, Shawn, dacă ai mai ales vreo melodie, două, să i le-arăți lui Trevor?

— Am fost ocupat să-mi servesc proaspăta soție. E o ființă pretențioasă.

Spunând acestea, luă între mâini fața Brennei și o sărută.

— Ieși afară din bucătăria mea. Și-așa-i o zăpăceală destul de mare aici, fără Darcy.

— O să se-ntoarcă mâine, iar până la ora asta o vei fi blestemat deja de-o duzină de ori.

— Păi tu de ce crezi că-i duc dorul? Dă-i comanda lui Sinead, îi spuse el lui Trevor. E o fată bună, iar Jude a noastră a lucrat cu ea. Are nevoie doar de puțină practică.

— Sinead e o prietenă a surorii mele, Mary Kate, îi spuse Brenna lui Trevor, în timp ce împingea ușa batantă dintre bucătărie și cârciumă. O fată bună de felul ei, chiar dacă puțin cam împrăștiată la creier. Vrea să se mărite cu Billy O'Hara, iar în momentul de față asta-i suma completă a ambițiilor ei.

— Iar Billy O'Hara ce are de spus?

— Nefiind tocmai la fel de ambițios ca Sinead, Billy își ține gura. Bună ziua îți doresc, Aidan.

— Și eu ție.

Cel mai vârstnic dintre frații Gallagher lucra la bar. Cu mâinile pe robinete, ridică privirea.

— Deci, luați masa la noi?

— Într-adevăr. Văd că ești ocupat.

— Dumnezeu să binecuvânteze autobuzele cu turiști.

Făcând cu ochiul, Aidan împinse două halbe de bere pe bar, spre mâinile care le așteptau.

— Vrei să ne luăm mâncarea la bucătărie?

— Nu e nevoie, decât dacă sunteți foarte grăbiți.

Ochii lui, de un albastru mai intens decât cei ai fratelui său, scrutară salonul.

— Serviciul merge o idee mai încet decât de obicei. Dar au mai rămas una, două mese libere.

— Îl lăsăm pe șef să hotărască.

Brenna se întoarse spre Trevor.

— Cum preferi?

— Hai să ocupăm o masă.

Era mai bine să vadă cu ochii lui cum mergeau afacerile.

O urmă afară și se așezară la una dintre mesele în formă de ciupercă.

Se auzea un murmur de conversații, prin aer plutea un fum subțire și mirosul de drojdie al berii.

— Iei o halbă? îl întrebă Brenna.

— Numai după ce se termină programul.

Cu buzele tresărindu-i, Brenna se rezemă de spătar.

— Așa am auzit și eu, de la unii dintre oameni. Se vorbește că, în privința asta, ești un tiran.

Nu-l deranja cuvântul „tiran”. Însemna că era stăpân pe situație.

— Ar fi cel mai corect cuvânt.

— Am să-ți spun un lucru, s-ar putea să-ți fie cam greu să aplici o asemenea regulă pe-aici. Mulți dintre cei care vor munci pentru tine au supt Guinness încă din fașă și le e o băutură la fel de firească precum laptele de mamă.

— Și mie îmi place, dar când un bărbat sau o femeie lucrează pe timpul meu, se mulțumește numai cu laptele de mamă.

— A, ești un om dur, Trevor Magee, comentă ea, râzând. Deci, ia spune-mi, cum îți place Faerie Hill Cottage?

— Foarte mult. E confortabilă, eficientă, liniștită și are niște vederi de ți se pune un nod în gât. Exact ceea ce căutam, așa că-ți sunt recunoscător că mi-ai găsit-o.

— Nici o problemă, absolut nici una. Este în familie. Cred că lui Shawn îi e dor de bucătărioara de acolo, întrucât casa pe care ne-o construim mai are mult până să fie gata. E mai mult decât locuibilă, adăugă ea, întrucât acesta era unul dintre actualele lor subiecte spinoase, dar mă gândesc să mă concentrez asupra bucătăriei, în zilele libere, ca să fie mai mulțumit.

— Mi-ar plăcea s-o văd.

— Serios?

Surprinsă, Brenna înclină capul.

— Mă rog, ești binevenit oricând. Am să-ți dau îndrumările. Te superi dacă spun că nu mă așteptam să fii atât de prietenos pe cât pari?

— La ce te așteptai?

— Mai degrabă la un rechin, și sper că asta nu te jignește.

— Nu mă jignește. Și depinde în ce ape înot.

Ridică privirea și se lumină la față, când de masă se apropie soția lui Aidan.

Dar, când dădu să se ridice, Jude îi făcu semn să rămână așezat.

— Nu, nu stau, dar mulțumesc oricum.

Își rezemă o mână pe abdomen, unde se vedea că sarcina era foarte înaintată.

— Bună, eu sunt Jude Frances și azi voi fi ospătărița voastră.

— N-ar trebui să umbli așa de colo-colo, cărând tăvi.

Jude oftă în timp ce scotea carnetul cu comenzi.

— Parc-ar fi Aidan. Mă odihnesc când simt nevoia și nu car nimic greu. Sinead nu se descurcă singură.

— Nici o grijă, Trevor. Păi, propria-mi mamă, Dumnezeu s-o binecuvânteze, a scos cartofi, chiar în ziua nașterii mele, iar după ce m-a adus pe lume s-a dus să-i prăjească.

La vederea ochilor îngustați ai lui Trevor, Brenna chicoti.

— Mă rog, poate n-o fi fost chiar așa, dar fac rămășag că ar fi putut s-o facă. Eu iau supa de azi, dacă nu te superi, Jude, și... un pahar de lapte, adăugă, cu un zâmbet strengăresc spre Trevor.

— La fel, spuse el, plus sandvișul.

— Inspirată alegere. Le aduc imediat.

— E mai puternică decât pare, îi spuse Brenna, când Jude trecu la altă masă. Și mai încăpățânată. Acum, că și-a găsit direcția, ca să zic așa, nu va face decât să muncească și mai mult pentru a dovedi că poate face ceea ce-i spui că n-ar trebui. Aidan n-o lasă să întreacă măsura, îți dau cuvântul meu. Omul ăsta o adoră.

— Da, am observat. Frații Gallagher par să fie devotați nevestelor lor.

— N-ar strica să fie, altfel nevestele vor ști în mod sigur de ce.

Relaxată, își întinse picioarele și-și scoase șapca. Buclele roșcate i se revărsară pe umeri.

— Și nu ți se pare „prea rustic”, cred c-ar trebui să spun, aici la țară, după ce te-ai obișnuit în New York City?

Trevor se gândi imediat la șantierele pe care le cunoscuse: alunecări de noroi, inundații, călduri arzătoare, mici vandalisme și sabotaje.

— Deloc. Satul e exact așa cum mă așteptam, după rapoartele lui Finkle.

— A, da, Finkle.

Și-l amintea foarte bine pe cercetașul lui Trevor.

— Iată un om care cred că preferă confortul urban. Dar, în fond, tu nu ești atât de... părtinitor.

— Sunt foarte părtinitor, depinde. De-asta am încorporat cea mai mare parte a planurilor tale în proiectul teatrului.

— Ăsta-i un compliment delicios și parșiv.

Și nimic nu i-ar fi plăcut mai mult.

— Cred că tindeam mai mult spre unghiul personal. Țin în mod special la căsuța de pe Faerie Hill și nu eram sigură dacă aveai s-o găsești pe gustul tău. Dacă stau să mă gândesc, cred că un om cu un trecut ca al tău ar fi fost mai degrabă înclinat să stea la un hotel de pe faleză, cu cameriste, restaurant și așa mai departe.

— Camerele de hotel îmi dau întotdeauna o senzație de claustrare. Și găsesc că e interesant să stau în casa unde s-a născut, a trăit și a murit femeia care a fost logodită cu unul dintre strămoșii mei.

— A fost o femeie minunată, bătrâna Maude, o femeie înțeleaptă.

În timp ce vorbea, Brenna nu scăpa din ochi chipul lui Trevor.

— Mormântul ei e lângă fântâna Sfântului Declan, iar acolo poți să-i simți prezența. Nu ea e cea care bântuie acum prin casă.

— Atunci, cine?

Brenna înălță din sprâncene.

— Deci, nu cunoști legenda? Bunicul tău s-a născut aici, și tatăl tău, deși era încă mic când au plecat spre America. Totuși, a venit în vizită, cu mulți ani în urmă. Nici unul dintre ei nu ți-a spus povestea lui Lady Gwen și a Prințului Carrick?

— Nu. Deci, cea care bântuie casa e Lady Gwen?

— Ai văzut-o?

— Nu.

Trevor nu fusese crescut cu legende și mituri, dar în vene avea destul sânge irlandez ca să-și pună întrebări în legătură cu ele.

— Însă se simte în casă o senzație feminină, aproape o mireasmă, așa că sorții sunt în favoarea cucoanei.

— Aici ai dreptate.

— Cine era? Cred că, dacă împart locuința cu o stafie, ar trebui să știu câteva ceva despre ea.

Nu alunga nepăsător subiectul, nu manifesta o indulgență amuzată față de irlandezi și legendele lor, observă Brenna.

— Iarăși mă surprinzi. Stai să văd ceva, mai întâi. Vin imediat.

Fascinant, medită Trevor. Se alesese cu o fantomă.

O poveste reușită cu stafii putea atrage oamenii la spectacole cu tot atâta succes ca o cârciumă bine gospodărită. Totul ținea de atmosferă.

Continuă să cocheteze cu această idee, în timp ce scruta salonul.

Nu-i trecea prin minte că, așa cum stătea acolo, în hainele de lucru, cu părul blond închis ciufulit după munca de dimineață, arăta mai mult a localnic decât a vizitator.

Avea un chip îngust, osos, care te ducea cu gândul la un războinic sau eventual la un cărturar, dar mai greu la un om de afaceri.

Femeia cu care fusese la un pas de a se căsători spusese că părea sculptat și cizelat de un geniu nebun.

O mică cicatrice îi marca bărbia, de pe urma unei furtuni care

spărsese geamurile la Houston, în timpul unei tornade, sporindu-i impresia generală de duritate.

Era un chip care rareori dădea ceva de gol - decât dacă era în avantajul lui Trevor Magee.

În acel moment, avea o expresie rece și închisă, care redeveni prietenoasă când Brenna reveni spre masă, împreună cu Jude.

Trevor observă că Brenna aducea tava.

— Am rugat-o pe Jude să-și sacrifice câteva momente ca să ia loc și să-ți povestească despre Lady Gwen, anunță Brenna, începând să pună mâncarea pe masă. E o *seanachais*.

La vederea sprâncenei înălțate a lui Trevor, Jude clătină din cap:

— Asta înseamnă povestitor, în gaelică. De fapt, nu sunt așa ceva, eu doar...

— Și i-a fost publicată cartea, iar acum scrie încă una.

— Brenna, își dădu Jude ochii peste cap.

— Am s-o caut. Unele dintre versurile cântecelor lui Shawn povestesc legende. Este o veche tradiție.

— O, asta o să-i placă.

Radioasă, Brenna luă tava.

— O duc eu, Jude, și-am s-o mustruluiesc puțin pe Sinead din partea ta. Tu începe. Am auzit de prea multe ori povestea asta.

— Are energie cât douăzeci de oameni, comentă Jude, puțin cam obosită, luându-şi ceașca de ceai.

— Mă bucur că am găsit-o pentru proiectul ăsta. Sau că m-a găsit ea pe mine.

— Aș spune că amândoi sunt perfecți, de vreme ce și unul și altul sunteți atât de energici...

Se întrerupse brusc, jenată.

— N-am spus-o în sens negativ.

— Nici n-am luat-o așa. Mișcă bebelușul? Ai o anumită expresie, îi explică Trevor. Sora mea tocmai l-a făcut pe al treilea.

— Al treilea?!?

Jude răsuflă zgomotos.

— Am momente când mă întreb cum am să mă descurc cu unul singur. E activ. Dar va trebui să mai aștepte vreo două luni.

Își plimbă o mână încet, în cercuri, peste burta proeminentă, în timp ce sorbea din ceai.

— S-ar putea să nu știi, dar până acum un an și ceva am locuit la Chicago.

Trevor scoase un sunet evaziv. Sigur că știa, primise rapoarte amănunțite.

— Planul meu era să vin aici pentru șase luni, să locuiesc în casa unde a stat bunica mea după ce și-a pierdut părinții. O moștenise de la verișoara ei Maude, care a murit la scurt timp înainte de sosirea mea.

— Femeia cu care a fost logodit unchiul meu.

— Într-adevăr. În ziua în care am ajuns ploua. Mă rătăcisem, și nu numai din punct de vedere geografic. Toate mă iritau.

— Ai venit singură, în altă țară? înclină Trevor capul. O asemenea femeie nu mi se pare că poate fi ușor enervată.

— La fel ar spune și Aidan.

Și, din acest motiv, se simțea cât se putea de bine.

— În orice caz, am oprit pe stradă, pe alee de fapt, în fața unei case mici, cu acoperiș de crengi. Și, la fereastra de sus, am văzut o femeie. Avea o față frumoasă și tristă, și păr blond-deschis, revărsat în jurul umerilor. S-a uitat la mine, privirile ni s-au întâlnit. Apoi a apărut Brenna. Se părea că nimerisem din greșeală chiar la mine acasă, iar femeia pe care o văzusem, sus, la fereastră era Lady Gwen.

— Fantoma?

— Da, într-adevăr. Pare imposibil, nu-i așa? Sau, în orice caz, irațional. Dar îți pot spune exact cum arăta. Am desenat-o. Și nu știam despre legendă când am ajuns aici, nimic mai mult decât pari să știi tu acum.

— Mi-ar plăcea s-o ascult.

— Atunci, am să ți-o spun.

Jude făcu o pauză când Brenna reveni, se așeză și începu să se înfrupte din mâncare.

Povestea într-un mod foarte firesc, remarcă Trevor. Avea un ritm natural și lin, care atrăgea ascultătorul în poveste.

Îi spuse despre o tânără fată care locuise în casa de pe colina zânelor. O femeie care ținuse la tatăl ei, întrucât mama îi murise la naștere, care-și îngrijea casa și grădina și era foarte mândră..

Sub panta verde a colinei se afla strălucirea argintie a plutei zânelor, palatul unde domnea Carrick, ca prinț.

Și el era mândru, și foarte chipeș, cu o coamă lungă de păr negru ca pana corbului și ochi de un albastru arzător.

Acești ochi au văzut-o pe tânăra Gwen, iar ai ei s-au oprit asupra lui.

I-a cuprins dragostea, pe muritoare și pe prințul din neamul zânelor, iar noaptea, când ceilalți dormeau, el o ducea în zbor pe marele lui cal înaripat. Niciodată nu vorbeau despre această iubire, căci mândria le amuțea cuvintele.

Într-o noapte, tatăl lui Gwen s-a trezit și a văzut-o descălecând de pe calul lui Carrick.

Temându-se pentru ea, a logodit-o cu altul și i-a poruncit să se mărite fără întârziere.

Carrick a zburat cu calul lui spre soare și i-a adunat scânteile arzătoare în punga lui de argint.

Când Gwen a ieșit din casă ca să-l întâlnească, înainte de nuntă, a

desfăcut punga și i-a turnat la picioare diamante, nestematele soarelui.

„Ia-le, și pe mine odată cu ele”, a spus el, „căci ele sunt pasiunea mea pentru tine.” I-a făgăduit nemurirea și o viață plină de bogății și glorie.

Dar nici o clipă n-a vorbit, nici chiar atunci, despre iubire.

Așa că Gwen l-a refuzat și i-a întors spatele. Diamantele care zăceau pe iarbă s-au preschimbat în flori.

De două ori a mai venit la ea, a doua oară când Gwen își purta în pântec întâiul copil.

A deșertat din punga argintie perle, lacrimile lunii, pe care le adunase pentru ea. Iar acestea, i-a spus el, erau dorul lui de dânsa. Dar dorul nu e iubire, iar Gwen i se juruise altuia.

Când Gwen a întors spatele, perlele s-au transformat în flori.

Mulți ani au trecut până când Carrick a venit ultima dată, ani în care Gwen și-a crescut copiii, și-a îngrijit soțul bolnav și l-a îngropat, ea însăși fiind de-acum foarte bătrână.

Ani în care Carrick meditase trist în palatul lui și străbătuse cerul pe cal.

S-a cufundat în mare, ca să-i smulgă din inimă ultimele daruri pentru ea.

Pe acestea i le-a turnat la picioare, safire scânteietoare care scăpărau în iarbă. Fidelitatea lui față de ea.

Iar când acum, în sfârșit, a vorbit despre iubire, Gwen n-a putut decât să plângă cu lacrimi amare, căci viața ei era pe sfârșite.

I-a spus că era prea târziu, că niciodată nu avusese nevoie de bogății sau de promisiuni de glorie, ci numai să știe că o iubea, că o iubea destul încât ea să-și poată înlătura temerile și să renunțe la lumea ei pentru a lui.

Și, când s-a întors și de astă dată să-l părăsească, durerea și furia lui s-au dezlănțuit, în vraja pe care a legat-o.

Gwen n-avea să-și mai găsească liniștea fără el, și nici n-aveau să se mai revadă până când, de trei ori, trei perechi de îndrăgostiți se întâlneau și, acceptându-se unul pe altul, primejduindu-și inimile, cutezau să aleagă iubirea mai presus de orice.

Trei sute de ani, își spuse mai târziu Trevor, în timp ce intra în casa unde locuise și murise Gwen. Îndelungată așteptare.

O ascultase pe Jude spunându-i legenda cu vocea ei calmă, de povestitoare, fără s-o întrerupă. Nici măcar ca să-i spună că unele fragmente din poveste le cunoștea și el. Într-un fel, le știa.

Le visase.

Nu-i spusese că și el ar fi putut-o descrie pe Gwen, până la verdele marin al ochilor și linia arcuită a obrazului. Și pe ea o visase.

Și, își dădea Trevor seama, fusese cât pe ce să se însoare cu Sylvia

fiindcă îi amintise de acea imagine din vis. O femeie blândă, cu un fel de a fi simplu.

Totul ar fi trebuit să meargă de minune între ei, își spuse, în timp ce urca la etaj, să facă un duș. Încă îl mai irita faptul că nu se întâmplase așa. În ultimă instanță, pur și simplu nu se potriviseră.

Ea își dăduse seama prima și, cu blândețe, îl lăsase să plece înainte ca Trevor să recunoască faptul că deja era cu ochii spre ușă.

Poate că asta îl deranja cel mai mult. Nu avusese curtoazia de a pune el capăt relației.

Deși Sylvia îl iertase, el unul mai avea până să-și ierte propria faptă.

Simți mirosul în clipa când păși în dormitor. Delicat, feminin, ca al unor petale de trandafir proaspăt căzute pe iarba înrourată.

— O fantomă care-și dă cu parfum, murmură Trevor, cu un amuzament ciudat. Mă rog, dacă ești pudică, poți să te întorci cu spatele.

Și, spunând acestea, se dezbrăcă în locul unde stătea, apoi intră în baie.

Își petrecu restul serii singur, lucrând la hârtii, apoi luă o bere și ieși cu ea în ultimele raze de lumină ale asfințitului, ascultând tăcerea dureroasă și privind cum stelele se trezeau licăritor la viață.

Tim Riley, cine naiba o mai fi fost și ăla, părea să aibă dreptate.

Încă nu se anunța ploaie. Fundația pe care o turna avea să se întărească perfect.

Când se răsuci să intre înapoi în casă, o mișcare fulgerătoare deasupra capului îi atrase atenția, o dâră argintie pe cerul întunecat.

Dar, când o căută din nou cu privirea, îngustându-şi ochii, nu văzu decât stelele și luna în primul pătrar care tocmai răsărea.

O stea căzătoare, conchise el.

O stafie era una, dar un cal înaripat călărit de un prinț al zânelor era cu totul altceva.

Însă avu impresia că auzea cântul voios al fluierelor și flautelor dănțuind peste tăcere, în timp ce închidea ușa casei pentru noaptea aceea.

CAPITOLUL 2

Darcy Gallagher visa la Paris. Mergând agale pe Malul Stâng, într-o după-amiază perfectă de primăvară, cu văzduhul plin de parfumul florilor și cerul albastru fără nori înălțându-se deasupra.

Și, poate lucrul cel mai plăcut din toate, greutatea sacoșelor pline cu cumpărături atârnându-i în mâini.

Chiar în timp ce ofta, într-un extaz de fericire, tunetul bubui, atrăgându-i privirea spre cer. Norii se învolburau dinspre apus, groși și negri.

Înhățându-şi mai bine sacoșele, Darcy o luă la fugă să se adăpostească.

Un trăsnet cu margini albastre arzătoare se înfipse în pământ, la picioarele ei.

Se trezi cu o tresărire și un țipăt cu ecou...

Era în camera ei de deasupra cârciumii, nu în mijlocul Parisului, surprinsă de o furtună înspăimântătoare, cu fulgere și trăsnete.

Ridicându-se în capul oaselor, văzu hainele și mărunțișurile pe care le cumpărase la Paris împrăștiate prin cameră.

Ei bine, revenise la realitate, își spuse ea, dar cel puțin adusese acasă câteva trofee.

Abia când se dădu jos din pat, înțelese că bubuitul continuu de afară nu era al tunetului.

Șantierul, își aminti ea.

Ei, da, nu-i așa că avea să fie fermecător să se trezească în fiecare binecuvântată dimineață cu sunetul ăsta în urechi?

Luând un halat, ieși la fereastră să vadă ce progrese se mai făcuseră în absența ei.

Nu se pricepea deloc la construcții, dar ceea ce văzu afară părea o învălmășeală îngrozitoare, iscată de o gașcă de ștrengari cam slabi de minte.

Grămezi de moloz, săpături, o pardoseală mare de beton ieșind dintr-o groapă.

Turnuri bondoace din blocuri de țunder erau înălțate în colțuri, cu bare metalice ieșind prin vârf, iar o ditamai urâțenia de betonieră își învârtea butoiul cu un zgomot oribil.

O zări pe Brenna, cu șapca pe cap și cizmele înnoroiate până aproape de genunchi.

Îi era rușine să știe că unul dintre motivele plecării ei fusese nunta Brennei cu Shawn, precum și fericita perspectivă a nașterii copilului lui Jude, cu fratele ei mai mare, Aidan.

Da, era fericită pentru ei, dar îi venea să strângă pumnii, să-i agite prin aer și să întrebe: „Al meu unde-i? Când îmi voi primi și eu bărbatul?”

Se gândi să deschidă fereastra ca s-o salute, apoi își imagină ce efect ar fi avut asupra echipei imaginea unei femei în halat, aplecându-se afară.

Întrucât ideea de a stârni agitație o amuza, Darcy răsuci mânerul. Tocmai întredeschisese fereastra, când îl zări pe bărbatul care o privea.

Era înalt, observă ea.

Întotdeauna îi plăcuseră bărbații înalți. Nu avea nimic pe cap, iar părul blond-închis ca mierea îi era răvășit de vânt.

Purta hainele aspre ale unui muncitor și, după părerea ei, îi veneau mai bine decât tuturor celorlalți. Trupul lui deșirat și osos contribuia întrucâtva, însă Darcy presupuse că era vorba și de încrederea în sine.

Sau de aroganță, reflectă ea, în timp ce bărbatul își menținea privirea rece spre fața ei.

N-avea nimic împotriva aroganței, întrucât nici ei nu-i era deloc străină.

„Ei, ei, s-ar putea să fii o diversiune interesantă”, își spuse ea.

„Chip atrăgător, ochi îndrăzneți... Dacă ești în stare să legi două vorbe într-o conversație cu cap și coadă, s-ar putea să meriți câteva minute din timpul meu. Cu condiția să nu fii căsătorit, bineînțeles.”

Căsătorit sau nu, decise ea, un mic flirt nu strică nimănui, întrucât nu intenționa nimic mai mult decât atât cu un bărbat care, după toate semnele, își câștigă existența din leafă, de pe-o zi pe alta.

Așa că îi zâmbi. Încet, cald, calculat. După care ridicând un deget la buze, îi suflă o bezea.

Îi privi dinții lucind admirativ, după care omul se retrase.

În opinia lui Darcy era mai bine să lași un bărbat nu numai nesatisfăcut, ci și cam nedumerit.

O femeie ca o lovitură de pumn, își spuse Trevor. Încă mai simțea impactul.

Dacă aceea era Darcy Gallagher, așa cum bănuia, începea să înțeleagă de ce Finkle, un om atât de acru din fire, amuțea cu luminițe în ochi ori de câte ori venea vorba de numele ei.

Era o tipă trăsnet, nici pomeneală, și nu l-ar fi deranjat deloc s-o studieze mai îndeaproape. Deocamdată, îl lăsase cu impresia unei

frumoase din pădurea adormită, păr brunet, răvășit, piele albă, trăsături delicate.

Nici urmă de false modestii. Îi înfruntase cu curaj privirea, îi luase măsurile chiar în timp ce și el i le lua pe ale ei. Sărutul acela suflat cu nepăsare marcase un punct categoric.

Darcy Gallagher îi putea oferi un mod foarte interesant de a-și petrece timpul, atâta cât stătea la Ardmore.

Nepăsător, ridică vreo câteva cărămizi, mutându-le în zona de lucru a Brennei.

— Îți convine compoziția asta? o întrebă, arătând spre perimetrul unde fusese turnat mortar proaspăt.

— Da, merge. Are consistență bună. Ni se consumă destul de repede, dar asta de-aici cred că ne va ajunge.

— Dacă vezi că e pe terminate, comandă tot ce crezi că avem nevoie. Am impresia că prietena ta s-a întors din vacanță.

— Hmm...

Distrată, Brenna își scutură mistria de mortar, ridicând privirea.

— Darcy?

Și, mulțumită, se uită spre fereastră.

— O claie de păr negru și un zâmbet răutăcios. Seducătoare.

— Numai Darcy poate fi.

— Am... zărit-o în fereastra de-acolo. Dacă vrei s-o vizitezi, poți să-ți iei o pauză.

— Mă rog, aș vrea...

Totuși, Brenna mai luă puțin mortar.

— Atâta numai că, o singură privire să-mi arunce, așa cum arăt acum, și imediat încuie ușa. Darcy e foarte pedantă cu locuința ei. Nu i-ar plăcea să-i las noroi peste tot. Am s-o văd la amiază.

Brenna întinse mortarul cu rapiditatea eficientă a unui muncitor cu experiență.

— Pot să-ți spun un lucru, Trevor, oamenii tăi vor avea inimile frânte. Rareori trece cineva pe lângă Darcy a noastră, rămânând indiferent.

— Atâta vreme cât respectăm programul, inimile membrilor din echipă îi privesc numai pe ei.

— A, am eu grijă să respecte programul, cu toate visurile fericite și imposibile pe care li le va stârni Darcy. Apropo de programe, cred că am putea termina grosul instalațiilor din secțiunea asta până la sfârșitul săptămânii. Țevile n-au sosit azi-dimineață așa cum trebuia. Vrei să mă interesez, eu sau tata când terminăm aici?

— Nu, mă ocup eu acum.

— Atunci, sper să le dai un șut zdravăn în cur. Poți folosi telefonul de la bucătărie. Am descuiat eu ușa din spate, azi-dimineață când am venit. Numărul e în agenda mea.

— Lasă, îl am și eu. Azi vei primi țevile.

— Nici nu mă îndoiesc, murmură Brenna, în timp ce Trevor se îndepărta spre ușa bucătăriei.

Bucătăria era imaculată. Acesta era unul dintre lucrurile pe care Trevor le observa și le pretindea în privința afacerilor la care participa și el.

Își scoase agenda din buzunar. În cele cinci minute cât dură până să i se facă legătură prin toate treptele ierarhice, văzu cutia de biscuiți.

Aflase, de câteva zile de când se învârtea pe la *Gallagher's,* că orice prăjituri și fursecuri erau făcute în casă - și erau spectaculoase.

Se servi cu un fursec de ovăz cu miere, mare cât pumnul, în timp ce-l nimicea pe supervizorul de aprovizionare fără ca măcar să ridice tonul.

Notă numele, în caz că aveau să fie necesare represalii, și primi garanții personale că țevile respective urmau să ajungă pe șantier cel târziu la amiază.

Mulțumit, închise telefonul și tocmai se gândea să mai ia un fursec când auzi pași pe scară.

Alegând de astă dată unul cu unt de arahide, Trevor se rezemă de bufet, pregătindu-se s-o vadă cu adevărat pe Darcy Gallagher.

La fel ca fursecurile lui Shawn, era spectaculoasă.

Se opri la baza scării, înălțându-și o sprânceană subțire. Avea ochii albaștri, ca ai fratelui ei, de o culoare strălucitoare în contrast cu pielea albă, fără pată. Își purta părul despletit, unduindu-se ispititor în jurul umerilor.

Era îmbrăcată cu o eleganță mai potrivită pentru Madison Avenue decât pentru Ardmore.

— Bună dimineața îți urez. Ți-ai luat o pauză de ceai?

— De telefon.

Mușcă din fursec, privind-o. Vocea ei, irlandeză și senzuală ca fumul unui foc de turbă, era de-a dreptul sexy, la fel ca tot restul făpturii.

— Mă rog, eu fac niște ceai, întrucât cel de sus mi s-a terminat și nu-mi place să-mi încep ziua fără el. Mă enervează.

Îl măsură cu privirea, în timp ce mergea spre aragaz.

— Vrei o ceașcă, să meargă după biscuiți? Sau trebuie să te întorci imediat la lucru?

— Pot sta un minut.

— Ai noroc că șeful tău nu e prea aspru. Am auzit că Magee conduce cu o mână de fier.

— Într-adevăr.

În timp ce ibricul se încălzea, Darcy pregăti ceainicul. Omul arăta mai bine văzut de aproape.

Îi plăceau unghiurile ascuțite ale feței lui, cicatricea mică de pe

bărbie. Nu purta verighetă, deşi asta nu însemna întotdeauna mare lucru.

— Ai venit tocmai din America, urmă ea, ca să lucrezi la teatrul ăsta?

— Exact.

— Ai făcut drum lung. Sper că ți-ai putut aduce și familia.

— Dacă la soție te referi, nu sunt căsătorit.

Rupse fursecul în două, oferindu-i și ei o jumătate.

Amuzată, Darcy o luă.

— Înseamnă că ești liber să muncești în deplasare, nu? Și cu ce te ocupi?

— Cu tot ce e necesar.

A, da, își spuse ea, ronțăind din fursec. Periculos la limită.

— Aș spune că este util să te aibă omul prin preajmă.

— Și voi mai sta o bună bucată de vreme prin preajmă.

O așteptă să ridice ibricul care bolborosea, turnând apă clocotită în ceainic.

— Ai vrea să luăm cina împreună?

Darcy îi aruncă o privire piezișă, lungă, cu o undă de zâmbet.

— Sigur, îmi place o masă bună din când în când, într-o companie interesantă. Dar abia m-am întors din vacanță și n-am timp deloc. Fratele meu, Aidan, e un căpcăun când e vorba de program.

— Dar micul dejun?

Puse ibricul la loc.

— Cred că mi-ar face plăcere. Poate, dacă mă mai inviți peste o zi, două, după ce mă instalez la loc.

— Poate am să te mai invit.

Fu vag surprinsă și puțin cam dezamăgită că nu insistase, atunci pe loc. Era obișnuită ca bărbații să se cam roage de ea.

— Și din ce parte a Americii ești?

— Din New York City.

— Chiar din New York City? repetă ea, întorcându-se, cu ochi scânteietori. O, dar e un oraș minunat!

— În mare parte, da.

— Cred că e cel mai interesant oraș din lume.

Apucă în ambele mâini cana, cu gândul la orașul pe care și-l imaginase de atâtea ori.

— Poate nu cel mai frumos. Parisul mi s-a părut atât de frumos - feminin, viclean și sexual. La New York mă gândesc ca la un bărbat - autoritar, neînduplecat și atât de plin de energie încât trebuie să alergi ca să ții pasul.

Amuzată de sine însăși, îi puse cana pe masă, în fața lui.

— Poate că ție nu ți se pare așa, din moment ce ai trăit acolo toată viața.

— Mă îndoiesc că și vouă, celor de aici, Ardmore vi se pare un loc magic.

Îi văzu sprânceana arcuindu-se din nou la auzul cuvintelor lui.

— Un colț de lume mic și aproape perfect, unde te poți întoarce în timp după pofta inimii. Și, chiar dacă și aici există energie, o însoțește și răbdarea astfel încât nu trebuie să alergi ca să ții pasul.

— Interesant, nu-i așa, cum văd oamenii ceea ce pentru alții ține de viața de zi cu zi?

Îi turnă ceaiul în cană.

— Aș crede că un om care poate filosofa atât de ușor, la un ceai cu biscuiți, își irosește talentele cărând cărămizi.

— Voi ține minte. Mulțumesc pentru ceai.

Trevor porni spre ușă, trecând destul de aproape pentru a simți că Darcy mirosea la fel de bine pe cât arăta.

— Am să aduc cana înapoi.

— Te rog. Shawn își cunoaște inventarul bucătăriei până la ultima linguriță.

— Să mai ieși la fereastră din când în când, adăugă el, în timp ce deschidea ușa. Îmi place să mă uit la tine.

După plecarea lui, Darcy zâmbi.

— I-auzi, e valabil și reciproc, domnule New York City.

Întrebându-se cum să-i răspundă data viitoare când avea s-o invite la masă, Darcy luă ceainicul să-l ducă sus. Ușa din spate se dădu de perete.

— Te-ai întors!

Brenna intră dintr-un salt, împroşcând în toate părțile cu stropi de ciment pe jumătate uscați.

— Păstrează distanța, ridică Darcy ceainicul, ca pe un scut. Iisuse Christoase, Brenna, e pe tine tot atâta mizerie din-asta ca și pe cărămizi.

— Fleacuri, și nu-i în nici un caz la fel de mult. Nu-ți face griji, n-am să te îmbrățișez.

— Fii sigură că nu te las.

— Dar mi-a fost dor de tine.

Deși era mișcată, Darcy pufni.

— Ești prea ocupată cu rolul de proaspăt căsătorită ca să-ți fi fost dor de mine.

— Le pot face pe amândouă. Îmi dai și mie o ceașcă? Am zece minute libere.

— Bine, atunci, da' adu un ziar vechi să-l pui pe scaun înainte de a te așeza. Și mie mi-a fost dor de tine, recunoscu Darcy, în timp ce lua încă o cană.

— Știam eu. Încă mai zic că a fost o adevărată aventură să te duci la Paris așa, de una singură. Ți-a plăcut? întrebă Brenna în timp ce

întindea conștiincioasă ziarul. Totul a fost așa cum voiai?

— A fost, da. Totul - sunetele și mirosurile, clădirile, magazinele și cafenelele. Aș fi putut petrece o lună întreagă doar privind. Numai dac-ar învăța să facă și un ceai ca lumea...

Sorbi dintr-al ei.

— Dar mi-am scos pârleala cu vinul. Toți se îmbracă așa de elegant, chiar și când nu au intenția. Mi-am luat niște haine senzaționale. Vânzătorii sunt foarte încrezuți și se poartă de parcă ți-ar face o mare favoare luându-ți banii.

— Mă bucur că ai avut o vacanță reușită. Pari odihnită.

— Odihnită? Abia am dormit, o săptămână încheiată. Sunt... energizată. Sigur, plănuiam să dorm bușteан până în dimineața asta, când trebuia să mă scol la lucru, dar hărmălaia de-afară trezește și un mort.

— Va trebui să te obișnuiești. Facem mari progrese.

— De la fereastra mea nu pare. Arată ca un morman de moloz plin de gropi.

— Până la sfârșitul săptămânii terminăm fundația și baza instalațiilor. E o echipă bună, oamenii din New York sunt foarte bine instruiți, iar pe cei de-aici i-am ales personal, tata și cu mine. Magee nu tolerează leneșii. Și se pricepe la construirea unei clădiri pas cu pas, de la zero, așa că ai face bine să umbli pe vârfuri.

— Ceea ce-mi spune că te distrezi nemaipomenit.

— Teribil. Iar acum, e timpul să mă întorc.

— Stai. Ți-am adus un cadou.

— Contam pe asta.

— Urc să-l iau eu. Nu vreau să-mi lași urme prin camere.

— Și pe asta contam, comentă Brenna, în timp ce Darcy pornea grăbită pe scară.

— Nu e ambalat, strigă ea de sus. Mi-a fost mai ușor să-l las în pungă. Jude a făcut bine că mi-a spus să-mi mai iau o valiză. Dar al tău n-a ocupat mult loc.

Reveni imediat cu o sacoșă mică de cumpărături, apoi își îngustă ochii privind mâna întinsă a Brennei.

— Lasă că ți-l scot eu.

Și dădu la iveală un pachețel învelit în hârtie de mătase, desfăcându-l cu grijă.

Brenna rămase cu gura căscată.

— O să moară Shawn când o să vadă, spuse Darcy,

Era o cămașă de noapte scurtă, cu bretele înguste, de un verde irizat, aproape transparentă.

— Altfel, ar însemna că e complet bătut în cap, fu Brenna de acord, după ce-și regăsi graiul. Încerc să-mi imaginez cum mi-ar sta.

— Ți-o țin eu, până te speli și vei fi gata să pleci acasă.

— Ai grijă să n-o vadă Shawn, adăugă Brenna, pornind spre ușă. Vreau să-i fac o surpriză.

Nu era decât douăsprezece și jumătate, iar în tot localul nu mai rămăsese o masă liberă.

Darcy era recunoscătoare că Shawn o angajase pe Sinead să-i dea o mână de ajutor.

Dar, Maică Precistă, fata aia era mai mocăită decât un melc șchiop.

— Duduie! Ne ia și nouă cineva comanda...?

Darcy recunoscu tonul. Britanic, școala publică, nervos - și afișa cel mai strălucitor zâmbet.

— Mii de scuze. Cu ce să vă servim azi?

— De două ori specialitatea zilei și un pahar de Smithwick's.

— Băuturile vin imediat.

Porni în slalom spre bar, luând încă trei comenzi din mers.

Cu mișcări repezi, trecu pe sub tăblia batantă, îi strigă comenzile de băutură lui Aidan și se duse drept în bucătărie.

Grație sub presiune, remarcă Trevor.

Se strecurase înăuntru și se așezase la o masă din fund, cu câțiva membri din echipă.

Un punct de observație ideal pentru a o urmări pe atrăgătoarea domnișoară Gallagher la lucru.

Reveni din bucătărie cu o luminiță criminală în ochi, iar când privirea îi poposi asupra lui Sinead, care tocmai se întorcea agale de la toaletă, țâșniră scântei.

„O, scumpo", reflectă Trevor, „s-a zis cu tine. O să te mestece și-o să te scuipe neînghițită."

Exact ceea ce-ar fi făcut și el cu un angajat leneș.

Dar probabil era ziua lui norocoasă, căci Darcy tocmai se apropia.

— Și cu ce să-i servesc pe chipeșii domni în această după-amiază? scoase ea carnetul, după care își îndreptă superbii ochi spre Trevor. Pari tare flămând.

— Cu acea specialitate de la *Gallaghers* nu poți greși, replică el.

— Într-adevăr. Și o halbă alături?

— Ceai. De la gheață.

Darcy își dădu ochii peste cap.

— Ăsta-i stilul yankeilor de a face praf un ceai perfect. Dar vă servim. Și dumneavoastră, domnilor?

— Mie mai mult ca sigur că mi-ar plăcea un pește cu nește cartofi prăjiți.

— Fratele meu o să se bucure, îi zâmbi amabil Darcy slăbănogului. Și de unde sunteți, dacă nu vă supărați că întreb, cu accentul ăsta fermecător?

— Georgia, don'șoară. Donny Brime din Macon, Georgia. Da-n viața

mea n-am auzit pe nimenea să vorbească mai drăgălaș ca matale. Și mi-ar plăcea și nește ceai de la gheață, ca la șefu' aci de față.

— Și eu, care tocmai credeam că aveți un strop de sânge irlandez. Și dumneavoastră, domnule?

— Eu iau plăcinta cu carne, cartofi prăjiți - păi, vreau să zic - alături și...

Matahala cu barbă neagră îi aruncă lui Trevor o privire tristă.

— Ceai cu gheață la toată lumea.

— Vă aduc ceaiurile imediat ce pot.

— Ia-n te uită, oftă prelung Donny, în timp ce Darcy se îndepărta. În viața mea n-am văzut așa o frumusață. Te și bucuri că ești bărbat, nu-așa, Lou?

Lou își mângâie barba.

— Eu am o fiică de cinșpe ani și dacă prind un bărbat că se uită la ea cum cred eu că tocmai m-am uitat adineauri la bucățica asta, cred că nu-mi mai rămâne decât să-l omor.

— Soția și fiica ta mai plănuiesc să vină încoace? îl întrebă Trevor.

— Imediat ce termină Josie școala. Peste două săptămâni.

Darcy le aduse ceaiul, nepărând afectată de faptul că țâncul unei familii din apropiere trecuse de la smiorcăieli la răgete.

— Acuș vine și mâncarea, și dacă mai vreți ceai, îmi faceți semn.

Continuând să zâmbească, se întoarse spre masa de alături, dându-i un vraf de șervețele tânărului tată, în timp ce-i oprea cu un gest scuzele.

— Hai că nu-i chiar așa de rău, prichindelule, nu? se lăsă ea pe vine, la nivelul băiețelului. Se șterg, nu-i așa, dar vezi tu că astea pot speria zânele. Poate le convingi să se-ntoarcă, dacă nu se mai tem c-ai să le îneci din nou în lacrimi.

— Unde-s zânele? întrebă copilul, cu vocea iritată a unuia care are o nevoie imperioasă de un pui de somn.

— A, acum stau ascunse, dar au să vină când vor fi sigure că nu le faci nici un rău. Pariez că surioara ta chiar acum le vede, arătă Darcy cu capul spre fetița de alături, care ațipise. De-asta zâmbește.

Băiatul se mulțumi să-și tragă nasul, privindu-și cu interes bănuitor sora adormită.

Asta da, eficiență, își spuse Trevor, în timp ce Darcy trecea la următoarea masă.

CAPITOLUL 3

— Ia să vedem, Sinead, putem să ne mai amintim o dată lucrurile pe care le-am discutat când te-am angajat?

Între schimburi, după ce cârciuma se golise și frații ei primiseră ordin să iasă, Darcy stătea așezată în fața noii ospătărițe.

Sinead își foi fundul osos pe taburet, încercând să se concentreze.

— Păi, ai spus că cum că să iau comenzile c-un aer prietenos.

— Ie dară, așa e.

Darcy sorbi din suc, aşteptând.

— Altceva îți mai amintești?

— Ăă...

Iisuse Christoase! se enervă Darcy, fata asta nu poate face chiar nimic mai repede decât o broască țestoasă?

— Păi...

Sinead își rodea buza, desenând cerculețe pe masă cu vârfurile degetelor.

— Că să fiu sigură că se servește mâncarea și băutura care trebuie, tot c-un aer prietenos, la clienții care trebuie.

— Și-ți mai amintești, Sinead, și ceva în legătură cu primitul și servitul comenzilor eficient și la timp?

— Da, țiu minte...

Sinead își lăsă privirea spre propriul pahar, parcă pentru a-l pironi pe masă.

— Toate mă zăpăcesc așa de tare, Darcy, când toți vor câte ceva, și toți în același timp...

— S-ar putea, dar, vezi tu, problema într-o cârciumă e că oamenii au ei așa un obicei să intre vrând ceva, iar datoria noastră e să-i servim. Nu poți să-ți faci treaba dacă jumate din timp stai ascunsă la budă.

— Jude a zis că mă descurc, ridică Sinead ochii, care luceau de lacrimi.

— Ei, cu mine să știi că nu ține, se aplecă Darcy înainte. Lacrimogenismele astea merg numai la bărbați și la inimile blânde, iar eu nu-s nici una, nici alta. Așa că-nghite-ți lacrimile, fato, și-ascultă.

Sinead își trase nasul, cam ca un fornăit umed, iar Darcy dădu din

cap:

— Ai venit să-mi ceri de lucru și mi-ai promis c-ai să te străduiești. N-au trecut decât trei săptămâni de-atunci, și deja te-ai blegit. Te întreb clar și te rog să-mi răspunzi la fel. Vrei slujba asta, sau nu?

Sinead se șterse la ochi. Rimelul nou pe care și-l cumpărase din leafa pe prima săptămână se întinse pe pleoape.

— O vreau. Îmi trebuie.

— Că-ți trebuie și că muncești efectiv sunt două lucruri total diferite.

„După cum vei descoperi chiar acum", continuă Darcy în sinea ei.

— Să fii aici peste două ore, pentru schimbul de seară.

Lacrimile se uscară pe dată, sub efectul șocului.

— Da' azi am liber.

— Ba uite că nu mai ai. Ai să te-ntorci pregătită să faci munca pentru care te plătim, dacă vrei s-o păstrezi. Ai să te miști vioi de la o masă la alta, de la mese la bucătărie și înapoi. Dacă nu înțelegi ceva sau nu-ți mai amintești, mă poți întreba pe mine și-am să te-ajut. Dar...

Se opri, aşteptând ca Sinead s-o privească din nou în ochi.

— Nu mai permit să fugi din salon. Te scapă pipi, perfect, dar de fiecare dată când observ să dispari la toaletă mai mult de cinci minute, te taxez cu-o liră.

— Am... o problemă cu vezica.

Darcy ar fi râs, dacă n-ar fi fost de plâns.

— Mă tragi în piept și-o știm amândouă. Dacă aveai probleme cu instalațiile, aș fi auzit, pentru că maică-ta i-ar fi spus mamei Brennei și ajungea și la urechile mele.

Încolțită, Sinead trecu de la spăşeală la bosumflare.

— Da' hai mă Darcy, chiar o liră...!

— Ie dară, o liră, așa că înainte s-o ștergi gândeşte-te cât te costă. Muncești pentru noi, respecți regulile. Nu poți sau nu vrei, ai zburat. E a doua ta șansă, Sinead. Pe-a treia n-o s-o mai ai.

— Aidan nu-i așa de aspru ca tine.

Darcy ridică o sprânceană, în timp ce buza de jos a lui Sinead începea să tremure.

— Ei, dar nu cu Aidan ai de-a face, nu-i așa? Mai sunt două ore. Să fii punctuală, altfel voi înțelege că ai decis că munca asta nu ți se potrivește.

— Am să vin.

Vizibil iritată, Sinead se ridică în picioare.

— Pot să muncesc. Nu trebuie decât să car tăvi. Nu-i nevoie de creier.

Darcy îi adresă cel mai binevoitor zâmbet.

— Vezi, ce ți-am spus eu?

— Când oi economisi destui bani ca să mă mărit cu Billy, o să se zică cu toate astea.

— O ambiție nobilă, dar până atunci mai este. Acum du-te și te plimbă să-ți treacă dracii, până nu spui una pentru care o să-ți pară rău.

Darcy rămase pe loc, în timp ce Sinead ieșea. Întrucât se așteptase ca fata să trântească ușa, bufnitura n-o făcu decât să-și dea ochii peste cap.

— Dacă ar folosi măcar jumate din energia asta la treabă, n-am fi avut discuția plăcută de-adineaori.

Strângând paharele, porni cu ele spre bar, când pe ușa bucătăriei intră Trevor.

Ăsta, își spuse Darcy, era un exemplu perfect al intențiilor lui Dumnezeu când proiectase bărbatul. O fi arătat el cam prăfuit după o zi de muncă, dar asta nu-i știrbea cu nimic atracția.

— E închis pe moment, spuse ea.

— Ușa din dos era descuiată.

— E un local prietenos. Dar mă tem că-n clipa asta nu-ți pot servi o halbă.

— Nu pentru o halbă am venit.

— Nu?

Știa ce urmărea un bărbat când se uită așa la ea, dar jocul avea regulile lui.

— Atunci, ce cauți?

— Azi-dimineață, când m-am trezit, nu căutam nimic.

Trevor se rezemă de bar. Știau amândoi ce se întâmpla, își spuse el. Când amândoi partenerii cunosc pașii, dansul merge mult mai ușor.

— Pe urmă, te-am văzut pe tine.

— Sprinten la limbă și la minte, nu-i așa, domnule New York City?

— Trev. Întrucât ai două ore libere, de ce nu le-ai petrece cu mine?

— Și de unde știi, mă rog, că am liber?

— Ți-am auzit finalul ședinței. Să știi că fata n-are dreptate.

— În legătură cu ce?

— Este nevoie de creier și de știința de a-l folosi. Iar tu ai și una, și alta.

O surprindea.

Puțini erau bărbații care observau că avea minte, și chiar mai puțini cei care comentau asta.

— Vasăzică, te atrage creierul meu?

— Nu.

Licărirea de umor din ochii lui și zâmbetul scurt, fulgerător, îi stârniră un mic fior pe șira spinării.

— Ambalajul lui mă atrage, dar și creierul mă interesează.

— În majoritatea împrejurărilor, îmi plac oamenii sinceri.

Îl mai privi o clipă. N-ar fi mers, categoric, pentru mai mult decât un flirt plăcut, conchise ea, surprinsă de propriu-i sentiment de regret.

Dar într-o privință Trev avea dreptate. Era liberă.

— Nu m-ar deranja o plimbare pe plajă. Însă nu trebuie să lucrezi?

— Am un program mai flexibil.

— Norocul tău.

Darcy se duse la bar și ridică tăblia.

— Și al meu, poate.

Trev trecu prin deschizătură, apoi se opri, față în față cu ea.

— O întrebare.

— Voi încerca să-ți dau un răspuns.

— De ce nu există nici unul pe care să trebuiască să-l omor înainte?

Și, aplecându-se, îi atinse foarte ușor buzele cu ale lui.

Darcy scăpă din mâna tăblia, care căzu la loc.

— Sunt pretențioasă... murmură ea.

Porni spre ușă, apoi îi aruncă o privire amuzată, peste umăr.

— Și-am să te-anunț dacă hotărăsc să te las să mai încerci o dată figura asta, Trev din New York. Cu puțin mai mult entuziasm.

— Merge...

Ieși împreună cu ea, aşteptând-o să încuie ușa din față.

Aerul mirosea a mare și a flori. Era unul dintre lucrurile care-i plăceau cel mai mult lui Darcy la Ardmore.

Marea aceea întinsă ascundea atâtea posibilități, reflectă ea, ridicând o mână în semn de salut, când Kathy Duffy o strigă din ușă.

— Acum ai venit prima oară în Irlanda? îl întrebă ea pe Trev, în timp ce mergeau spre plajă.

— Nu, am mai fost de câteva ori la Dublin.

— Unul dintre orașele mele favorite.

Scrută plaja cu privirea, observând micile grupuri de turiști. Automat, schimbă direcția, spre coline.

— Magazinele și restaurantele sunt minunate. La Ardmore nu găsești așa ceva.

— Atunci, de ce nu te muți la Dublin?

— Familia mea e aici - mă rog, o parte din ea. Părinții noștri s-au stabilit la Boston. Și nu mă arde dorința de a locui la Dublin, când în lume sunt atâtea locuri, iar eu încă n-am văzut nici pe departe destule dintre ele.

— Ce-ai văzut?

Darcy ridică privirea spre el. O raritate într-adevăr. Majoritatea bărbaților pe care-i cunoștea preferau să vorbească despre ei înșiși.

— Parisul, foarte recent. Dublinul, desigur, și o mare parte din țara mea. Dar cârciuma mă împiedică să călătoresc.

Se întoarse, mergând câțiva pași de-a-ndăratelea, cu mâna streașină la ochi.

— Mă întreb cum va arăta când va fi gata.

Trevor se opri, studiind cârciuma.

— Sala de spectacole?

— Da. M-am uitat la planuri, dar eu n-am ochi pentru așa ceva.

Ridică fața spre briza sărată a mării.

— Familia e mulțumită, și sunt niște oameni foarte exigenți.

— Și *Magee Enterprise* la fel.

— Presupun, deși mi-e greu să înțeleg de ce ăla a ales un sătuc așa de mic, în sudul Irlandei, pentru proiectul lui. Jude spune că, parțial, din sentimentalism.

Trevor era surprins și aproape deconcertat să audă adevărul exprimat atât de simplu.

— Serios?

— Știi povestea lui Johnnie Magee și a lui Maude Fitzgerald?

— Am auzit-o. Se logodiseră, iar el a plecat la război și a murit, în Franța.

— Iar ea nu s-a mai măritat niciodată, ci a locuit singură în căsuța ei de pe Faerie Hill, toată viața. O viață lungă, bătrâna Maude având o sută unu ani când a răposat. Mama băiatului, a lui Johnnie Magee, a murit de inimă rea, după câțiva ani.

Se simțea ciudat, discutând acele lucruri despre familia lui, despre rude pe care nu le întâlnise niciodată, cu o femeie pe care abia o cunoștea.

— Aș crede că pierderea unui copil e cea mai mare durere posibilă.

— Nu mă îndoiesc, dar cum rămâne cu cei care rămăseseră în viață și aveau nevoie de ea? Când uiți ceea ce ai, pentru ceea ce ai pierdut, doliul devine un lux.

— Ai dreptate. Și cu ei ce s-a întâmplat?

— Se povestește că, în cele din urmă, soțul ei a dat-o rău pe băutură. Să te bălăcești în whisky nu-i cu nimic mai grozav, nici mai rău, decât să te bălăcești în lacrimi, mă gândesc. Iar fiicele ei, trei cred că erau, s-au măritat cât au putut de repede și s-au împrăștiat. Celălalt fiu, cel care era cu peste zece ani mai tânăr decât Johnnie, până la urmă și-a luat soția și copilul în America, unde a făcut avere. Nu s-a mai întors niciodată și nici n-a mai luat legătura cu rudele și prietenii de-aici.

Darcy se întoarse, privind din nou spre cârciumă.

— Trebuie să ai inimă împietrită, ca să nu mai arunci nici o privire în urmă, una măcar.

— Mda, murmură Trevor. Așa e.

— Dar așa au fost sădite pentru prima oară semințele *Magee Enterprise* în Ardmore. Se pare că acel Magee care e acum șeful este dispus să-și investească banii și timpul în cultivarea acelor semințe aici.

— Și ai vreo obiecție?

— Nu, nici una. Va fi bine pentru toți, și pentru el, după câte se pare. Afacerile sunt afaceri; dar există loc și pentru câteva sentimente, cu condiția să nu înceţoşeze esențialul. Asta cred eu.

— Și anume?

— Profitul.

— Numai profitul?

Darcy arătă spre golf:

— Uite barca lui Tim Riley, se întoarce pe ziua de azi. A ieșit cu echipajul de când s-a crăpat de ziuă. Grea viață, viața de pescar. Tim și cei ca el ies zilnic, își aruncă năvoadele, înfruntă vremea și-și frâng spinările. De ce crezi că o fac?

— Ce-ar fi să-mi spui tot tu?

— Le place.

Își aruncă părul pe spate, privind cum barca trecea peste un val.

— Oricât ar înjura și s-ar plânge, le place viața. Iar Tim ține la barca lui ca o mamă la întâiul născut. Își vinde peștele la preț bun, așa că nimeni nu poate spune că Riley nu-i vrednic de încredere. Deci avem dragostea de muncă, tradiția, reputația, dar esențialul tot profitul este. Fără a te interesa cum îți câştigi existența, totul devine doar un hobby, nu?

Trevor îi apucă o șuviță de păr care flutura în vânt.

— Poate că mă atrage și mintea ta, la urma urmei.

Râzând, Darcy porni din nou.

— Ție îți place ceea ce faci?

— Da. Da, îmi place foarte mult.

— Și când îți place cel mai mult?

— Ce-ai văzut azi dimineață, când te-ai uitat pe fereastră?

— Păi, te-am văzut pe tine, nu?

Fu răsplătită cu o expresie caldă de umor ce-i lumină chipul.

— Iar în rest, am văzut numai mizerie.

— Exact. Cel mai mult îmi place un loc viran, sau o clădire veche și părăginită. Gândul la toate posibilitățile pe care le oferă.

— Posibilități, murmură Darcy, privind din nou spre mare. Înțeleg bine asta. Deci, îți place să construiești ceva din nimic, sau din altceva, care a fost neglijat.

— Într-adevăr. Să schimb fără să stric. Dacă tai un copac, ceea ce vei pune în locul lui merită sacrificiul? Are importanță, în timp, sau e doar un orgoliu trecător?

— Iarăși vorbește filosoful din tine. Ce ești, conștiința lui Magee?

— Mi-ar plăcea s-o cred.

Un sentiment ciudat pentru un muncitor, își zise Darcy, dar o atrăgea. Adevărul era că, în acel moment, nu putea găsi la el nici un lucru care să n-o atragă.

— Acolo sus, pe faleză, dincolo de hotel, oamenii au înălțat cândva construcții măreațe. Din clădiri n-au mai rămas decât ruinele, dar sufletul lor e viu și mulți care se duc acolo simt asta. Irlandezii înțeleg spiritul de sacrificiu, înțeleg când și de ce contează. Va trebui să-ți faci timp ca să mergi până acolo.

— Îmi voi face planuri. Aș prefera, când ți-ai găsi și tu timp, ca să-mi arăți drumul.

— Asta-i încă o posibilitate.

Darcy se uită la ceas și porni înapoi.

— Hai să pornim de la ea.

O luă de mână ca s-o oprească, plăcându-i ușoara iritare care-i apăru în ochi.

— Vreau să te mai văd.

— Știu.

Înclinându-şi capul, Darcy își lăsă un zâmbet să-i joace pe buze.

— Încă nu m-am hotărât, în ceea ce te privește. O femeie trebuie să fie atentă când are de-a face cu bărbați necunoscuți și atrăgători.

— Iubito, o femeie cu arsenalul tău folosește bărbații ca să exerseze tragerea la țintă.

Enervată, Darcy își smulse mâna.

— Numai dacă ei o cer. Faptul că am o față plăcută la vedere nu mă face să fiu lipsită de inimă.

— Nu, dar o față plăcută și o minte ascuțită formează o combinație puternică și e o pierdere de timp dacă nu știi cum să le folosești pe amândouă.

Darcy se gândi să-i întoarcă spatele și să plece, dar a dracului să fi fost dacă n-o intriga.

— Sigur, iar asta e cea mai ciudată conversație. Nu știu dacă te plac sau nu, dar poate mă interesezi destul ca să aflu. Însă, pe moment, trebuie să mă întorc la lucru. Nu-mi pot permite să întârzii, după ce i-am făcut morală lui Sinead.

— Te subestimează.

— Poftim?

— Te subestimează, repetă Trevor, în timp ce reveneau pe nisip. Te vede așa cum ești la suprafață - o femeie frumoasă, cu un simț acut al modei, care lucrează în firma familiei. O femeie care, după părerea ei, are o poziție inferioară în companie și nu face altceva decât să primească ordine de la frații ei.

Ochii lui Darcy se îngustară din nou, dar nu din cauza soarelui.

— Vasăzică, așa vezi tu lucrurile?

— Nu, așa le vede Sinead asta a ta. Dar ea e tânără și lipsită de experiență. Deci, nu-și dă seama că participi la conducerea firmei *Gallagher's* la fel de mult ca frații tăi. Azi te-am privit - un pas nu pierdeai, chiar și când erai nervoasă, o clipă nu slăbeai ritmul.

— Dacă încerci cumva să mă „îndupleci cu complimente”... Deși trebuie să spun că nu-mi amintesc să mai fi primit astfel de complimente de la un bărbat.

— Într-adevăr, ceilalți nu-ți spun decât că ești cea mai frumoasă femeie pe care au cunoscut-o vreodată. Este o pierdere de vreme să declari ceea ce se vede cu ochiul liber, și cred că te cam plictisește să auzi asta mereu.

Când ajunseră pe stradă, Darcy se opri, privindu-l un moment, apoi râse.

— Mare figură ești, Trev din New York. Cred că te plac și nu m-ar deranja să petrec puțin timp din când în când în compania ta. Dacă ai fi bogat, m-aș mărita cu tine pe loc, ca să mă distrezi și să mă răsfeți în fiecare zi.

— Asta cauți, Darcy? Luxul?

— Și de ce nu? Am gusturi scumpe. Până găsesc un bărbat dispus și capabil să mi le satisfacă, o fac singură.

Ridică o mână, atingându-l pe obraz.

— Asta nu înseamnă că nu pot lua o masă sau două cu altul, pe parcurs.

— Și sinceritate.

— Când îmi convine. Și, de vreme ce am sentimentul că poți depista destul de repede o minciună, oricât de abil construită, de ce aș mai face efortul să te mint?

— Poftim, iar începe.

Îl privi nedumerită, în timp ce traversau strada.

— Ce anume?

— Eficiența. Mă excită foarte tare, la o femeie.

— Christoase, ciudat mai ești. Din moment ce mă amuză să văd cât de ușor te exciți, îți primesc invitația aia la micul dejun.

— Mâine?

Darcy își zornăi cheile în buzunar, întrebându-se de ce găsea ideea atât de atrăgătoare.

— La ora opt. Ne vedem în restaurantul hotelului.

— Nu stau la hotel.

— A, mă rog, dacă ești la „*B and B*”, putem...

— Aici erai, Darcy, apăru Aidan din spatele lor, cu cheile deja în mână. Jude credea că vii să ne faci o vizită.

— Am uitat.

— Văd că ai cunoscut-o pe sora mea, îi spuse Aidan lui Trevor. De ce nu vii să bei o bere la noi?

— De fapt, am ceva de lucru. Și eu am uitat, spuse Trevor, cu o privire spre Darcy. Dar vorbim despre invitație mai târziu.

— Oricând. Oamenii tăi ne dau de lucru. Acum, că s-a întors și Darcy, cred că ne vor da de lucru și mai mult.

Îi făcu cu ochiul, introducând cheia în broască.

— Se pare că diseară vom avea un *seinsiun*. Vino dacă poți, și-ai să-ți faci o idee despre ceea ce le oferim celor care vor veni la teatrul tău.

— Abia aștept.

— Darcy, ai avut discuția aia cu Sinead?

Darcy nu-l slăbea pe Trevor din ochi.

— S-a rezolvat. Vin imediat să-ți spun.

— Perfect, atunci. Bună seara îți doresc, Trevor.

— Ne vedem mai târziu.

— Oamenii tăi... repetă Darcy, după ce ușa se închise. Teatrul tău.

— Exact.

— Ceea ce înseamnă că ești Magee.

Trase aer în piept, cu grijă, știind că n-o ajută să-și păstreze calmul decât foarte puțin timp.

— De ce nu mi-ai spus?

— Nu m-ai întrebat. Ce importanță are?

— Cred că are importanță pentru modul cum mi te-ai prezentat. Nu-mi place să fiu păcălită și manipulată.

Înainte de a apuca să deschidă ușa, Trevor o propti cu o mână.

— Am avut două conversații, spuse el calm. N-au conținut nimic înșelător.

— Atunci, avem păreri diferite în privința asta.

— Poate că tocmai ai descoperit că sunt bogat, iar acum va trebui să te măriți cu mine.

Îi adresă un zâmbet destinat s-o farmece și nu alese decât cu o privire pârjolitoare.

— Umorul tău nu mi se pare deloc potrivit. Şi acum, dă-te la o parte din fața ușii. Încă n-am deschis pentru public.

— Asta-i prima noastră ceartă?

— Nu.

Darcy reuși să smucească de ușă, aproape lovindu-l în nas.

— E ultima.

N-o trânti, dar Trevor auzi țăcănitul încuietorii prin lemnul gros.

— N-aș crede, spuse el, mult mai vesel decât s-ar fi simțit oricare alt bărbat într-o asemenea situație. Nu, nu, n-aș crede deloc.

Porni spre mașină, gândindu-se că ar fi fost o ocazie ideală să se plimbe pe faleză pentru a arunca o privire la ruinele despre care-i vorbise toată lumea.

Aceasta era Irlanda pe care venise s-o vadă. Străveche și sacră, sălbatică și mistică. Ocoli frontispiciile abrupte de piatră ale oratoriului care fusese construit în numele sfântului.

Acesta se înălța pe pământul aspru și neregulat și era străjuit, bănuia Trevor, de sufletele celor care se odihneau acolo.

Trei cruci de piatră stăteau și ele de pază, cu apa proaspătă a

fântânii sub ele.

I se spusese că drumul de-acolo prin jurul promontoriului era pitoresc, dar Trevor prefera să zăbovească pe loc. Darcy avea dreptate, conchise el, o fi fost dărâmată clădirea, dar inima ei trăia.

Făcu un pas înapoi, cu respect, sau poate doar din superstiție, ca să nu calce pe morminte.

Și, coborând privirea, văzu piatra funerară a lui Maude Fitzgerald.

Femeie înțeleaptă

— Deci, aici ești, murmură el. Am văzut o fotografie de-a ta, într-unul din vechile albume pe care mama mea le-a recuperat la moartea tatei. Nu avea multe fotografii de-aici. Nu ți se pare ciudat, că păstrase una cu tine?

Se aplecă, mișcat și amuzat să vadă că pe mormânt fuseseră sădite flori, într-o delicată pătură multicoloră.

— Pesemne țineai mult la flori. Grădina ta de lângă casă e fermecătoare.

— Îi plăcea să cultive făpturi vii, Maude a noastră.

La auzul acestui comentariu, Trevor privi spre fântână, apoi se ridică. Bărbatul care stătea acolo era îmbrăcat ciudat, în haine argintii ce scânteiau la soare.

Un costum, presupuse Trevor, pentru vreun spectacol de la hotel. Cu siguranță, era genul teatral, având plete negre, ochi albaștri ca fulgerul și un zâmbet răutăcios.

— Nu te sperii prea ușor, așa-i? Ei, asta-i în folosul tău.

— Un om care se sperie ușor n-ar trebui să-și petreacă timpul aici. Splendid loc, adăugă Trev privind iar în jur.

— Și mie îmi place. Tu ai fi Magee cel venit din America să clădească visuri și să afle răspunsuri.

— Mai mult sau mai puțin. Iar tu ai fi...?

— Carrick, prinț al zânelor. Încântat de cunoștință

— M-hmm...

Amuzamentul sceptic din tonul lui Trevor făcu sprâncenele lui Carrick să se îmbine.

— Trebuie să fi auzit de mine, chiar și acolo departe, în America ta.

— Sigur.

Fie era nebun, fie nu voia să-și iasă din personaj. Probabil amândouă, conchise Trevor.

— Întâmplător, locuiesc în casa de pe colină.

— Știu unde dracu' locuiești și nu-mi place tonul ăsta îngăduitor cu care mi te adresezi. Nu te-am adus aici ca să-ți râzi de mine.

— *Tu* m-ai adus aici?

— Muritorii... mârâi Carrick. Le place să creadă că toate sunt numai faptele lor. Destinul tău se află aici legat de al meu. Dacă eu am sădit câteva semințe ca să te pun în mișcare, cine ar avea mai multe

drepturi decât mine?

— Amice, dacă te-apuci să bei de la ora asta, ar trebui să nu stai prea mult la soare. Ce-ar fi să te-ajut să te întorci la hotel?

— Să beau? Crezi că sunt beat?

Carrick își aruncă pe spate capul, râzând atât de tare încât fu nevoit să se țină de coaste.

— Ce neghiobie! Beat! O să-ți arătăm noi beție. Lasă-mă doar un moment, să-mi revin.

După ce inspiră adânc de câteva ori, Carrick continuă:

— Ia să vedem noi, ceva nu prea subtil, aș zice, căci văd deja că ești genul cinic. A, am găsit!

Ochii i se întunecară ca albastrul de cobalt, iar Trevor fu gata să jure că vârfurile degetelor lui începeau să strălucească aurii, după care în mâini îi apăru o sferă, limpede ca apa.

Înăuntru înota imaginea lui Trevor împreună cu Darcy, stând amândoi pe plajă, în timp ce valurile Mării Celtice loveau țărmul în apropierea lor.

— Privește-ți destinul. E frumoasă la față, cu voință tare și inimă flămândă. Ești destul de isteț ca să câştigi ceea ce-ți oferă sorții?

Carrick smuci din încheietura mâinii, azvârlind globul în zbor spre Trevor. Acesta ridică mâinile instinctiv și-și simți degetele trecând prin ceva moale și răcoros. Apoi, globul plesni ca un balon de săpun.

— Grozavă scamatorie, îngăimă Trevor, apoi privi spre fântână.

Era din nou singur, numai cu freamătul ierbii în vânt.

— A naibii scamatorie, repetă el și, mai zguduit decât ar fi vrut să recunoască, își privi din nou mâinile goale.

CAPITOLUL 4

Visurile îl bântuiră toată noaptea.

Trevor avusese întotdeauna visuri vii și amănunțite, dar de când venise la Faerie Hill Cottage acestea dobândiseră o calitate cristalină, precis definită, ca și cum cineva ar fi reglat obiectivul unei camere de luat vederi.

Omul cel ciudat din cimitir călărea pe un cal alb înaripat, peste o mare întinsă și albastră.

Iar Trevor simțea spatele lat și mușchii proeminenți ai armăsarului mitic sub el.

În depărtare, cerul și apa erau despărțite limpede, ca de o linie subțire trasată cu creionul și rigla.

Apa era albastră ca safirul, iar cerul, cenușiu ca fumul.

Calul se avânta în jos, străpungând suprafața apei cu picioarele lui puternice dinainte, iscând valuri pe care Trevor putu să le vadă, putu să le simtă, strop cu strop. Simți gustul sărat pe buze.

Coborâseră în lumea subacvatică.

Era atât de rece, întunecimea fiind luminată de o lucire ireală, de undeva de jos în sus.

Se zăreau licărind raze iridiscente, ca niște aripi de zâne fluturând, iar melodia care cânta prin pulsațiile ritmice ale apei răsuna din niște flaute.

Apoi, pe fundul moale al mării, apăru o movilă de un albastru mai închis, palpitând, ca o inimă în așteptare.

Omul care-și spusese prinț își vârî brațul înăuntru, până la umăr.

Iar Trevor îi simți textura lunecoasă, vibrația unduindu-i-se în susul brațului. Mâna i se flexă, se închise, se răsuci și smulse inima mării.

Pentru ea, își spuse, ținând-o strâns. Aceasta e fidelitatea mea. Numai pentru ea.

Când se trezi, ținea pumnul încă strâns, dar singura inimă care bătea era a lui.

La fel de nedumerit pe cât era de zguduit, Trevor desfăcu palma.

Era goală, desigur, dar simțea o anumită încărcătură de energie risipindu-se treptat.

Inima mării.

Era ridicol. N-avea nevoie să fie biolog marin ca să știe că nu exista nici o masă albastră scânteietoare, nici o formă de viață organică pulsând pe fundul Mării Celtice.

Nu era nimic mai mult decât o scenă distractivă jucată de subconștient, își spuse el. Plină de simboluri, nu se îndoia, pe care le putea analiza până la moarte, dacă avea chef.

Și n-avea deloc.

Se dădu jos din pat, îndreptându-se spre baie. Absent, își trecu o mână prin păr. Și constată că era umed.

Se opri brusc, coborându-și încet mâna, pentru a și-o privi. Prudent, și-o apropie de nas, mirosind-o Apă de mare?

Gol, se așeză din nou pe marginea patului. Nu se considerase niciodată un om cu o fantezie prea dezlănțuită. Ba chiar, îi plăcea să creadă că era mai ancorat de realitate decât majoritatea celorlalți. Dar nu încăpea nici o îndoială că se visase călărind prin mare pe un cal înaripat și se trezise cu părul umed de apa mării.

Cum putea explica un om rațional așa ceva? Explicațiile necesitau informații. Era timpul să-nceapă să le adune.

După ce se îmbrăcă, Trevor se așeză în micul cabinet de lângă dormitor și compuse primul mesaj pentru părinții lui.

Mamă și tată,

Sper că sunteți amândoi bine. Proiectul merge conform programului și se înscrie și în buget. Chiar dacă, după vreo două zile de observații, am trăi concluzia că cei doi O'Toole se pot descurca și fără mine, prefer să mai stau, cel puțin un timp, ca să supervizez lucrările. Mai este și o problemă de relații comunitare.

Majoritatea oamenilor din sat și din parohia înconjurătoare par să fie în favoarea sălii de spectacole, dar lucrările de construcție tulbură liniștea din zonă.

Cred că e mai înțelept să rămân implicat și la vedere. De asemenea, intenționez să continui de aici operațiunile preliminare de publicitate.

Între timp, savurez regiunea. Este atât de frumoasă pe cât mi-ai spus tu, tată. Și să știi că cei de-aici își amintesc cu drag de tine. Ar trebui să vă faceți puțin timp și să veniți și voi încoace.

Gallagher's e așa cum vă aminteați voi și cum a raportat Finkle, un local bine condus, agreabil și popular. Legătura dintre el și sala de spectacole a fost o idee excelentă, tată.

Voi petrece mai mult timp acolo, ca să simt mai clar cum merg treburile și ce schimbări sau îmbunătățiri ar putea fi necesare pentru binele teatrului.

Mamă, ție ți-ar plăcea în mod deosebit casa unde locuiesc. Parcă ar fi o carte poștală ilustrată - și, chiar mai mult, are reputația de a conține și o stafie proprie.

Tu și mătușa Maggie v-ați distra nemaipomenit aici.

N-am nici o apariție supranaturală de raportat, dar din moment ce încerc să absorb cât mai mult din culoarea locală, mă întreb dacă voi doi nu mi-ați putea trimite toate informațiile pe care le aveți despre legenda de-aici.

E ceva în legătură cu niște îndrăgostiți cărora stelele le-au jucat o festă, desigur. O fecioară și un prinț din neamul zânelor.

Vă dau un telefon imediat ce pot.

Cu drag,
Trev

Următorul fax era pentru asistenta lui, formulat mult mai la obiect.

Angela, am nevoie să faci cercetări și să-mi trimiți orice informații disponibile despre o legendă locală din Ardmore. Puncte de referință: Carrick, prinț al zânelor, Gwen Fitzgerald, Old Parish, Waterford. Secolul al XVI-lea.

Trevor Magee

După ce trimise faxurile, se uită la ceas. Deși trecuse de opt, încă era prea devreme ca să se adreseze celeilalte surse.

Avea să aștepte o oră înainte de a o vizita pe Jude Gallagher.

Terminând treaba, nevoia bruscă și disperată de o cafea se făcu simțită.

Tocmai ajunsese la baza scării, când auzi o bătaie în ușă.

Cu gândurile deja în bucătărie, deschise. Și conchise că putea exista un lucru mai important decât cafeaua de dimineață.

Un bărbat isteț, un om înțelept, ar fi renunțat la cafea pentru toată viața, în favoarea unei femei frumoase, cu ochii albaștri, îmbrăcată într-un pulovăr strâmt, *en-coeur*, și cu un zâmbet plin de vino-ncoa'. Iar Trevor Magee era un om foarte deștept.

— Bună dimineața. Așa arăți și dimineața în clipa când te trezești din somn?

— Dacă vrei să ai șansa s-o afli, va trebui să-mi oferi mai mult decât un mic dejun.

— Un mic dejun?

— Cred că asta era natura invitației.

— Exact.

Fără doza zilnică de cafeină, rotițele minții nu i se învârteau destul de repede.

— Mă surprinzi, Darcy.

Asta și intenționase.

— Îmi dai de mâncare, sau nu?

— Intră, îi deschise el ușa, mai larg. Vom vedea ce putem face.

Darcy intră, atingându-i ușor, în treacăt, trupul cu al ei. Mirosea a

păcat cu glazură de zahăr.

Se apropie de ușa salonului din față, să arunce o privire înăuntru.

Arăta aproape la fel cum îl lăsase Maude, cu bibelourile drăguțe pe ici pe colo, raftul plin de cărți și macatul vechi și moale aruncat peste tapițeria decolorată a canapelei.

— Ești un om ordonat, nu-i așa? se întoarse ea spre Trevor. Îmi plac oamenii ordonați. Sau, poate, nu o consideri eficientă.

— Eficiența este ordine - și e viața mea.

Cu ochii ațintiți într-ai ei, îi puse o mână pe umăr, mulțumit când Darcy nu făcu decât să-l privească, la fel de blajin-amuzată.

— Mă întrebam de ce nu e rece.

— Răceala unui umăr e o reacție previzibilă, iar previzibilitatea e plicticoasă.

— Pariez că tu nu ești plicticoasă niciodată.

— Cu rare ocazii, poate. Sunt supărată pe tine, dar totuși vreau micul dejun.

Îl ocoli, aruncând apoi o privire peste umăr.

— Gătești tu ceva, sau mergem în oraș?

— Gătesc.

— Acum chiar mă surprinzi. Mă intrigi. Un om în poziția ta, să se descurce la bucătărie...

— Fac o omletă cu cedar și ciuperci vestită în întreaga lume.

— Asta am s-o judec eu - și sunt foarte... exigentă.

Reveni spre bucătărie, lăsându-l să răsufle prelung, mulțumit, înainte de a o urma.

Darcy se așeză la măsuța din mijlocul camerei, ca o femeie deprinsă să fie servită. Deși organismul lui nu mai avea nevoie de altă energie, Trevor făcu mai întâi cafeaua.

— În timp ce mă uit la tine cum te ocupi de treburile gospodărești, începu Darcy, ce-ar fi să-mi spui de ce m-ai lăsat să turui ieri despre familia și strămoșii tăi, părând atât de interesat de niște informații care ți-erau deja familiare?

— Fiindcă nu-mi erau familiare deloc.

Bănuise asta, după ce se calmase.

Nu i se părea genul de om care să-și piardă timpul punând întrebări când știa deja răspunsurile.

— Și de ce, mă rog, dacă nu te deranjează că întreb?

Îl deranja, de obicei. Dar simțea că-i datora o explicație.

— Bunicul meu a avut foarte puține de spus despre familia lui de-aici sau despre Ardmore. Ba chiar și despre Irlanda.

În timp ce aștepta cafeaua să dea în clocot - Doamne, te rog, cât mai curând! - Trevor scoase cele necesare pentru omletă.

— Era un om dificil, cu o carapace foarte groasă. Mi-a făcut impresia că îl irita ceea ce lăsase în urmă. Așa că nu discuta niciodată

despre asta.

— Înțeleg.

Nu era clar deloc, reflectă Darcy, care nu putea înțelege o familie unde nu se discutau asemenea lucruri - eventual, răcnind din toți bojocii.

— Și bunica ta era originară tot de-aici.

— Da. Iar bunica îi respecta dorințele.

Aruncă o privire spre Darcy, cu ochii reci, distanți.

— Sub toate aspectele.

— Cred că era un om puternic, iar oamenii puternici sunt adeseori autoritari și dificili.

— Și tatăl meu ar putea fi considerat un om puternic. Eu nu-l găsesc nici dificil, nici autoritar.

— Deci, în parte, ai venit ca să vezi cu ochii săi unde s-a sădit prima oară sămânța neamului Magee?

— În parte.

Darcy observă tonul nepăsător. Era un punct dureros, conchise ea, gândindu-se că tare i-ar mai fi plăcut să-l zgândărească, dar îl lăsă totuși în pace. Deocamdată.

— Mă rog, atunci, dacă tot ești aici, de ce nu-mi spui cum ți se pare casa?

Tensiunea, care îl irita atât de tare, slăbi puțin. Trevor își turnă prima ceașcă de cafea, în timp ce pregătea ouăle.

— Tocmai i-am trimis mamei mele un fax în care-i scriam că arată ca o carte poștală ilustrată.

— Un fax? Așa comunică o mamă cu fiul ei?

— Mamele și fiii folosesc tehnologia, atunci când le este utilă.

Amintindu-și de bunele maniere, îi turnă și ei o ceașcă și o aduse la masă.

— Cea mai bună dintre toate lumile posibile, nu-i așa? O casă cu acoperiș de crengi, în Irlanda, la țară, cu instalațiile epocii moderne.

— Ți-ai omis fantoma.

Trevor avea o mâna sigură, dar fu gata să răstoarne tigaia.

— N-aș spune că e a mea.

— Atâta vreme cât locuiești aici, a ta este. Lady Gwen e un personaj tragic și, deși îi înțeleg și admir romantismul poveștii, mi-e greu să înțeleg o persoană care suferă, chiar și din dragoste, secole de-a rândul, de dincolo de moarte. Viața e totul, nu-i așa, și felul cum o faci să merite să fie trăită.

— Cât de multe știi despre ea?

— Cât de multe se pot povesti prin partea locului, cred.

Îi plăcea să-i vadă degetele lungi și mâinile îndemânatice lucrând.

— Deși Jude a studiat mult mai temeinic subiectul, pentru cartea ei. Cunosc mai multe persoane care au văzut-o.

Trevor aruncă o privire peste umăr. În ochi i se citea nu surprinderea, ci prudența.

— Ai văzut-o și tu?

— Nu cred că sunt genul cu care să-și petreacă vremea o fantomă. Poate ai s-o vezi tu, întrucât obișnuiește să se plimbe pe-aici.

— Mi-ajunge să te văd pe tine. Dar cum e cu cealaltă parte a legendei? Cu acel Carrick?

— A, ăsta-i deștept, și șmecher pe deasupra. Mândria îndărătnică și temperamentul inflamabil l-au împins în strâmtoarea unde se află acum, și nu se codește să-și folosească vicleșugurile ca să dreagă totul, acum când timpul a trecut. Poate n-ai observat, dar Brenna își poartă inelele, și cel de logodnă și verighetă, pe un lanț la gât, în timp ce lucrează.

— Am văzut un om gata să-și piardă degetul pe șantier, odată când i s-a agățat verigheta într-un ferăstrău mecanic. Respectă regulile de protecția muncii.

Trevor scoase farfuriile și împărți omleta în două, cu mișcări eficiente.

— Ce legătură au inelele Brennei cu legenda?

— Inelul ei de logodnă are o perlă, a doua dintre nestematele pe care i le-a oferit Carrick lui Gwen. Acele lacrimi ale lunii pe care le-a adunat în punga lui vrăjită. Carrick i-a dat perla lui Shawn.

Trevor înălță din sprâncene, dar nu făcu decât să scoată tacâmurile din sertar.

— Generos, băiatul.

— Nu știu cât de generos era, dar perla i-a fost dată de Carrick, la mormântul bătrânei Maude, iar acum e a Brennei. Primele pietre oferite au fost diamante. Nestematele soarelui. Întreab-o pe Jude despre asta, dacă te interesează. Ultimele oferite au fost perle. Din inima mării.

— Inima mării...

În minte îi reveni visul, iute și limpede, astfel încât își privi din nou mâna.

— Frumoasă poveste, îți spui tu acum, și la fel mi-aș spune și eu, dacă în ea n-ar fi fost implicați niște oameni pe care-i cunosc personal. Mai trebuie să se facă un ultim pas, încă o pereche de inimi trebuie să se întâlnească și să se făgăduiască una alteia.

Darcy sorbi din cafea, privindu-l peste buza ceștii.

— Ceilalți care au locuit aici, în casa asta, după moartea bătrânei Maude, au reprezentat etapele întâi și a doua.

Un moment, Trevor nu spuse nimic, scoțând doar pâinea care sărise din prăjitor.

— Mă avertizezi că am fost ales pentru etapa a treia?

— Reiese de la sine, nu? Și-acum, oricât de practic ai fi ca

mentalitate, Magee, ai totuși sânge irlandez în vene și împarți acel sânge cu un bărbat care cândva a iubit o femeie ce locuia în casa asta. În materie de candidați pentru desfacerea vrăjitor, pe tine te-aș alege.

Pe gânduri, Trevor scoase untul și gemul.

— Și o femeie practică, așa ca tine, crede în vrăji?

— Dacă cred în ele?

În timp ce Trevor se așeza, Darcy se aplecă spre el:

— Iubitule, eu le descânt!

Felul cum arăta în acel moment, cu ochii aprinși și strălucitori și zâmbetul la un pas de a fi răutăcios, l-ar fi făcut s-o creadă fără ezitare.

— Lăsând la o parte puterile tale considerabile, vrei să spui că tu crezi în povestea asta, cu toate amănuntele ei, ca și cum ar fi reală?

— Da, cred, răspunse ea, luându-şi furculița. Și, dacă aș fi în locul tău și aș locui aici, aș avea mare grijă.

Luă o îmbucătură de omletă cu brânză, strecurându-și-o printre buze.

— Spun unii că, dacă-ți pierzi inima aici, nu ți-o mai regăsești niciodată.

— Cum a pățit și Maude.

Ideea îl îngrijora mai mult decât i-ar fi convenit să recunoască.

— Și de ce-mi spui asta?

— Mă rog, mă întrebam dacă te interesează. Ești un bărbat atrăgător și-mi place cum arăți. Pe lângă asta - și nu mi-e rușine să recunosc că e un „pe lângă” mare cât toate zilele - mai ești și bogat. Cred că există toate posibilitățile ca și pe mine să mă intereseze compania ta.

— Asta-i o cerere în căsătorie?

Darcy îi adresă un zâmbet larg, seducător.

— Nu tocmai, încă. Ți-o spun fiindcă am impresia că ești un om care depistează prefăcătoriile la fel de ușor cum trece cuțitul prin unt.

Își luă furculița și făcu o demonstrație, pe calupul scos de Trevor din frigider.

— Nu sunt o femeie care se îndrăgostește. Am încercat, continuă ea și, un moment, luminița din ochi i se înnoură; apoi, ridică din umeri și întinse untul pe o felie de pâine prăjită. Pur și simplu nu-mi stă în fire. Și s-ar putea ca nu asta să ne rezerve destinul, dar dacă așa ar fi, cred că n-ar strica să ajungem la un aranjament care să ne mulțumească pe amândoi.

În împrejurările date, conchise Trevor, o nouă porție de cafea n-avea de ce să-i strice. Se ridică să umple cești.

— În meseria mea, am cunoscut mulți oameni, am sondat multe culturi și trebuie să spun că asta e cea mai ciudată conversație la micul dejun pe care am avut-o vreodată.

— Eu cred în soartă, Trevor, în întâlnirea minților asemenea, în înțelegere și sinceritate, atunci când își servesc scopurile.

Luă încă o îmbucătură de omletă.

— Tu crezi?

— Cred în asemănarea minților, în înțelegere și sinceritate, când își servesc scopurile. Cât despre soartă, asta-i cu totul altă problemă.

— Ai prea mult sânge irlandez în vene că să nu fii fatalist, replică ea.

— Asta-i natura fiarei?

— Desigur. Și, în același timp, reușim să fim sentimentali la modul optimist și plini de superstiții tenebroase și fascinante. Cât despre cinste, continuă ea, cu o licărire în ochi, asta ține de punctele de vedere, căci ce anume e mai bun, una peste alta, decât o poveste bine spusă, brodată cu exagerări multicolore? Oricum, cinstea cred că e o calitate pe care o respecți, așa că ce-i rău în a-ți spune că, dacă te îndrăgostești de mine, ai toate șansele să fiu de acord?

Trevor se delecta cu restul cafelei. Și cu ea.

— Am încercat să mă îndrăgostesc. Nici cu mine n-a ținut.

Pentru prima oară, pe fața ei se ivi compasiunea și întinse mâna să i-o atingă pe a lui.

— Să nu te poți împiedica e la fel de dureros, cred, ca și cum ai cădea.

Trevor coborî privirea spre mâinile lor împreunate.

— Ce pereche tristă formăm, Darcy.

— E mai bine, nu-i așa, să te cunoști pe tine însuți, cu toate limitele pe care le ai? S-ar putea ca vreo tânără drăguță să-ți atragă atenția și inima să-ți sară din piept, drept la picioarele ei.

Ridică din umeri.

— Dar, între timp, nu m-ar deranja să-ți consumi cu mine o parte din timp - și din fonduri, care știu că sunt considerabile.

— Facem pe mercenara?

— Da, facem.

Îl bătu prietenește pe dosul mâinii, apoi reveni la micul dejun.

— Niciodată n-ai fost nevoit să-ți numeri mărunțișul, așa-i?

— Cu asta m-ai prins.

— Însă chiar dacă ar trebui să câştigi vreodată un ban în plus, faci o omletă excelentă.

Se ridică, ducând ambele farfurii la chiuvetă. Trevor veni în spatele ei, cuprinzându-i umerii în mâini, apoi brațele și din nou umerii, într-o mângâiere prelungă.

— Acum îmi speli și vasele?

— Nu.

Lui Darcy îi venea să se întindă ca o pisică răsfățată, dar găsi mai cuminte să n-o facă.

— Dar m-ai putea convinge să ți le șterg.

Îl lăsă s-o răsucească în loc, rămânând cu ochii într-ai lui când Trevor coborî capul. Apoi, cu destul regret, îi puse degetele pe buze, înainte ca acestea să le atingă pe ale ei.

— La asta mă gândeam. Fiecare dintre noi l-ar putea seduce pe celălalt, cu un stil considerabil chiar dacă cu prea mult efort.

— Okay. Lasă-mă pe mine primul.

Râsul ei fu scăzut și mătăsos.

— Și oricât de satisfăcuți am fi pe urmă, e încă devreme. Să mai prelungim un timp aventura.

Trevor o strânse puțin mai tare.

— De ce să mai așteptăm. Tu ești fatalista, nu eu.

— Bine zis. Dar vom aștepta, fiindcă așa am hotărât eu. Și sunt foarte hotărâtă din fire.

Îi bătu o dată buzele cu degetele, apoi se retrase.

— Și eu.

Deliberat, Trevor îi ridică mâna din nou la buze, atingându-i cu ele palma, apoi nodurile degetelor.

— Îmi place. S-ar putea să mai vin, cu altă ocazie. Și, după cum se prezintă lucrurile, cred că-ți voi lăsa ție spălatul vaselor, la urma urmei. Și-acum, mă conduci la ușă, cum se cuvine din partea unui gentleman?

— Ia spune-mi, îi ceru el, în timp ce ieșeau din bucătărie, câți bărbați ai jucat pe degete ca să vă întâlniți?

— A, nu le mai știu numărul. Dar pe nici unul nu părea să-l supere.

Darcy întoarse capul, când telefonul începu să sune.

— Trebuie să răspunzi?

— Răspunde robotul.

— Roboți telefonici și faxuri. Mă-ntreb ce și-ar spune bătrâna Maude.

În acel moment, Trevor observă de ce n-o auzise apropiindu-se de casă.

Venise cu bicicleta.

— Darcy, dacă aștepți un minut, te duc eu cu mașina.

— Nu este nevoie. Bună ziua îți doresc, Trevor Magee.

Încalecă bicicleta și porni pe aleea îngustă, hurducându-se pe toate hopurile așa-zisului drum.

Și reușise, remarcă Trevor, să arate nerușinat de sexy cu acel prilej.

După amiază, Trevor intră în curtea casei Gallagher.

La bătaia în ușă îi răspunse lătratul unui câine, un sunet gutural și nervos care-l determină să facă un pas înapoi.

Un orășean ca el nutrea un respect sănătos față de orice vietate capabilă să scoată un asemenea sunet.

Lătratul se opri, apoi ușa se deschise. Câinele stătea așezat lângă Jude, dând din coadă.

Trevor nu se așteptase să fie atât de mare.

— Bună, Trevor. Îmi pare bine că ai venit. Intră.

— Ăă…

Aruncă o privire cu subînțeles spre câine, iar Jude râse.

— Finn e inofensiv, pe cuvântul meu. Îi place doar să facă gălăgie, ca să cred că mă apără. Dă-i bună ziua domnului Magee, ordonă ea, iar Finn, ascultător, ridică o labă enormă.

— Prefer să rămân în grațiile lui.

Trevor îi strânse laba, sperând să-și păstreze toate degetele.

— Am venit să te întreb ceva. Nu vreau să fiu pisălog, sunt doar... eficient, continuă el după un moment. Unul dintre cuvintele mele favorite, în ultima vreme. În legătură cu Carrick și Gwen.

— Da? își împreună Jude mâinile, cu o expresie senină. Ce-i cu ei?

— Crezi că există? Că au existat? se corectă Trevor.

— Știu că există.

Îi văzu îndoiala în ochi și stătu un moment să-și adune gândurile.

— Provenim din locuri diferite de cele de-aici, tu și cu mine. New York, Chicago... Am trăit vieți urbane, sofisticate, bazate pe faptele tangibile ale cotidianului.

— Realitatea rămâne realitate, indiferent în care loc al lumii te-ai afla.

— Și eu credeam așa, odată. Iar dacă tu încă o mai crezi, de ce te îngrijorează Carrick și Gwen?

— Nu mă îngrijorează, mă interesează.

— I-ai văzut?

— Pe ea, nu...

— Atunci, pe el...?

Trevor ezită.

— Nu cred în zâne.

— Carrick pare să creadă în tine, murmură Jude. Vreau să-ți arăt ceva.

Dădu să se ridice, înjură printre dinți, apoi făcu un gest nervos, când Trevor se repezi s-o ajute.

— Nu, fir-ar să fie, mă descurc singură... Un minut doar...

Își schimbă poziția, apoi se împinse cu ambele mâini în brațele fotoliului.

— Nu mai sunt la fel de ușoară pe picioare ca înainte.

Parcă așteptând exact ca stăpâna lui să iasă, Finn se apropie vioi și-și trânti labele dinainte în poala lui Trevor.

— Christoase...!

Ușurel, Trevor își desprinse dintre picioare labele câinelui.

— Ai o țintă nemaipomenită. Acum știu de ce n-a vrut tata în veci

să-mi ia cățelul ăla. Șezi!

Finn își prăvăli fundul pe podea, după care începu să lingă drăgăstos mâna lui Trevor.

— Vezi? V-ați împrietenit.

Trevor ridică privirea spre Jude, abia stăpânindu-şi usturimea locului lovit.

— Te și cred...

— Culcat, Finn, îl mângâie absentă Jude, înainte de a se așeza pe covor, la picioarele lui Trevor. Știi ce-i asta? întrebă ea, desfăcând palma.

În mijlocul ei avea o piatră limpede și strălucitoare.

— La prima vedere, pare un diamant, și după mărime, aș zice că e o sticlă foarte frumos fațetată.

— Un diamant, de prima apă, între optsprezece și douăzeci de carate. Am o carte, o lupă, și am descoperit singură. N-am vrut să-l duc la un bijutier Uită-te mai bine.

Trevor i-l luă din mână, ridicându-l în lumină.

— De ce n-ai vrut să-l duci la bijutier?

— Mi s-ar fi părut necuviincios, din moment ce era un cadou. Anul trecut am fost la mormântul verișoarei Maude și l-am văzut pe Carrick turnând un șuvoi de diamante din punga de argint pe care o poartă la cingătoare. Am văzut cum din ele au crescut flori, cu excepția ăstuia, care a rămas scânteind în iarbă.

Răsucind piatra între degete, Trevor murmură:

— Diamante din soare...

— Când am venit aici, viața mi s-a schimbat. Este un simbol. Nu contează dacă e o nestemată de mare preț sau doar o sticlă frumoasă. Important e cum privești lucrurile. Eu am văzut magia, care a deschis lumea mea.

— Îmi place lumea mea așa cum e.

— Nu tu hotărăști dacă o schimbi sau nu. Ai venit aici dintr-un anume motiv.

— Ca să construiesc un teatru.

— Ca să construiești, precizează Jude, încet. Cât de mult construiești, asta decizi tu.

CAPITOLUL 5

Decizia lui Trevor de a-și petrece seara la cârciumă era logică. Profesională.

Prefera să-și spună așa, decât să recunoască faptul că venise doar ca s-o vadă pe Darcy. Nu era un adolescent în călduri, ci un om de afaceri.

Singurul scaun rămas liber era în capătul barului, iar Trevor se așeză, așteptând ca Aidan să ofere paharele și să dea restul.

— Ei, cum merge? întrebă Aidan, adăugând următoarele straturi de bere Guinness în două halbe pe care le umplea.

— Perfect. Astă-seară văd că sunteți ocupați.

— Și ocupați vom fi de-acum în majoritatea serilor, până la iarnă. Pot să-ți potolesc setea?

— Poți. Iau o halbă de Guinness.

— Așa mai merge. Jude mi-a spus că ai trecut azi pe la ea, având unele probleme în legătură cu culoarea locală.

— Nu probleme. Curiozități.

— Curiozități, sigur.

Aidan începu procesul încet și complicat al umplerii halbei.

— E firesc ca omul să fie curios în legătură cu problema, când se pomenește aruncat în mijlocul ei. Editorul lui Jude presupune că, la apariția cărții, va stârni mai mult interes față de micul nostru colț de lume. Prinde bine la afaceri, pentru amândoi.

— Atunci, va trebui să fim pregătiți.

Privind în jur, Trevor observă că Sinead se mișca mult mai energic. Darcy, însă, nu se zărea nicăieri.

— Vei avea nevoie de mai multe ajutoare aici, Aidan.

— Și eu mă gândeam.

Aidan ridică un coș cu uscătele și le puse pe tejghea.

— Va vorbi Darcy cu unii oameni, când vine vremea.

Ca la un semnal, din bucătărie se auzi vocea lui Darcy, într-un torent de înjurături inventive și adânc simțite.

— Ești mai tâmpit decât un cur de măgar orb și de ce-oi avea eu nevoie de capu-ăla tare ca piatra când n-ai nimic în el ce să-ți aperi de hoți, nu știu, că mi-ești la fel de idiot ca o ridiche și de două ori mai

nesuferit!

Când Trevor înclină capul, întrebător, Aidan se mulțumi să manevreze robinetele.

— Sora noastră are un temperament cam iute, iar Shawn, ca să i-l provoace, este de-ajuns doar că există.

— Scorpie, zici? Ei las' că-ți arăt eu ție scorpie, băi broscoi știrb și cu albeață pe ochi! Stai că vezi tu pe dracu'.

Se auzi o bufnitură sonoră, alte înjurături, după care Darcy, roșie la față, cu ochii arzând ca doi tăciuni, apăru pe ușă cu o tavă mare, încărcată.

— Brenna, l-am croit în cap pe bărbat-tu cu ceainicu' - deși, taie-mă, omoară-mă, că nu pricep cum a ales o femeie deșteaptă ca tine un maimuțoi ca ăsta.

— Sper că nu era plin. Shawn face o tocană excelentă.

— Era gol. Așa, sună mai bine.

Își azvârli capul pe spate, trase adânc aer în piept și pufni prelung.

Potrivindu-și tava pe șold, se întoarse spre locul de trecere și îl văzu pe Trevor.

Nervii i se risipiră de pe față ca prin farmec. Deși ochii îi rămăseseră învăpăiați, în ei se așternu o sexualitate inconfundabilă.

— Ia te uită cine-a ieșit în seara ploioasă!

În timp ce se apropia de capătul barului, glasul îi scăzu ca un tors de pisică:

— Poți tu să-mi ridică tăblia, iubitule? Am mâinile ocupate, pe moment.

Își ținuse echilibrul cu o singură mână de când se știa, dar îi plăcea să-l vadă mișcându-se.

— Ai grijă, Trev, sub mutra asta fățoasă se-ascunde o viperă.

Aceasta era opinia lui Shawn, exprimată cam nervos, în timp ce venise să aducă la bar încă două comenzi.

— Nu-i da mare atenție papagalului casei, replică Darcy, cu o privire ca oțelul peste umăr. Părinții noștri, fiind buni la inimă, l-au cumpărat de la niște călători - țigani, cred că erau. Două lire aruncate pe fereastră, după părerea mea.

Și, săltându-şi șoldul, plecă spre mese cu comenzile.

— Bună poantă, murmură Shawn. Cred că o păstra de mult. Bună seara îți doresc, Trev. Mănânci ceva?

— Cred c-am să gust tocana, am auzit că în seara asta ți-a reușit foarte bine.

— Ie dară...

Cu un zâmbet amar, Shawn își masă cucuiul. Privirea i se îndreptă spre latura unde un băiat de vreo cincisprezece ani încerca o melodie mai veselă.

— Ai prins o seară bună. Connor aci de față știe să cânte ca un

înger sau ca un demon, depinde de stare.

— Încă n-am auzit muzica ta, spuse Trevor, aşezându-se la loc pe taburet. Mi s-a spus că e la fel de bună ca tocănița.

— Ei, mi-am încercat și eu mâna. Toți o facem. Muzica e o parte din viața familiei Gallagher.

— Îți dau un sfat - ia-ți un agent.

— Mda, bine.

Shawn își întoarse capul, privindu-l pe Trevor în ochi.

— Mi-ai plătit bine cântecele pe care le-ai cumpărat până acum Am încredere că ești cinstit.

— Un agent bun ar stoarce mai mult.

— N-am nevoie de mai mult, răspunse Shawn, aruncând o privire spre Brenna. Am deja totul.

Clătinând din cap, Trevor luă berea pusă în fața lui de Aidan.

— Finkle a spus că nu-ți stă mintea la afaceri. Dar eu trebuie să spun că nu ești nici pe departe atât de capsoman pe cât dăduse el de înțeles. Nu vreau să te jignesc.

— Nici o problemă.

Trevor îl privi peste buza halbei.

— Finkle a spus că-l tot confundai cu alt investitor, un restaurator din Londra.

— Nu mai spune! sclipiră amuzați ochii lui Shawn Ca să vezi! Aidan, știm noi ceva despre un restaurator din Londra pe care-l interesa cârciuma noastră?

Aidan își înfipse vârful limbii în obraz.

— Parcă-mi amintesc că domnul Finkle a adus vorba, deși l-am asigurat că nici nu putea fi cazul. Adevărul e, continuă el, după o pauză încărcată, că toți am făcut mari eforturi ca să-l asigurăm.

— Așa mă gândeam și eu.

Impresionat, Trevor luă o duşcă serioasă de Guiness.

— Foarte abil.

Apoi auzi râsul lui Darcy, iute și argintiu, și se întoarse pentru a o vedea mângâindu-l pe Connor pe cap. Ținându-şi mâna acolo, începu să cânte.

Era o melodie rapidă, cu versurile suprapuse. Trevor o mai auzise, dar niciodată sunând astfel cântată de o voce care părea înmuiată în vin vechi spuzit cu aur.

Shawn se aplecă peste bar, alăturându-şi glasul vocii ei.

Darcy reveni spre tejghea și, punându-i lui Trevor o mână pe umăr, continuă să cânte drept spre fratele său:

— *„I-oi spune mamei când mă duc acasă / Că băieții, fetele în pace nu le lasă...”*

Într-adevăr, își spuse Trevor pe fata asta băieții n-o putuseră lăsa în pace niciodată.

Când melodia se sfârşi, Darcy îl apucă pe Shawn de guler, trăgându-l peste bar pentru un sărut zgomotos.

— Cretinule, spuse ea, cu afecțiune vădită.

— Caţă.

— Trei pești cu cartofi prăjiți, două tocănițe și două porții de prăjitură. Și-acum, marș înapoi la bucătărie, unde ți-e locul.

În timp ce se întorcea spre Aidan, își trecu o mână, absentă, peste umărul lui Trevor.

— Trei halbe de Guinnes și una de Harp, un pahar de Sithwick's și două Cola. O Cola e pentru Connor, așa că-i pe gratis. Îmi dai voie? îl întrebă ea pe Trevor, luându-i halba ca să soarbă mărunt.

— Deci, primești comenzi?

— Hmm. Numai pentru asta sunt aici.

— Atunci, mai cântă una.

— A, ai toate șansele, până se termină seara.

— Nu, acum.

Scoase din buzunar o hârtie de douăzeci de lire sterline, ținând-o cu două degete.

— O baladă, de data asta.

Privirea ei oscilă între chipul lui și bancnotă.

— E un bacșiș mare pentru un biet cântecel.

— Sunt bogat, mai ții minte?

— Pe-asta n-am s-o uit niciodată.

Darcy dădu să ia polul, apoi își îngustă ochii, când Trevor îl trase înapoi.

— Mai întâi, cântă.

Se gândi să-l refuze, din principiu și, poate, din puțină ciudă. Dar erau douăzeci de lire sterline și nu-i era deloc greu să cânte. Așa că îi zâmbi, apoi ridică vocea, în timp ce ridica și tava.

„Veniți, fecioare, toate, tinere și frumoase,
Toate ce-n floarea vârstei acuma vă găsiți
Aveți grijă grădinii, mereu să v-o păziți,
Nimeni să nu vă fure izmă de lângă case."

Connor preluă melodia, roșind puțin când Darcy îi aduse Cola, făcându-i cu ochiul.

Întrucât Trevor plătea, întoarse privirea spre el, în timp ce revenea la bar. Ultimele versuri i le cântă lui.

Ochii i se luminară de satisfacție când în jur izbucniră aplauze.

— La un pol bucata, îți cânt cât de multe melodii vrei.

Apoi, luând halbele pe care Aidan le terminase de umplut, plecă să le servească.

— În weekend avem muzică profesionistă, îi zise Aidan lui Trevor. Iar *Gallagher's* plătește formația.

— Voi veni să văd.

O privi pe Darcy cum dispărea din nou în bucătărie.

— Cântați vreodată toți trei împreună?

— Shawn, Darcy și cu mine? Din când în când, la *ceili*-uri sau și pe-aici, ca să ne mai distrăm.

După ora nouă, comenzile de mâncare începură să se mai rărească, dar robinetele continuau să curgă statornic. Trevor se ridică să plece.

— Gata pe seara asta, șefule? îi strigă Brenna.

— Mda. Până aflu ce vitamine luați ca să vă mai țineți pe picioare după cincisprezece ore de muncă foarte grea.

— A, nu vitaminele sunt cauza...

Brenna se aplecă să bată cu vârful degetelor dosul mâinii noduroase a unui bătrân de cel puțin o sută de ani, care câteva ore nu se mișcase de pe scaun.

— Faptul că e alături adevărata mea iubire, domnul Riley, mă ține în viață.

Riley scoase un chicotit gutural.

— Atuncea, ia-n mai dă-ne o ultimă halbă, scumpo, și-o sărutare pe-alături.

— Ei, halba o să te coste, dar sărutarea e pe gratis.

În timp ce turna berea, Brenna mai aruncă o privire spre Trevor.

— Ne vedem dimineață.

— Trebuie s-o împrumut un minut pe sora ta, îi anunță Trevor pe Aidan și apucă mâna lui Darcy înainte ca aceasta să poată trece pe lângă el. E rândul tău să mă conduci.

— Cred că un minut liber am...

Darcy puse jos tava și, neluând în seamă privirea încruntată a lui Aidan, porni spre ușă.

Ploua mărunt, ca o ceață. Dinspre mare se strecurau fuioare de pâclă, târându-se pe pământ. Peste toate se auzea foșnetul ritmic al valurilor și sirena îndepărtată a unui vapor trecând în noapte.

— A, ce răcoare e...

Închizând ochii, Darcy ridică fața în ploaia slabă.

— Înăuntru, la ora asta, devine înăbușitor.

— Cred că te omoară picioarele.

— Nu neg că le-ar prinde bine un masaj zdravăn.

— Vino cu mine și vor avea parte de toată atenția mea.

La asta, Darcy deschise ochii.

— Sigur, e o ofertă tentantă, dar mai am de lucru și pe urmă trebuie să dorm.

Trevor îi ridică mâna la buze, cum mai făcuse o dată.

— Dimineață, să ieși la fereastră.

— Poate...

Încet, Darcy își trecu un deget de-a lungul bărbiei lui.

— Dacă-mi amintesc de tine.

— Să luăm măsuri să-ți amintești.

Brațele lui o cuprinseră, dar mișcarea înainte se opri, când Darcy îi puse o mână în piept.

Inima îi bătea cu repeziciune și nerăbdare electrizantă.

Îi plăcea mirosul ploii, umezeala de pe piele, cercul puternic al brațelor în jurul ei. Trecuse ceva timp de când nu-i mai dăduse voie unui bărbat s-o îmbrățișeze.

Asta era cheia, la urma urmei. Permisiunea. Acceptul ei, inițiativa ei, starea ei de spirit. Întotdeauna era important să rămână stăpână pe situație și pe bărbatul căruia îi îngăduia s-o atingă.

Așa că își ridică încet mâna peste pieptul lui, până la ceafă, și, rămânând cu ochii deschiși, îi coborî capul cu gura spre a ei.

Trevor nu se grăbi, trebuia să-i recunoască acest merit.

Nu se repezi împiedicat, încercând să-i smulgă amigdalele cu limba.

Își schimbă doar poziția trupului, cutreierându-i spinarea cu mâinile, în timp ce-și potrivea oblic buzele peste ale ei.

Marginile conștiinței lui Darcy se începețoșară și nu-și mai putu spune decât: „O, Doamne!” - apoi nu-și mai spuse nimic.

Lui Trevor îi venea s-o mănânce de vie, cu îmbucături grăbite, lacome.

Probabil că la asta se aștepta și ea. La rapacitate, la fierbințeală și la disperare. Toate clocoteau în el.

Le observase în disprețul blajin din privirea lui Darcy, când se apropiase de ea.

Așa că se mișcă încet, cu măsură, după care simți că mai voia, pur și simplu nu putea altfel - şi nu se mai stăpâni.

Simți schimbarea ca prin ceață, într-un cotlon îndepărtat al minții. O tensiune în făptura lui Darcy, amestecată cu o cedare înceată, la fel de liniștită ca ploaia din jurul lor.

Ochii li se închiseră în același timp și pierdură șirul oricăror calcule.

Într-un târziu, Darcy se rezemă de perete și, cu un oftat prelung, felin, deschise ochii.

— Mi-a plăcut.

— Atunci, de ce n-o faci din nou?

— Chiar, de ce?

De astă dată, Trevor îi cuprinse fața între palme, răsfirându-i părul cu degetele.

— Ne scoatem din minți unul pe altul.

Sunetul slobozit din gâtul ei semăna mai mult a gâfâit decât a râs.

— Și eu am ajuns la aceeași concluzie. Hai să-ncepem.

Trevor parcurse distanța dintre ei, apucându-i buza de jos cu dinții, trăgând ușurel, apoi nu tot atât de ușurel, înainte de a alina mușcătura

cu vârful limbii.

— Un început reușit, murmură el, strivindu-i gura sub a lui.

Darcy voia să-l aducă la frenezie, să-i secătuiască puterile, să-l audă cerșind - înainte de a o face ea însăși.

Se avântă în sărut, în moment, iar rezultatul fu că-i dărui mai mult decât intenționase.

Din nou, el fu cel care se întrerupse. Dacă nu se oprea la timp, ar fi tras-o în mașină și ar fi răsturnat-o pe bancheta din spate, cu tot atâta eleganță și autocontrol ca un licean în noaptea balului.

— Vom avea nevoie de mai multă intimitate, conchise el.

— În cele din urmă.

Darcy trebuia să-și readucă picioarele sub trup.

— Dar, pe moment, ne-am ațâțat destul. Nu cred că vom dormi prea mult la noapte, însă nu mă deranjează.

Mai calmă, își trecu o mână prin păr, risipind stropii mărunți de ploaie.

— Știi, ultima dată când am sărutat un yankeu, am dormit pe urmă ca un prunc.

— Ăsta ar fi un compliment...

— Ba bine că nu. Mă voi gândi cu foarte multă plăcere la sărutările de data viitoare, dar, deocamdată, trebuie să mă întorc înăuntru, iar tu trebuie să te duci acasă.

Se întoarse să plece, oprindu-se când Trevor o luă de braț.

Nu era destul de sigură pe picioare ca să se împotrivească, dacă el ar fi profitat de avantaj.

Așa că-i aruncă o privire obraznică peste umăr.

— Fii cuminte, Trevor. Dacă mai întârzii mult, Aidan îmi va ține o predică și-o să-mi strice tot cheful.

— Vreau să-mi acorzi mie următoarea seară liberă.

— Și eu mă gândeam...

Îl bătu amical pe mâna, apoi se strecură repede înapoi în cârciumă.

Trevor descuie ușa și o deschise. Nu se auzea nici un sunet.

Singura lampă pe care o lăsase aprinsă arunca umbre prelungi în colțuri, peste podelele vechi de lemn.

Cu cheile încă în mână, porni pe scară. Când păși în ușa dormitorului, trase aer în piept și nu-i mai dădu drumul; apoi aprinse lumina.

Nu se așteptase s-o mai găsească acolo. În lumină, nălucirile se risipeau.

Când razele strălucitoare inundară camera, Trevor expiră aerul pe care-l ținuse în piept, într-un torent scurt, șuierător.

Stătea în fața lui, cu mâinile împreunate pe mijloc.

Părul de un auriu delicat i se revărsa peste umerii rochiei cenușii

simple, lungi până la glezne. Pe obraz i se usca o lacrimă, sclipitoare ca argintul.

— De ce irosim ceea ce avem în noi? De ce așteptăm atât de mult îmbrățișarea?

Vocea i se înălța și cobora, în ritmul Irlandei, năucindu-l și mai mult decât apariția.

— Cine...

Dar, desigur, știa cine era.

— Ce faci aici?

— Așteptarea este întotdeauna mult mai liniștitoare acasă. Multă vreme am așteptat. El crede că tu ești ultimul. Mă întreb, s-ar putea să aibă dreptate, când tu nu dorești să fii, și o dorești cu atâta tărie?

Era imposibil.

Nimeni nu purta conversații cu stafiile. Din cine știe ce motiv, cineva se ținea de farse, așa că era timpul să înceteze.

Trevor păși înainte, întinzând mâna s-o apuce de braț.

Iar mâna lui trecu prin ea ca prin fum.

Cheile îi căzură dintre degetele amorțite, clănțănind pe podea, la picioarele ei.

— E atât de greu să crezi că există mai mult decât ceea ce poți atinge?

O spusese cu bunătate, căci înțelegea ce înseamnă lupta contra convingerilor.

I-ar fi putut îngădui să atingă o iluzie a ceea ce fusese ea odată, dar asta ar fi însemnat mai puțin pentru el.

— O știi deja în inima ta, în sângele tău. Nu mai trebuie decât să-ți lași și mintea să le urmeze.

— Trebuie să stau jos.

Trevor se așeză brusc pe marginea patului.

— Te-am visat.

Și, pentru prima oară, femeia îi zâmbi. Cu un amestec de haz blând și compasiune.

— Știu. Venirea ta aici, acum, a fost hotărâtă demult.

— Soarta?

— E un cuvânt care nu-ți place, care te face să te pregătești de luptă.

Clătină din cap spre el.

— Lucrurile cum e soarta ne duc spre anumite locuri de pe cărare. Ceea ce faci acum și aici ține numai de tine. Alegerea de la păpatul cărării. Eu am ales.

— Într-adevăr?

— Ie dară. Am făcut ceea ce credeam că era drept.

În vocea ei melodioasă se infiltră nemulțumirea.

— Nu înseamnă că era drept, dar eu asta credeam și simțeam că

trebuia să fac. Soțul meu a fost un om bun și blând. Am avut împreună copii care au fost bucuria vieții mele, și un cămin care ne-a mulțumit.

— L-ai iubit?

— Da, o, da, l-am iubit după un timp. O iubire caldă și așezată a fost între noi și el nu mi-ar fi cerut nimic mai mult. Nu simțeam unul pentru altul scânteie și flacără. Înțelegi că asta credeam că simțeam pentru Carrick? Un foc care să se învăpăieze năprasnic, pentru ca apoi să se aleagă numai scrumul. Și am greșit.

Se întoarse, ca pentru a privi pe fereastră, dincolo de geam, dincolo de ploaie.

— Am greșit, repetă ea. Mult timp am zăbovit aici, timp îndelungat și singuratic, iar flacăra acelei iubiri mai arde și acum în mine. E atât de ușor ca iubirea să se ascundă sub patimă și să nu fie recunoscută.

— Cei mai mulți ar spune că e ușor să confunzi patima cu iubirea.

— Ambele sunt destul de adevărate. Dar eu, una, m-am temut de foc, chiar și când râvneam la el. Și temându-mă, și râvnind, n-am privit niciodată în flăcări, la nestematele care mă așteptau acolo.

— Știu despre patimă, dar despre iubire nu știu nimic. Și totuși, te-am căutat în alte femei.

Îl privi din nou în ochi.

— N-ai înțeles ce anume cauți și nădăjduiesc că vei înțelege. Ne apropiem de sfârşit, într-un fel sau altul. Uită-te bine la ceea ce vrei să clădești, apoi hotărăște.

— Știu ce...

Dar năluca începuse să se mistuie. Trevor sări în picioare, întinzând din nou mâinile.

— Stai...! La naiba!

Rămas singur. Încercă să-și calmeze nervii, dar aceștia se întinseseră la limită, gata să cedeze.

Cum naiba să reacționeze într-o asemenea situație? Visuri, vrăji și fantome. Nu era nimic solid, nimic tangibil. Nimic credibil, la o adică.

Dar credea, iar lucrul ăsta îl îngrijora cel mai mult.

CAPITOLUL 6

— Arăți cam prost în dimineața asta.

Trevor mai luă o înghițitură din cafeaua pe care și-o adusese pe șantier, aruncându-i Brennei o privire ucigașă.

— Gura.

Brenna nu se osteni să-și ascundă pufnetul de amuzament.

Se obișnuise cu Trevor și nu-și făcea prea multe griji. Făcea parte din categoria câinilor care, când mușcă, nu latră mai întâi.

— Și mai ești și arțăgos. Uite, pot cere cuiva să aduc un balansoar comod, să te-așezi sub o umbrelă și să tragi un pui de somn.

Trevor sorbi din nou.

— Ai văzut vreodată o betonieră pe dinăuntru?

— E la fel de zgrunțuroasă pe cât arăți tu în dimineața asta. Aș putea să te pun jos cu o mână. Serios acuma, poți să te duci în bucătărie și să-ți bei cafeaua în liniște și pace.

— Șantierele de construcție mă bine dispun.

— Și pe mine.

Se uită în jur la grămezile de echipamente, mașinile masive, oamenii care cărau țevi, înjurându-se voioși.

— Ciudate făpturi mai suntem, nu? Tata s-a apucat în dimineața asta să facă niște reparații pe ici, pe colo, și mă bucur că ești aici, cu chef de muncă până-ți trece îmbufnarea.

— Nu sunt îmbufnat. Eu nu mă îmbufnez niciodată.

— Bine, atunci melancolia. Și mie-mi place câte o doză de melancolie, deși cel mai adesea prefer să-i trag cuiva un pumn în nas și să termin.

— Cred că Shawn duce o viață interesantă.

— E un scump, și e iubirea vieții mele, așa că mă străduiesc să-l feresc de tensiune.

— Tensiunea ne omoară, mormăi Trevor.

Ud și plin de noroi, dar mult mai bine dispus, Trevor ridică încă o scândură.

Și deodată, un tremur nervos îi vibră prin șira spinării, până la ceafă. Fu nevoit, la fel ca în noaptea trecută, să ridice privirea.

Darcy stătea în fereastră, privindu-l atent prin perdeaua subțire a

ploii.

Nu-i zâmbi, și nici el ei. În întâlnirea ochilor lor se simțea o stare acut primitivă, sexuală, erotică.

Nu mai era nimic din flirtul dezinvolt înfiripat în prima dimineață. Nimic din jocul abil al seducției pe care-l jucaseră de-atunci.

Nemulțumit că putea fi atât de ușor manipulat de propriile lui dorințe, Trevor își săltă scândură pe umăr şi o duse la echipa de tâmplari.

Când, nemaiputându-se stăpâni, reveni cu privirea spre fereastră, Darcy nu mai era.

Ceru o supă și așteptă ca Darcy să termine de servit la masa alăturată.

— Am de făcut niște cercetări în zonă și ziua de azi mi se pare potrivită. Ce-ar fi să-mi fii ghid?

— E drăguț că te gândeşti la mine, dar n-aș avea timp să fiu un ghid onorabil.

— Nici eu nu-mi pot sacrifica mai mult de două ore. Ce zici, Aidan, o pot lua cu împrumut pe sora ta în pauza dintre schimburi?

— E liberă până la cinci.

— Cu împrumut? râse scurt Darcy. N-aș crede. Dar dacă vrei să mă angajezi ca ghid, am putea negocia un preț rezonabil.

— Cinci lire sterline ora.

Ochii ei scânteiară fermecător.

— Am zis *rezonabil.* Zece, și n-o să-ți pară rău.

— Nesătulo.

— Zgârcitule, i-o întoarse Darcy, făcându-i pe câțiva clienți să chicotească.

— Zece să fie, și n-ar strica să merite.

— Iubitule, fâlfâi ea din gene, nici un bărbat nu s-a plâns vreodată de mine.

Porni spre bucătărie, în timp ce Trevor începea să mănânce supa pe care i-o adusese Sinead.

Amândoi erau perfect mulțumiți.

Darcy era obișnuită ca bărbații s-o aștepte.

Ar fi fost împotriva naturii și a firii ei personale să nu-și piardă timpul aplicându-şi ruj, parfum, aranjându-şi părul, întrebându-se dacă să-și schimbe hainele.

În cele din urmă, alese o bluză verde-salvie, o vestă neagră și pantaloni.

Gândindu-se la vreme, își legă părul cu o panglică neagră și-și aruncă pe umeri o canadiană.

Shawn fluieră, spălând vasele de la ultima serie de clienți. Spre surprinderea ei, Trevor nu era în bucătărie, bându-şi ceașca de cafea

fără de care părea să nu poată trăi.

— Trevor unde-i, în cârciumă?

— Nu știu. L-am auzit spunându-i Brennei că avea de dat niște telefoane. Asta a fost înainte de a te duce tu sus, să-ți refaci zugrăveala.

Întrucât o asemenea remarcă nu merita un răspuns, ca doamnă trecu în cârciumă, numai pentru a-l găsi pe Aidan singur, pregătindu-se să închidă.

— L-ai dat afară, ca să m-aștepte în mașină?

— Hmm? A, pe Trevor? Nu, parcă spunea că trebuia să sune pe cineva...

Unda de șoc o străbătu până-n vârful unghiilor lăcuite proaspăt.

— A plecat?

— Cred că se-ntoarce imediat. Dacă tot îl aștepți, te las pe tine să încui. Și vezi să vii înapoi la timp, Darcy.

— Dar...

Abia reuși să bâlbâie cuvântul monosilabic, însă Aidan ieșise deja pe ușă, în același timp în care Trevor intra.

— Bun, ești gata de plecare. Scuză-mă, am fost reținut.

Îi ținu ușa să iasă, cu un ușor zâmbet. Iritarea nedumerită de pe fața ei era aproape așa cum se așteptase.

Nu se îndoia că toți bărbații cu care avusese de-a face o așteptaseră cu limba scoasă să-și facă apariția.

— Timpul meu costă, dacă nu și al tău, trecu Darcy pe lângă el, aruncându-i o privire nemulțumită.

— Timpul face și el parte din problemă. Ceea ce-mi doresc eu sunt două ore în care să scap de telefoane și întrebări care așteaptă răspunsuri.

— Atunci, n-am să-ți pun nici o întrebare.

O conduse la mașină, ținându-i portiera să intre. În timp ce se întreba cât timp avea să mai fiarbă în suc propriu, ocoli capota până la volan.

— Mă gândeam s-o luăm spre nord pentru un timp. Poate găsim un drum litoral și pe urmă... mai vedem.

— Tu ești omul cu volanul, și cu portofelul.

Trevor porni mașina.

— Toți spun că a te rătăci în Irlanda face parte din farmecul țării.

— Nu cred că celor care au o destinație clară în minte li se pare prea fermecător.

— Noroc că eu n-am nici una, pe moment.

Darcy se așeză mai bine. Era o mașină comodă, încăpătoare, cu miros de tapițerie scumpă. Nu era chiar atât de neplăcut să se plimbe într-o mașină elegantă, cu un bărbat chipeș. Care o mai și plătea pentru acest privilegiu.

— Dacă o luăm încoace, arătă ea, ajungem la Dungarvan. Pe drumul de coastă ajungi la Waterford City; ia-o spre nord, și te vei trezi în munți.

— Încotro ai vrea să mergem?

— A, eu nu fac decât să te însoțesc, nu? Turiștilor le place adesea să poposească la Ann Rinn, între Ardmore și Dungarvan. E un mic sat pescăresc, unde încă se mai vorbește limba gaelică. În rest, n-ar fi mare lucru, dar are o vedere frumoasă spre faleze sau spre munți, iar turiștilor le place să audă limba veche vorbită curent.

— Tu vorbești gaelica?

— Puțin, dar nu destul ca să fac cu adevărat conversație.

— E mare păcat că aceste lucruri s-au pierdut.

— Așa ți se pare, pentru că privești problema din punct de vedere sentimental. Adevărul este că engleza e mai simplă pentru toți. Când eram la Paris oriunde găseam pe câte cineva care știa destul engleză ca să mă pot face înțeleasă. N-aș fi găsit pe nimeni care să cunoască gaelica.

— Deci n-ai nici un sentiment față de ceea ce e irlandez, Darcy?

— Tu ești sentimental cu ceea ce e american?

— Nu, răspunse el, după un moment de gândire. Americanismele mi se par o platitudine.

— Vezi, asta e.

Darcy privi stropii de ploaie și schimbarea de lumină care aducea o lucire perlată la marginile norilor cenușii.

— O să se însenineze. S-ar putea să vezi și un curcubeu, dacă-ți place așa ceva.

— Îmi place. Ia spune-mi, ție ce-ți place cel mai mult la Ardmore, la locul unde trăiești?

Nu-și amintea să i se mai fi pus vreodată o asemenea întrebare și fu surprinsă că răspunsul îi veni în minte imediat.

— Marea. Toanele ei, mirosul ei, senzația ei în aer...

— Sunetul, murmură Trevor. Ca bătaia unei inimi.

— Ești poetic. Mai degrabă m-aș fi așteptat să-l aud pe Shawn spunând asta, decât pe tine.

— A treia etapă a legendei. Perlele din inima mării.

— A, da.

Îi plăcea că Trevor se gândea la legendă.

Și ea o învrednicise cu o atenție considerabilă în ultima vreme.

— Și le-a lăsat să se transforme în flori, cu care nu putea cumpăra de mâncare pentru familie. Respect mult mândria, dar nu când costă atât de mult încât...

— Ai fi în stare să-ți vinzi mândria pentru niște pietricele colorate.

— Asta n-aș face-o, îi aruncă ea o privire șireată și plină de încredere în sine. Aș găsi o cale ca să le păstrez pe amândouă.

Dacă putea face cineva asta, Darcy era aceea. Trevor se întrebă de ce gândul îl nemulțumea. Razele soarelui șiroiau printre nori, făcând să scânteieze picăturile de ploaie și transformând lumina în culori cum nu se mai găsesc decât în interiorul unei scoici lustruite.

Acele linii magice se întindeau pe cer în trei curcubeie distincte. Lui Trevor i se părea că aerul înflorea pur și simplu, ca o floare simplă și delicată desfăcându-se petală cu petală.

Pe Darcy o interesa mai mult să-l privească pe el. Parcă ar fi văzut o mască desprinzându-i-se de pe față. Iar dedesubt, ascuns sub acea duritate și sofisticare, se găsea un suflet de o delicatețe cum niciodată nu-și imaginase.

O mișca felul în care Trevor putea privi acele scamatorii frumoase ale luminii și apei, cu plăcerea pură a spectacolului lucindu-i în ochi.

Când întoarse capul în direcția ei, adresându-i un zâmbet orbitor, Darcy se lăsă în voia unui impuls. Aplecându-se spre el, îi cuprinse fața în mâini și îl sărută scurt, ușor și prietenos.

— Ca să ne poarte noroc, spuse ea, revenind la locul ei. Trebuie să existe vreo tradiție în legătură cu curcubeiele, sărutările și norocul.

— Dacă nu este, ar trebui să fie. Să vedem unde ne duc... curcubeiele, spuse el. Aș vrea să cred că știu unde ne duc sărutările, iar cu norocul am stat destul de bine în ultima vreme.

Coti pe un drum îngust, fără marcaje. Zări o casă foarte asemănătoare cu cea de pe Faerie Hill, cu pereții ca smântâna și acoperișul de crengi.

Câteva oi, ca niște mici bulgări albi, pășteau risipite pe cartea poștală ilustrată.

Iar deasupra, cele trei dungi colorate pe un cer pal.

Trevor deschise capota, chicotind la auzul înjurăturii lui Darcy, când apa care se adunase deasupra șiroi înăuntru.

Avea un miros proaspăt, curat, și adăuga un iz primordial parfumului pielii ei.

Apoi, pe măsură ce drumul urca, o văzu. Cenușie, mată și sumbră pe cerul sidefiu. Numai trei pereți ai construcției mai stăteau în picioare, al patrulea fiind dărâmat de mult.

Dar ceea ce mai rămăsese arăta sfidător, străpungând peisajul liniștit de țară ca un monument închinat sângelui, puterii, viziunii.

Trevor trase pe marginea drumului și opri mașina.

— Hai s-o vedem.

— Ce să vedem? Trevor, e doar o ruină. Poți găsi câte una de-asta la fiecare cotitură a drumului, în Irlanda. Există altele mult mai interesante, dacă te preocupă asemenea lucruri. De exemplu, ai oratoriul sau catedrala din Ardmore.

— Asta-i aici, și noi la fel, întinse el mâna să deschidă portiera. Este tocmai genul de lucru care atrage oamenii în zona asta.

— Pe cei care n-au avut minte să-și petreacă vacanța într-un loc cu piscină și restaurante cu cinci stele.

Cam bombănind, Darcy coborî, apoi oftă, urmându-l.

Trevor își puse o mână pe piatra zidului, privind în sus.

— Câți oameni, mă întreb, au construit-o? În cât timp? Cine a ordonat să fie construită aici, și de ce? Pentru adăpost și apărare.

Intră, iar Darcy, ca să-i facă pe plac, îl însoți în fortăreață.

Printre pietrele căzute crescuse iarba. Zidurile, expuse intemperiilor, șiroiau de apă de la furtunile recente.

— Precis trăgea curentul prin ea, și mai și mirosea, comentă Darcy.

Lumina se intensifica din nou, iar Trevor văzu curcubeiele deasupra.

— Unde ți-e romantismul?

— Mă îndoiesc că multe dintre femeile care au fost nevoite să gătească și să spele aici o găseau romantică. Supraviețuirea era rostul ei.

— Atunci, au avut dreptate. A supraviețuit. Și oamenii au supraviețuit. Și țara. Asta-i magia care ne atrage aici, magia care ție îți scapă fiindcă există peste tot în jurul tău.

— Nu e nici o magie, e istorie.

— E și una, și alta. Același lucru îl construiesc și eu, de-asta am venit.

— Ai ambiții înalte.

— De ce să am altele mai mici?

— Iată un sentiment cu care pot fi de acord întrucât aceste ambiții includ și cârciuma Gallagher's mă voi strădui să te ajut să ți le împlinești.

— Ăsta-i încă un lucru despre care voiam să-ți vorbesc. Altă dată.

— De ce nu acum?

— Fiindcă acum mai am nevoie de puțin noroc.

O luă de mâini, înlănțuindu-și degetele printre ei. De astă dată, în loc s-o tragă spre el, se apropie de ea.

— Într-un vechi castel, sub trei curcubeie, cred că ar aduce noroc cu carul.

— Ți-ai încurcat miturile. Carul e la capătul curcubeului.

— Prefer să-mi încerc șansa aici.

Îi atinse buzele cu ale lui, ușor, prietenos, la fel cum făcuse și ea. Îi plăcea licărirea amuzată care-i apăru în ochi și o sărută din nou, puțin mai apăsat mai cald.

— Am mai auzit spunându-se și că a treia oară se leagă vraja, murmură el, cucerindu-i din nou gura repede, adânc și fierbinte. Schimbarea era intenționat bruscă, pentru a-i pune pe amândoi la încercare.

Darcy reacționă ca și cum ar fi știut, ca și cum n-ar fi făcut decât să

aștepte.

Buzele i se despărțiră în fața buzelor lui. Nu capitula, ci cerea. De la egal la egal. Împreună, degetele li se încârligară formând pumni strânşi, ca şi cum s-ar fi înțeles că, dacă-și dădeau drumul, amândoi s-ar fi repezit orbește la etapa următoare.

Când buzele lui le părăsiră pe ale ei, pentru a-și croi drum spre tâmplă, în păr, gingășia gestului după pasiunea dinainte o lăsă zguduită și vlăguită. Și-i îngădui prudenței să revină.

— Dacă asemenea activități sub curcubeie aduc noroc, începu Darcy, înseamnă că noi doi ne-am aranjat pe viață.

Trevor nu putu să râdă, nici să răspundă cu o glumă. Ceva clocotea în el, ceva complicat, desfăşurându-se într-o dorință simplă și elementară.

— De câte ori te-ai mai simțit așa?

Înainte de a apuca să-i răspundă, Trevor îi eliberă mâinile și o apucă de umeri, pentru a o îndepărta atât cât s-o poată privi în ochi.

— Răspunde-mi foarte clar. De câte ori ai mai simțit ceea ce simți acum?

Ar fi putut să-l mintă. Știa că se pricepea la minciuni simple și nepăsătoare. Dar numai atunci când nu conta. Privirea lui era intensă, directă și puțin cam furioasă. Nu-l putea învinui pentru asta.

— Nu pot spune că am mai simțit-o vreodată, decât aseară.

— Nici eu. Nici eu, repetă el, dându-i drumul, pentru a începe să se plimbe prin jur. Asta mă pune pe gânduri.

— Trevor, cred că amândoi știm că cu cât e mai fierbinte flacăra, cu cât se învăpăiază mai repede, cu atât se va răci mai curând.

— Poate.

Se gândi la Gwen, la cuvintele pe care i le spusese.

— Vom ști amândoi când se va întâmpla asta.

— O vom ști, fu ea de acord, la fel cum amândoi că ne vom culca împreună înainte să se termine, dar există probleme care încurcă totul, probleme de afaceri.

— Afacerile n-au nici o legătură.

— Nu, și nici n-ar fi cazul. Dar, de vreme ce avem o relație profesională - interese reciproce care implică familia mea - trebuie să discutăm și să stabilim anumite lucruri, înainte de a ne răsturna în pat. Te doresc, sunt hotărâtă să te am, însă am și eu de stabilit anumiți termeni.

— Ce vrei, un afurisit de contract?

— Nu ceva atât de formal - și nu-mi vorbi pe tonul ăsta. Ești doar enervat că încă-ți mai fierbe sângele în vene și nu ți-a venit ție ideea mai întâi.

Trevor deschise gura, apoi se răzgândi și-i întoarse spatele.

Fir-ar să fie, avea dreptate.

— Deci, spuse el, vom stabili ce vrem și așteptăm de la relația noastră personală, și convenim să rămână complet separată de cea profesională.

— Da, într-adevăr. Și, cum spuneai, ăsta e un subiect de gândire. Poate crezi că mă culc cu oricine mi se năzare. Dar adevărul e că n-o fac. Sunt atentă și selectivă și trebuie să simt ceva pentru bărbatul respectiv, să-l înțeleg cât de cât, înainte de a ajunge în pat cu el.

— Darcy, am înțeles și eu asta, după o oră petrecută în compania ta. Sunt la fel de selectiv.

Reveni spre ea.

— Te plac și încep să te înțeleg. Iar când va sosi momentul, ne vom culca împreună.

Darcy se destinse, cu un surâs.

— Cred că tocmai am avut o conversație serioasă. Trebuie să fim atenți să nu deprindem năravul ăsta și să ne speriem. Și-acum, regret că trebuie s-o spun dar e timpul să mă duci înapoi.

— Data viitoare vom merge de-a lungul coastei.

— Data viitoare mă vei invita la o cină cu lumânări pe masă, cu șampanie și cu sărutări de mâini în stilul ăla al tău.

Ridică privirea, zărind pentru o ultimă oară curcubeiele care păleau.

— Dar, ca să ajungem acolo, putem merge pe drumul de coastă.

— Se pare că ne-am înțeles. Ia-ți o seară liberă.

— Încep să mă pregătesc.

CAPITOLUL 7

Vremea caldă și uscată revenise, pentru a zugrăvi cerul și marea în albastrul viu al verii care se apropia.

Norii care mai pluteau pe boltă erau albi și inofensivi, iar florile din Ardmore absorbeau razele soarelui la fel cum făcuseră cu stropii de ploaie.

Turnul rotund își arunca umbra prelungă și zveltă peste mormintele pe care le păzea. Și, sus pe faleză, vântul stârnea valuri mici pe apa din fântâna sfântului.

În sat, oamenii munceau în cămașă, iar brațele li se rumeneau la soare.

Trevor se uita cum prindea contur scheletul clădirii, grinzile și blocurile care alcătuiau osatura solidă a visului său.

Sunetele suflătorilor și ale compresoarelor, împreună cu duduitul constant al betonierei, captau atenția privitorilor. Lângă ei, pe scaunul lui, bătrânul Riley își sorbea ceaiul. Cedând unui impuls, Trevor se apropie de el.

— Cum ți se pare?

Riley o privi pe Brenna cum potrivea o scândură.

— Mi se pare că ești un om care construiește solid și angajează bine. Michael O'Toole și drăguța lui Brenna își știu meseria.

Apoi, își întoarse ochii spălăciți spre chipul lui Trevor.

— Și cred că și matale ți-o cunoști, tinere Magee.

— Dacă vremea o ține tot așa, vom avea un acoperiș deasupra capului înainte de termen.

Chipul zbârcit al lui Riley se încreți într-un zâmbet.

Parcă ar fi văzut o hârtie subțire întinzându-se peste niște pietre.

— Vei avea acoperișul când i-o veni sorocul, băiete. Așa-i în firea lucrurilor. Semeni cu stră-unchiul tău.

La fel îi spusese, ezitant, și bunica lui. Trevor căzu pe gânduri, apoi se lăsă pe vine, pentru ca Riley să nu-și mai sucească gâtul.

Numai că semeni așa de mult cu John, Trevor, fratele lui care a murit de tânăr. Bunicului tău îi e mai greu să... îi e mai greu.

— Chiar așa?

— O, ie dară. I-am cunoscut pe Johnnie Magee, şi pe bunicu-tău.

Arătos băiat era Johnnie, cu ochii lui cenușii și zâmbetul molcom. Clădit ca un bici cum ești și matale.

— Păi, era liniștit și adânc. Plin de gânduri și de simțăminte, și cele mai multe pentru Maude Fitzgerald. Pe ea o voia, și altceva, mai nimic.

— Cum era?

— Și s-a ales cu un război.

— Ie dară, așa a fost. Mulți tineri au căzut în nouă sute șaișpe, pe câmpurile alea din Franța. Și aicea la fel, în micul nostru război pentru independența Irlandei. Și altundeva, la o adică, în orice vremuri ai alege. Bărbații se duc la luptă, iar femeile i-așteaptă și plâng.

Își depuse o mâna osoasă pe capul unuia dintre copiii care stăteau în jurul lui.

— Irlandezii știu că se-ntoarce roata. Și bătrânii o știu. Eu sunt și bătrân, și irlandez.

— Ai spus că l-ai cunoscut pe bunicul meu.

— L-am cunoscut.

Riley se rezemă de spătar, cu ceaiul în mână, încrucişându-şi la glezne picioarele subțiri.

— Acuma, Dennis, el era un flăcău mai scorțos ca frate-său și mai degrabă se uita la o milă-ncolo pe drum, decât în locul unde stătea. Dennis Magee era omul căruia nu-i plăcea nimica, dacă nu te superi că-ți spun. Ardmore nu era de nasul lui și și-a scuturat nisipul de pe încălțări imediat ce-a putut. O fi găsit, mă-ntreb, ce-a căutat, și l-o fi mulțumit?

— Nu știu, răspunse sincer Trevor. N-aș spune că era un om deosebit de fericit.

— Îmi pare rău pentru asta, căci adesea celor de pe lângă cei nefericiți le e mai greu decât nefericiților înșiși. Mireasa lui, după câte-mi amintesc, era o fătucă liniștită din fire. Mary Clooney o chema, dintr-o familie din Old Parish, o familie ca lumea, dacă nu mă-nșală memoria.

Riley chicoti gutural.

— A, creierii m-au slujit destul de bine. Numai trupului îi trebuiește un piculeț mai mult ca să se scoale și s-o ia la fugă, în ultima vreme.

Băiatul dorea să știe din cine se trăgea și de unde, conchise Riley. Și de ce n-ar fi vrut?

— Îți spui eu, pruncul, băiatul care crescând a ajuns tătâne-tău, era unul chipeș. De multe ori l-am văzut pe drum, de mână cu mamă-sa.

— Și cu tatăl lui?

— Ei, poate nu tot așa de des, da' din când în când, da. Dennis umbla să-și caute un rost în viață și strângea bani pentru drumul în

America. Nădăjduiesc c-au dus o viață bună acolo.

— Într-adevăr. Bunicul meu voia să construiască și asta a făcut.

— Atunci, atâta a fost destul pentru el. Îl țiu minte pe taică-tău, Dennis ăl mai tânăr, cum s-a-ntors aici când a fost destul de mare să-i fi mijit mustățile.

Riley se opri pentru a-și mai turna ceai din termos.

— Părea să fi crescut frumos, avea un fel plăcut de-a fi și-a cam pus pe jar oarece fătuci de prin partea locului.

Îi făcu cu ochiul.

— Cum ai făcut și matale. Totuși, la vremea aia n-a vrut să lase aici în urma lui altceva decât amintirea. Matale se vede c-ai ales altfel.

Bătrânul arătă cu ceașca spre șantier.

— Să clădești aici ceva, despre asta-i vorba, nu?

— Așa se pare, pe moment.

— Ei bine, Johnnie, el nu voia nimic mai mult decât o căsuță și-o fătuță, da' a pierit în război. Maică-sa a murit după nici cinci ani, de inimă rea. Greu lucru, nu crezi, ca un om să trăiască toată viața-n umbra unui frate care-a murit?

Trevor ridică din nou privirea, spre ochii șterși și isteți. Deștept bătrânul, își zise el, bănuind că, dacă trăiai mai mult de-un veac, n-aveai cum să nu fii deștept.

— Cred că așa e, chiar dacă fugi trei mii de mile ca să scapi.

— Ăsta-i adevărul. Mai bine, pe departe, e să stai pe picioare și să clădești cu mâinile tale.

Dădu din cap, de astă dată oarecum aprobator.

— Ei, cum spuneam, arăți ca el, John Magee cel mort de mult, la oasele feței și pe la ochi. Odată ce s-au ațintit asupra lui Maude Fitzgerald, ea i-a fost inima. Crezi în dragostea până după moarte, tinere Magee?

Trevor ridică privirea spre fereastra lui Darcy, apoi reveni.

— Uneori.

— Trebuie să crezi, ca să ai parte de ea, îi făcu Riley cu ochiul, întinzându-i ceașca de ceai. Ce-i clădit, nu-i întotdeauna din lemn și piatră, și tot dăinuiește.

Își lăsă din nou mâna noduroasă pe capul copilului de lângă scaun.

— Chiar și după aia.

— Unii dintre noi se pricep mai bine cu lemnul și piatra, comentă Trevor, sorbind absent din ceai; i se tăie respirația, iar vederea i se împăienjeni. Iisuse! îngăimă el, când tăria arzătoare a whisky-ului i se prelinse pe gât.

Riley râse atât de tare încât îl apucă tușea, iar chipul ridat i se înroși de veselie.

— Ei na, băiete, ce-i o ceașcă de ceai fără un strop de whisky irlandez în ea, poți să-mi spui și mie? Să nu-mi spui că ți-ai subțiat

sângele așa de tare acolo-n America, încât să nu-i faci față.

— Nu obișnuiesc să-i fac față la ora unsprezece dimineața.

— Ce-are ceasu' cu prefectura?

Omul părea bătrân ca Moise, își spuse Trevor, și totuși sorbise timp de o oră din ceaiul asezonat cu whisky. Nevoit să salveze aparențele, dădu pe gât restul cești și fu răsplătit cu un zâmbet larg.

— Ești un băiat de treabă, tinere Magee. De treabă băiat mi-ești. Așa c-am să-ți spui una. Fătuca aia frumoasă dinăuntru, de la *Gallagher's,* n-o să se mulțămească-n veci cu mai puțin decât c-un bărbat cu sânge fierbinte, șira spinării dreaptă și mintea ascuțită. Socot că le ai pe toate trei.

Trevor îi înapoie ceașca.

— Eu am venit aici doar ca să construiesc un teatru.

— Dacă ăsta-i adevărul, atuncea am să-ți mai spui una: se zice că tinerețea se irosește pe tinerețe, da' eu-s de părere că tinerii-și irosesc tinerețea.

Își mai turnă o ceașcă.

— Și-atuncea, o să trebuiască să mă-nsor eu însumi cu ea.

Sorbi, cu un licăr jucăuș în ochi.

— Pășește vioi, băiete, că am o lume-ntreagă de experiență cu muierile.

— Am să țin minte.

Trevor se ridică în picioare.

— Ce-a făcut John Magee înainte de a pleca la război?

— Din ce-a trăit, vrei să zici?

Dacă Riley găsea ciudat faptul că Trevor nu știa, n-o spuse.

— Era de-al mării... A ei era inima lui, și-a lui Maude, în rest, a nimănui.

Trevor dădu din cap.

— Mulțumesc pentru ceai, spuse el, pornind înapoi spre echipă.

După ce rezolvă toate problemele presante, trimise câteva faxuri, răspunse la e-mail-uri și mai expedie câteva facturi, Trevor începu să se gândească la un nou proiect pe care tocmai îl contura.

Era timpul, își spuse el, să-i pună bazele. Ridicând receptorul, formă numărul de la *Gallagher's.* Fu mulțumit să-l audă pe Aidan răspunzând. Intră direct în subiect.

— Trev sunt.

— I-auzi, la ora asta mă așteptam să te văd așezat la una din mesele mele.

Aidan ridică vocea, peste zăngănitul schimbului de prânz, iar Trevor și-l imagină umplând halbe cu o mână în timp ce vorbea. Din apropiere se auzea râsul lui Darcy.

— Am avut unele treburi. Aș dori să am o întâlnire cu tine și

familia ta, când îți convine.

— O întâlnire? În legătură cu teatrul?

— Parțial. Ai o oră liberă, eventual între schimburi?

— A, cred că te putem servi. Azi?

— Cu cât mai curând, cu atât mai bine.

— Perfect. Atunci, treci pe la noi pe-acasă. Obișnuim să ne ținem reuniunile de familie în jurul mesei din bucătărie.

— Îți mulțumesc. O chemi și pe Brenna?

— Da, am s-o chem.

În timpul programului, își spuse Aidan, dar nu comentă.

— Atunci, ne vedem mai încolo.

În jurul mesei din bucătărie. Trevor își amintea mai multe întruniri de-ale familiei, în același decor.

Înaintea primei lui zile de școală, când pleca într-o tabără de baseball, când se pregătea să-și ia carnetul de conducere și așa mai departe.

Toate ritualurile de trecere, ale lui și ale surorii sale, fuseseră discutate acolo. Cele mai grave pedepse și mai înalte laude se acordau la masa din bucătărie.

Ciudat, își amintea el acum, și când desfăcuse logodna, le spusese părinților tot în timp ce stăteau la bucătărie. Acolo le vorbise despre planurile pentru teatrul Ardmore și despre intenția de a veni în Irlanda.

Și, își dădu seama în timp ce calcula ora de la New York, tot acolo erau cele mai mare șanse să se afle părinții lui în acest moment.

Ridică din nou receptorul și formă numărul de acasă.

— Bună dimineața. Reședința Magee.

— Bună, Rhonda, Trev sunt.

— Domnul Trevor.

Menajera familiei Magee nu-l numise niciodată altfel, nici chiar când amenința să-l cârpească.

— Și cum vă place în Irlanda?

— Foarte mult. Mi-ai primit ilustrata?

— Am primit-o. Știți că mă dau în vânt după ele. Mai ieri îi spuneam lui Cook că Domnul Trevor nu uită niciodată ce mult îmi plac ilustratele pentru albumul meu. E chiar așa de verde?

— Și mai verde. Ar trebui să vii încoace Rhonda.

— O, da' știți bine că eu nu mă sui într-un avion decât dacă-mi ține cineva pistolu' la tâmplă. Ai dumneavoastră tocmai iau micul dejun. Vor fi încântați să vă audă. Stați numai un minuțel. Să aveți grijă de dumneavoastră, domnul Trevor, și să vă întoarceți curând.

— Așa voi face. Îți mulțumesc.

Trevor așteptă, imaginându-și-o cu plăcere pe negresa subțire ca o prăjină, cu șorțul ei apretat și imaculat, mergând grăbită peste

dușumelele de marmură albă, printre opere de artă, antichități și flori, spre fundul elegantei vile de gresie.

Nu-i anunța telefonul prin intercom. Asemenea vești de familie se cădea să fie comunicate personal.

În bucătărie mirosea a cafea, pâine proaspătă și violete, florile favorite ale mamei lui. Tatăl său citea ziarul, deschis la secția financiară.

Mama citea editorialele și comenta despre situația din lume și mințile înguste ale oamenilor.

N-avea să se simtă nimic din acea tăcere încordată, acea tensiune de sub lustru care dăinuise în casa bunicilor lui.

Cumva, tatăl său scăpase de ea, la fel cum și propriul lui tată scăpase de Ardmore. Dar Dennis cel tânăr reușise într-adevăr să clădească ceva cu mâinile lui.

— Trev! Puiule, ce faci?

— Bine. Aproape la fel de bine cum pari tu, după voce. M-am așteptat să vă găsesc la micul dejun.

— Făpturi ale obișnuinței. Dar acesta e un mod și mai frumos de a începe ziua. Spune-mi ce vezi.

Era o rugăminte veche, un vechi obicei. Automat, Trevor se apropie de fereastră.

— Casa are în față o grădină. Uluitoare, pentru o căsuță atât de mică. Cel care a construit-o știa că tocmai asta doreau. E ca o... ca grădina unei vrăjitoare. A unei vrăjitoare bune, care le ajută pe fete să scape de descântece. E foarte frumoasă.

— Într-adevăr. Pari fericit.

— De ce n-aș fi?

— Cu adevărat, n-ai prea fost, de multă vreme Acum te las să vorbești cu tatăl tău, care mă privește crunt, întrucât presupun că aveți de discutat afaceri.

— Mamă...

Spuse lucrul pe care-l simțea cel mai intens.

— Mi-e dor de tine.

— O... Of, ia uite ce mi-ai făcut, își trase ea nasul. Vorbește cu tatăl tău, până când eu plâng puțin.

— Ei, i-ai alungat din minte editorialul și permisele de port-armă, bubui din receptor glasul lui Dennis Magee. Cum merge treaba?

— În termen și în buget.

— Mă bucur să aud. Și-o să rămână așa?

— Pe-aproape, în orice caz. Tu, mama, Doro și familia ei n-ar strica să nu vă faceți alte planuri de vacanță pentru vara viitoare. Ar fi cazul să fie prezentă toată familia Magee, la prima reprezentație.

— Înapoi la Ardmore. Trebuie să spun că niciodată nu m-am așteptat. Din câte aud, nu s-a schimbat prea mult.

— Nici nu trebuie. Am să-ți trimit o informare scrisă despre proiect, dar nu de-asta te-am sunat. Tată, ai vizitat vreodată Faerie Hill Cottage?

Urmă o pauză, apoi un oftat.

— Da. Eram curios în legătură cu femeia care fusese logodită cu unchiul meu. Poate pentru că tatăl meu vorbea atât de rar despre el.

— Și ce-ai descoperit?

— Că John Magee a murit eroic înainte de a fi avut ocazia să trăiască.

— Iar asta l-a nemulțumit pe bunicul.

— Te exprimi într-un mod cam dur, Trev.

— Și el era un om dur.

— Ceea ce simțea pentru fratele și familia lui, păstra închis în suflet. N-am încercat niciodată să aflu, ce rost ar fi avut. Știam că în veci nu i-aș fi smuls vreo părere, și cu atât mai puțin despre ceea ce lăsase în urmă, în Irlanda.

— Îmi pare rău.

Recunoscuse în glasul tatălui lui acea oboseală, acel ton vag de frustrare.

— Nu trebuia să aduc vorba de asta.

— Nu vorbi prostii. E firesc să te frământe. Te afli acolo. Cred - privind în urmă, cred că a fost hotărât să devină american și să mă crească și pe mine ca pe un american. Aici a vrut el să lase totul urmă. La New York, putea fi stăpân pe viața lui. Întotdeauna și-a ținut soarta în propriile-i mâini.

Un om rece și dur, care dădea mai multă atenție registrelor contabile decât familiei.

Dar Trevor nu găsea de cuviință s-o spună, când tatăl lui o știa mai bine ca oricine.

— Și tu ce-ai descoperit, când te-ai întors aici? îl întrebă în schimb.

— Farmec, puțin sentiment, o legătură mult mai strânsă decât mă așteptasem.

— Mda, exact. Exact asta e.

— Am vrut să mă mai întorc, dar mereu părea să apară câte ceva nou. Și adevărul e că sunt băiat de oraș. O săptămână să stau la țară și-mi vin mâncărimile. Pe tine și pe mama ta nu v-a deranjat niciodată viața mai aspră, dar nivelul maxim de trai rural la care rezist eu fără să-mi pierd mințile e la Hampton. Nu râde, Carolyn, adăugă el, blajin. Nu se cade.

Trevor scrută din nou priveliștea.

— De la Hampton până aici e cale lungă.

— Categoric. Două săptămâni să stau în căsuța aia pe care ai închiriat-o tu, și aș începe să îndrug verzi și uscate.

— Dar ai vizitat-o, ai văzut-o și pe Maude Fitzgerald.

— Într-adevăr, Iisuse, trebuie să fi trecut treizeci și cinci de ani de-atunci. Nu mi s-a părut bătrână, dar cred că era trecută de șaptezeci de ani. Țin minte că era grațioasă, nu greoaie, cum te-ai aștepta din partea unei bătrâne. M-a tratat cu ceai şi prăjituri. Mi-a arătat o fotografie veche a unchiului meu. O ținea într-o ramă de piele maro. Îmi amintesc, fiindcă-mi aducea aminte de cântecul - cum îi spune - „Willie MacBride”. Pe urmă, a mers cu mine până la mormântul lui. E îngropat pe colină, lângă ruine și turnul rotund.

— Încă n-am fost acolo. Am să mă duc.

— Nu mai țin minte exact despre ce am vorbit. E atât de mult de-atunci. Dar îmi amintesc un lucru fiindcă în acel moment mi s-a părut cam ciudat. Stăteam lângă mormântul lui, iar ea m-a luat de mână. A spus că ceea ce venea de la mine avea să călătorească înapoi și să producă o schimbare. De care urma să fiu mândru. Cred că la tine se referea. Oamenii spuneau mereu că era o vizionară, dacă întâmplător crezi în asemenea lucruri.

— Când ai ajuns aici, începi să crezi în tot felul de lucruri.

— Nu te pot contrazice. Într-o noapte, când eram acolo, am făcut o plimbare pe plajă. Pot să jur că am auzit cântec de flaute și am văzut un om zburând pe deasupra, călare pe un cal alb. Sigur, băusem câteva halbe la *Gallagher's Pub*.

În timp ce tatăl său râdea, Trevor simți un fior rece pe șira spinării.

— Cum arăta?

— Gallagher?

— Nu, călărețul.

— O vedenie de om beat. Mă rog, pe mama ta a descumpănit-o rău de tot, murmură Dennis, iar Trevor auzi din apropiere râsul încântat al mamei sale.

— Te las să te întorci la micul dejun.

— Dacă tot ești acolo, găsește-ți puțin timp și pentru distracție. Trimite-mi raportul când poți, Trev, și vom ține cu toții minte pentru vara viitoare. Ținem legătura.

— Neapărat.

Închise, apoi continuă să privească îngândurat pe fereastră. Amăgiri, iluzii, realitate. La Ardmore, distanța dintre ele nu părea să fie prea mare.

Termină lucrările pe care le mai putea face înainte de ora deschiderii la New York, apoi porni spre mormântul lui John Magee.

Sufla vântul, iar mormintele erau reci.

Multe dintre pietrele de căpătâi se înclinaseră, stând aplecate peste movilițele ierboase ca pentru a le ține umbră morților. Monumentul lui John Magee stătea drept, ca un soldat.

Era o piatră simplă, tocită de vânturi și ploi cu inscripția încă lizibilă.

JOHN DONALD MAGEE
1989-1916
Prea tânăr ca să moară pe front

— Mama lui a gravat cuvintele, la durere, spuse Carrick, apărând lângă Trevor. După părerea mea oricând ești prea tânăr ca să mori pe front.

— De unde știi în ce stare era când a gravat-o?

— A, sunt foarte puține pe care nu le știu și chiar mai puține pe care să nu le pot afla. Voi, muritorii, le înălțați morților voștri monumente. Găsesc că e un obicei interesant. O ciudățenie omenească. Pietre și flori, simboluri, nu-i așa, a ceea ce dăinuiește și ceea ce piere. Și de ce vii aici, Trevor Magee, ca să-i vizitezi pe cei pe care niciodată nu i-ai cunoscut în viață?

— Mă cheamă glasul sângelui și al obligațiilor cred. Nu știu.

Frustrat, Trevor se întoarse spre Carrick.

— Ce naiba se întâmplă?

— La mine te referi. Ai în tine mai mult din mama ta decât din bunicul tău, așa că știi cum să răspunzi chiar dacă sângele tău yankeu diluat nu acceptă ceea ce ai în fața ochilor. Ești un om umblat, nu-i aşa? Ai fost în mai multe locuri și ai văzut mai multe lucruri decât majoritatea celor de vârsta ta. N-ai mai găsit niciodată, până acum, magie în călătoriile tale?

Trevor ar fi vrut să creadă că moștenise mai multe de la mama lui, mult mai multe decât de la bunicul lui. Dar Carolyn Magee nu avea nimic ușuratic.

— Până acum, n-am mai stat niciodată să conversez cu fantomele și zânele.

— Ai vorbit cu Gwen?

Amuzamentul dispăru din ochii lui Carrick, aceștia devenind de un albastru închis, tăios. Apucă brațul lui Trevor cu o mână care-i transmise un șoc de energie.

— Ce ți-a spus?

— Credeam că știi sau că poți să afli.

Brusc, Carrick îi dădu drumul și se întoarse. Începu să se plimbe prin iarbă, prin jurul pietrelor, cu mișcări repezi, aproape smucite. În jurul lui, aerul vibra de scântei colorate.

— E singura făptură care contează și singura pe care n-o pot vedea limpede. Îți dai seama, Magee, ce înseamnă să dorești pe cineva din toată inima, cu tot ceea ce ai în tine, și să n-o poți atinge?

— Nu.

— Am greșit față de ea. Asta îmi rănește adânc mândria, să nu încapă nici o îndoială. Nu că ar fi fost numai vina mea. Și ea a greșit. Dar în momentul ăsta, nu mai prea contează cine poartă cea mai mare

povară a vinei.

Se opri, răsucindu-se spre el. Aerul încremeni din nou.

— Vrei să-mi spui ce ți-a zis?

— A vorbit despre tine și despre regrete, despre pasiuni care se învăpăiază și ard și despre iubirea care dăinuiește. Îi e dor de tine.

Ochii lui Carrick se tulburară de emoție.

— Dacă... dacă mai vorbești cu ea, vrei să-i spui că o aștept și că, de când ne-am întâlnit ultima oară n-am mai iubit pe nimeni?

Din cine știe ce motiv, cererea de a transmite un mesaj unei fantome nu i se mai părea ciudată.

— Am să-i spun.

— E frumoasă, nu-i așa?

— Da, foarte frumoasă.

— Un om poate uita să privească dincolo de frumusețe, în adâncul inimii. Eu am uitat și m-a costat scump. Tu nu vei face aceeași greșeală. De-asta te afli aici.

— Mă aflu aici ca să construiesc un teatru și să fac cunoștință cu originile mele.

Cu voia bună revenită, Carrick se apropie agale de Trevor.

— Le vei face pe amândouă, și mai mult decât atât. Strămoșul tău de-aici era un tânăr de soi, cam visător, cu o inimă prea blândă pentru militărie și pentru ceea ce-i silește războiul pe oameni să le facă altor oameni. Dar a plecat la luptă mânat de simțul datoriei și și-a lăsat dragostea în urmă.

— L-ai cunoscut?

— Ie dară, pe amândoi, deși pe mine numai Maude m-a cunoscut. Înainte de plecare, i-a dat un talisman, ca să-l ocrotească.

Pocni din degete, iar între ele apăru un lănțișor cu un mic disc de argint.

— Cred că ar vrea ca acum să-l porți tu.

Prea curios ca să mai fie prudent, Trevor întinse mâna și luă obiectul. Argintul era cald, ca și cum ar fi fost purtat pe piele, iar inscripția de pe el era parțial ștearsă.

— Ce scrie?

— E în irlandeza veche și nu spune decât atât: *„Iubire pe veci”*... Ea i l-a dat, iar el l-a purtat cu credință. Dar, în cele din urmă, războiul a fost mai puternic decât descântecul, chiar dacă nu și decât iubirea. El își dorea o viață simplă, spre deosebire de fratele lui, care a plecat în America. Tatăl tatălui tău voia mult mai mult, a muncit pentru asta și a căpătat-o. Este un lucru admirabil. Tu ce dorești, Trevor Magee?

— Să construiesc.

— Și acesta este un lucru admirabil. Cum îți vei numi teatrul?

— Nu m-am gândit. De ce?

— Bănuiesc că vei alege bine numele, pentru că ești un om care

alege cu băgare de seamă. De-asta trăiești singur și acum.

Degetele lui Trevor se strânseră în jurul discului.

— Îmi place să trăiesc singur.

— Se poate, dar cel mai mult îți displace să faci greșeli.

— Destul de adevărat. Acum trebuie să mă duc. Am o întâlnire.

— Te voi însoți o bucată de drum. Se anunță o vară frumoasă. Vei auzul chemarea cucului, dacă asculți. Este un semn de bun augur pentru cei au să vină. Îți doresc noroc la întâlnire, și cu Darcy.

— Mulțumesc, dar știu ce am de făcut cu amândouă.

— A, firește, cred că știi, altfel n-aș fi așa de bine dispus. Și ea se descurcă foarte bine cu tine. Mă ajută, la sfârşitul acestei așteptări, dacă nu te superi s-o spun, că voi doi mă distrați cu spectacolul vostru.

— Nu fac parte din planurile tale.

— Nu e vorba de nici un fel de planuri. E vorba de ceea ce este și de ceea ce va fi. În privința asta tu ai mai multe de spus decât mine, și totuși destul de puțin.

Carrick se opri. Din locul unde ajunseseră se vedea casa, pereții albi ca smântâna, acoperișul de crengi bătut de soare, curcubeul florilor din jur.

— Odată, mi-ar fi ieșit în întâmpinare, cu inima bătându-i și ochii strălucitori. Frică și iubire, atât de strâns împletite încât nici unul dintre noi nu le putea descurca. Iar eu eram atât de sigur că-i puteam lua ochii cu daruri și făgăduieli, încât nici o clipă nu m-am gândit la singurul lucru care conta.

— N-ai avut o a doua șansă?

Buzele lui Carrick se răsfrânseră într-un zâmbet.

— Poate oi fi avut, dacă nu așteptam așa de mult ca s-o folosesc. Mai departe de-aici nu merg, până nu ia sfârşit așteptarea. Ocupă-te de Darcy, Magee înainte de a se ocupa ea de tine.

— Viața mea, replică scurt Trevor, e treaba mea.

Porni în josul pantei, spre casă și mașină.

Dar nu putu să nu arunce o privire în urmă.

Nu fu surprins aproape deloc că prințul zânelor dispăruse.

Nu mai rămăsese decât colina verde și cântecul cristalin, pe două tonuri, al unei păsări.

Cucul, presupuse Trevor. Nici că se putea gândi la ceva mai potrivit.

Lăsând gândul deoparte, își impuse și continuă să meargă. Să înlăture sentimentele față de rubedenii moarte de mult și iubitele lor, întâlniri cu prinți din neamul zânelor și mesaje pentru stafii frumoase.

Avea treburi importante.

Dar își petrecu lanțul la gât, vârând discul de argint sub cămașă, unde acesta se depuse pe inimă, să se încălzească.

CAPITOLUL 8

Echipa care joacă acasă e întotdeauna în avantaj. Trevor știa asta, dar nu găsea nici o soluție.

Nu numai că se afla pe terenul familiei Gallagher, dar satul, comitatul, toată țara era a lor. Dacă nu găsea o cale de a muta discuția la New York, nu-i rămânea decât să rămână în inferioritate.

O inferioritate, pe deasupra, și numerică. N-avea ce face. Își pregătise deja atitudinea.

Întrebările, îndoielile, neliniștea generală a propriilor lui experiențe, pe care bănuia că le-ar fi putut numi paranormale, trebuia să mai aștepte până după orele de program.

În clipa când bătu la ușa casei Gallagher, reprezenta *Magee Enterprises*. Era o responsabilitate şi un privilegiu, pe care le lua în serios.

Îi deschise Darcy, cu un zâmbet obraznic și capul înclinat într-un unghi care exprima atât aroganță, cât și umor.

Iisuse, cât i-ar fi plăcut s-o înfulece dintr-o înghițitură! În schimb, o salută cu un zâmbet dezinvolt.

— Bună ziua, domnișoară Gallagher.

— Bună ziua și dumneavoastră, domnule Magge.

Cu o atitudine deliberat provocatoare, Darcy înaintă spre el, în loc de a păși înapoi.

— Nu vrei să mă săruți?

Voia s-o înghită pe nemestecate!

— Mai târziu.

Darcy își aruncă ușor capul pe spate. Înfoindu-și norii de păr negru.

— Mai târziu, s-ar putea să nu mai am chef.

— O să ai, dacă te sărut eu.

Ridicând din umeri, deși era cam iritată, îi făcu loc să intre.

— Îmi place încrederea bărbaților în ei înșiși. De obicei. Ceilalți sunt în bucătărie, te așteaptă. E ceva în legătură cu teatrul?

— Parțial.

Iritarea îi crescu și mai mult, dar comentă destul de rece, în timp ce îl conducea spre partea din spate a casei.

— Și mai facem și pe misteriosul. E clar, m-am îndrăgostit. A sosit

musafirul! anunță ea grupul din jurul mesei, care părea adâncit într-o discuție înfocată.

— Dacă vă întrerup...

— Deloc!

Aidan se ridică, gesticulând spre Brenna și spre Shawn, care se priveau încruntați.

— Dacă ăștia doi nu se mușcă-ntre ei de șase ori pe săptămână, ne speriem așa de tare că sunăm la medic.

— Spuneai că lași detaliile casei în seama mea, îi aminti Brenna soțului ei.

— E vorba despre materialele și culorile pentru bucătărie. Ce naiba are asta cu gătitul?

— Faianțele albastre sunt drăguțe și de bun-gust.

— Granitul este subtil și puternic. Și durează cât două vieți de om.

— Mă rog, deocamdată avem numai una cu care să ne facem griji, nu? Trevor...

În timp ce Brenna se întorcea spre el, Trevor ridică o mână.

— Nu, în nici un caz. Nici să nu vă gândiți să-mi cereți părerea. N-am nici o opinie când e vorba de certuri între soți și soții.

— Nu-i nici o ceartă.

Îmbufnată, Brenna se rezemă de spătar, încrucişându-şi brațele pe piept.

— Doar o discuție. Pot monta faianța cât ai clipi. Știi cât durează să lucrezi toată blestemăția asta din granit?

— Când este bine, așteptarea merită, se aplecă Shawn, sărutând-o ușurel. Și pe urmă, o prețuiești.

— Crezi c-ai să mă îndupleci cu fițe din-astea?

— Da, așa cred.

Brenna trase aer în piept, apoi pufni.

— Japiță! spuse, cu nemărginită afecțiune.

— Ei, acum că am rezolvat și problema asta spinoasă și vitală...

Aidan îi indică lui Trevor un scaun.

— Te putem servi cu o bere, sau cu un ceai?

Era pe terenul lor, își reaminti Trevor, aşezându-se.

— O bere ar merge, mulțumesc.

Aruncă o privire spre Jude.

— Cum te mai simți?

— Bine. Aidan a spus că azi n-ai luat masa la cârciumă. Vrei să-ți fac un sandviș?

— Nu mi-e foame, întinse el mâna peste a ei. Stai jos. Vă mulțumesc tuturor că v-ați sacrificat timpul ca să ne întâlnim atât de repede.

— Nici o problemă.

Aidan îi puse berea în față, apoi se așeză. În capul mesei. Avantaj,

Gallagher.

Și o știau cu toții.

— Absolut nici o problemă. Brenna ne-a spus că lucrările se înscriu în program și trebuie să recunosc că așa ceva e destul de surprinzător, prin partea locului.

— Am un maistru bun, închină Trevor cu berea spre Brenna, apoi sorbi din pahar. Cred că vom fi gata la anul, în mai.

— Atât de târziu? se arătă Darcy șocată și îngrozită. Deci toată gălăgia asta o să dureze un an de zile?

— Care gălăgie? replică nonșalant Trevor. Sper să dăm câteva reprezentații, în primul rând pentru localnici, în primăvara viitoare. Dar inaugurarea n-o văd mai devreme de a treia săptămână din iunie

— În toiul verii, comentă Darcy.

— Toiul verii e în iulie.

— Nu-ți mai știi calendarul? Toiul verii e în douzeci și doi iunie, o alegere excelentă. O noapte de sărbătoare. În aceeași noapte, anul trecut, Jude a participat la primul *ceili* din viața ei - și a ieșit bine nu-i așa, iubito?

— Până la urmă, da. Și de ce amâni cu o lună?

— În primul rând, ca să asigur spatele, să crească nerăbdarea, să fac presă. Planul meu e ca în mai să avem o avanpremieră mică, intimă. Exclusivistă. Invitați speciali, care ar include sătenii, rudele și un număr de VIP-uri alese pe sprânceană.

— Foarte bine gândit, murmură Darcy.

— Face parte din meseria mea. Va genera interes și publicitate, la deschiderea oficială din iunie. Și ne va da timp să punem la punct toate detaliile care mai sunt necesare.

— Ca o repetiție generală.

Trevor dădu din cap spre Darcy.

— Exact. Aș dori să mă ajuți cu lista invitaților din zonă.

— Ușor de zis, și mai ușor de făcut, răspunse Aidan.

— Iar voi aș vrea să cântați. Toți trei.

Aidan își luă berea.

— În cârciumă.

— Pe scenă, îl corectă Trevor. Pe scena mare.

— În sală? întrebă Aidan, punând berea jos fără să fi băut. De ce?

— Fiindcă v-am auziți și sunteți perfecți.

— Ei, Trev, e un compliment, sigur...

Gânditor, Shawn luă un biscuite.

— Dar nu ne-ai auzit cântând decât pentru distracție. N-avem nici un număr profesionist, nimic de soiul ăsta. Așa cum cauți tu să prezinți în teatru.

— Sunteți exact ceea ce caut.

Privirea lui se abătu spre Darcy, stărui un moment, apoi trecu mai

departe. Darcy încă nu comentase.

— Prezentarea talentelor locale este unul dintre obiectivele proiectului. Pentru primul spectacol, nu mă pot gândi la nimic mai potrivit decât frații Gallagher, interpretând selecțiuni din muzica lui Shawn Gallagher.

— Dintr-a mea...

Shawn păli la față.

— Nu vreau să te-nvăț meserie, Trev, dar sunt convins că faci o greșeală.

— Nu e nici o greșeală, îl bătu Brenna pe umăr. E genial. E perfect. Dar pân-acum n-ai cumpărat decât trei melodii, Trev.

Trevor înclină capul.

— El nu mi-a arătat decât trei până acum.

— Trei, îl croi Brenna pe Shawn cu și mai mult entuziasm. Cretin mai ești. Mai are zeci și zeci. Dacă vii pe la noi, poți s-arunci o privire. O să ți le cânte. Și-a și înghesuit pianul în cămăruța din față. Și scripca, și...

— Taci, murmură Shawn.

— Nu-mi spune tu mie să tac când...

— Taci!

De astă dată o spuse sever, iar Brenna amuți deși continuă să fiarbă.

— Trebuie să mă gândesc.

Fâstâcit, își trecu o mână prin păr.

— Am multe la care să mă gândesc.

Auzind pufnetul de nemulțumire al soției sale, nu făcu decât s-o privească.

— Brenna.

Brenna tăcu. Shawn o privea rugător, cerând răbdare și înțelegere.

Cum l-ar fi putut refuza?

— Nu spun decât atât. Ai atât de mult de dat, Shawn și nu trebuie să-ți faci griji. Hai să încheiem un târg.

Shawn făcu o mișcare nervoasă cu umerii.

— Ce târg?

— Lasă-mă pe mine să aleg următoarea melodie, numai una, pe care să i-o arătăm lui Trev. Cu prima am avut mare noroc, nu?

— Ai avut. Într-adevăr. Bine, atunci. Brenna îți va aduce mâine un cântec, ca să vezi ce părere ai despre el.

— Abia aștept.

Trevor ezită. Problema era, își dădea seama că-i *plăcea* pe acei oameni.

— Tare-aș mai dori să-ți iei un agent.

— Da' ce, ea nu-mi ajunge? ripostă Shawn, arătând cu degetul mare spre Brenna. Zi și noapte mă bate la cap și a citit de două ori

fiecare cuvânt din contractul pe care mi l-ai trimis. Mergem așa și mai departe.

— Pentru mine e mai puțin complicat.

Trevor abandonă subiectul și reveni spre Aidan - ca între oameni de afaceri.

— Voi trei sunteți *Gallagher's*, iar *Gallagher's* este Ardmore. Și teatrul va face parte din aceeași formulă, motiv pentru care toți vom avea de câștigat. Prezentarea voastră în primul spectacol va atrage multă presă. Presa înseamnă bilete, iar biletele înseamnă profit. Pentru *Gallagher's* și pentru teatru.

— Nu mi-e greu să te urmăresc. Dar faptul că noi suntem *Gallagher's* înseamnă altceva. Noi ținem cârciuma, asta facem.

— Și cu cât va crește reputația cârciumii *Gallagher's*, când voi trei veți cânta și veți înregistra muzica lui Shawn?

— S-o înregistrăm?

— Pentru *Celtic Records*. Vom vinde CD-ul în teatru, continuă Trevor. Și avem o reputație proprie - artiști, albume, promovări, distribuire. O asemenea combinație nu se poate fabrica într-o clipă. Voi trei o veți prelua din mers.

— Dar noi nu suntem artiști, suntem cârciumari.

— Greșești. Sunteți cântăreți înnăscuți. Înțeleg că principala prioritate e cârciuma. Contez pe asta. Dar muzica ar putea să fie, și va fi, o afacere colaterală foarte interesantă, profitabilă și satisfăcătoare.

— Ce importanță are pentru tine?

Era prima intervenție a lui Darcy, iar Trevor își îndreptă atenția spre ea.

— Teatrul este important pentru mine, și nu mă voi mulțumi niciodată cu compromisuri. Calitatea înseamnă profit. Nu ăsta e esențialul?

Un moment, Aidan nu spuse nimic, apoi dădu din cap.

— Îți dai seama că e cam surprinzător pentru noi și trebuie să ne gândim bine și să discutăm. Trebuie să cădem de acord toți cinci, într-un fel sau altul.

— Ne-am înțeles.

Știind că era timpul să se oprească, lăsând ideea să-i pună pe gânduri, Trevor se ridică în picioare.

— Dacă aveți întrebări, știți unde să mă găsiți. Brenna, întoarce-te când îți convine. Eu mă duc pe șantier.

— Mulțumesc. Vin și eu imediat.

Darcy îl bătu pe Aidan cu un deget în braț, pentru a-l opri.

— Te conduc eu, îi spuse ea lui Trevor.

Prin minte i se învolburau atâtea gânduri... Știa că era important, vital, să-l apuce pe cel mai semnificativ și să-l țină strâns. Așa că tăcu până ajunseră afară.

— Ne-ai făcut o mare surpriză azi, Trevor.

— Îmi dau seama, dar mă întreb de ce e atât de mare. Aveți și urechi, și creieri. Ați auzit cum cântați toți trei împreună.

— Poate că am auzit. Totuși, tu nu ești genul impulsiv, mai ales în afaceri.

— Într-adevăr.

— Deci, nu e o idee care ți-a venit pe neașteptate.

— Analizez posibilitățile de când te-am auzit cântând. Ai o voce care răzbate până-n adâncul viscerelor după ce mai întâi a frânt inima. Un mare talent.

— Hmmm...

Darcy merse mai departe, pe cărarea îngustă, prin grădina lui Jude.

— Iar azi ai venit la noi cu ideea asta, crezând că ne va mări implicarea.

— Nu crezând, Darcy. Știind. Treaba mea e să știu.

Darcy întoarse capul, privindu-l peste umăr.

— Ie dară, așa cred și eu. Și cât de mult ai plăti pentru implicarea asta mărită?

Trevor zâmbi.

Ar fi putut să se-aștepte că avea să atingă cel mai delicat punct.

— E negociabil.

— Și pe ce baze am negocia?

— Cinci mii reprezentația. Drepturile de înregistrare sunt un subiect separat.

Sprâncenele lui Darcy se arcuiră.

O singură seară de cântat, ca să câştige cât în săptămâni întregi de muncă la cârciumă.

— Lire sterline sau dolari?

Trevor își agață degetele mari în buzunarele blugilor.

— Dolari.

— Ei, dacă ajungem la concluzia că te interesează, Aidan va discuta cu tine pornind de la suma asta de mizerie.

— Abia aștept. Aidan e omul de afaceri.

Cu ochii într-ai ei, Trevor se apropie.

— Shawn e artistul.

— Și eu ce-aș fi?

— Ambiția. Pui toate cele trei părți la un loc și ai o echipă nemaipomenită.

— Cum spuneam, ești un om deștept.

Își îndreptă privirea spre mare.

— Ai dreptate, sunt ambițioasă. Și voi fi sinceră cu tine, Trevor, spunându-ți că ideea asta nu mi-a venit niciodată. Să cânt altfel decât pentru propria mea plăcere.

Spre surprinderea ei, Trevor îi mângâie gâtul cu un deget.

— Ceea ce ai aici te poate îmbogăți. Iar eu te pot ajuta.

— E o ofertă tentantă, care face apel la cele mai josnice dorințe ale mele...

Darcy mai făcu câțiva pași, până ajunse în apropierea străzii.

— Cât mă poate îmbogăți?

Râsul lui Trevor răsună dezinvolt, plin de plăcere.

— Îmi placi.

— Și mie mi-ești cu fiecare clipă tot mai drag. Țin să fiu bogată și nu mă jenez s-o spun.

Trevor arătă cu capul spre casă:

— Convinge-i.

— Nu, pe-asta n-am s-o fac. Am să-mi aduc contribuția, voi striga dacă e nevoie, voi schimba obișnuitele insulte când e cazul, dar nu-i voi presa să facă nimic ce nu le inspiră încredere. Decizia va fi a noastră a tuturor, sau a nici unuia. Așa este obiceiul familiei Gallagher.

— Și ție îți inspiră încredere?

— Încă nu m-am hotărât. Trebuie să încerc să o spun acolo, unde la ora asta discuția trebuie să se fi aprins de-a binelea. Dar...

— Dar...?

— Voiam să te întreb, întrucât ești expert în privința asta.

Îi puse o mână pe braț, privindu-l în ochi.

— Shawn. E talentat, nu-i așa?

— Este.

Era un răspuns simplu. Și perfect.

— Am știut.

Ochii lui Darcy se umplură de lacrimi.

— Trebuie să trec peste asta înainte de-a mă întoarce în casă, altfel o să se umfle în pene așa de tare, încât data viitoare când îl pocnesc se va sparge. Sunt așa de mândră de el.

O lacrimă i se prelinse pe obraz, făcând-o să-și tragă nasul.

— La dracu'...!

Luat pe nepregătite, Trevor o privi lung, apoi își scoase batista din buzunarul de la spate.

— Poftim.

— E curată?

— Christoase, Darcy, ești un adevărat labirint. Poftim.

Îi șterse el însuși obrajii, apoi îi dădu batista.

— Ai face asta pentru el, nu-i așa?

— Ce anume?

— Spectacolele, înregistrările...

— N-o să-mi strice cu nimic, nu-i așa? Este fratele meu. Dar a dracului să fiu dacă am s-o fac pe gratis.

Ajunse în bucătărie la timp pentru a auzi vocea furioasă a Brennei.

— Până și un cartof are mai multă minte tine, Shawn. Omul ăsta îți oferă o ocazie unică în viață, iar tu nu-ți mai vezi capul de îngrijorare.

— E vorba de viața mea, nu?

— Cred că în ceea ce privește viața ta am și eu un cuvânt de spus.

— Și e muzica mea, pe care nici chiar tu nu mi-o poți smulge cu forța.

— Ai acceptat să-i arăți încă un cântec, interveni împăciuitor Aidan; apoi ridică privirea spre Darcy care tocmai intrase. Și încă n-am auzit părerea lui Darcy.

— Dacă o scoate la rampă și-i umple buzunare: de bani, replică Shawn, îi știm deja părerea.

Darcy se mulțumi să zâmbească acru.

— Întrucât nu-s o idioată cu creieri da găină, ca unii de la masa asta, n-am nici o obiecție. Dar…

Lăsă fraza în aer, până când Shawn își îngustă ochii.

— Mă mai gândesc și că un om ca Magee nu urmărește tranzacții de-o singură seară sau pe miză mică. Nu sunt sigură dacă vreunul dintre noi e pregătit pentru ceea ce intenționează el.

— Vrea muzica lui Shawn, cântată de voi trei, își aruncă Brenna mâinile în sus. Mie mi se pare foarte logic.

— Suntem trei, răspunse calm Aidan, privind de la unul la altul. Fiecare dintre noi are nevoile lui personale. Jude, copilul, cârciuma, casa asta. Toate astea formează nucleul vieții mele. Nu-mi voi înfățișa prioritățile. Shawn are casa cea nouă și viața pe care și-o clădește cu Brenna, plus cârciuma și muzica lui. Dar muzica se compune în felul ei și la timpul ei. Am eu vreun cuvânt de spus în privința asta?

— Da, ai.

— Iar pentru tine, Darcy, cred că s-ar putea să fie tocmai lucrul de care ai nevoie.

— Încă nu m-am hotărât. Pentru noi, muzica a fost întotdeauna ceva personal, în familie și între prieteni. Iar acest individ, Trevor Magee, e șiret. Noi va trebui să fim și mai șireți și să ne dăm seama dacă facem sau nu ceea ce intenționăm cu adevărat.

Aidan dădu din cap, apoi se întoarse spre soția lui.

— Tu n-ai scos o vorbă, Jude Frances. Ai unele gânduri în problema asta?

— Mai multe.

Acum, când strigătele se potoliseră, Jude îi considera pe toți pregătiți s-o asculte. Își împreună mâinile pe burtă.

— Mai întâi, elementele practice. Nu mă pricep la publicitate și divertisment, dar scenariul conturat de Trevor mi se pare simplu și bine gândit. Va fi eficient și vom avea de câștigat cu toții.

— Într-adevăr, fu Aidan de acord. Dar dacă ne cântăm muzica pe

sena. Ce ne mai rămâne pentru cârciumă?

— Lipsa de formalism. Un impact mai mare pentru că ați cântat pe scenă, pentru că ați imprimat discuri. Turiștilor, în special, o să le placă la nebunie.

— Ei, dar e genial al naibii, murmură Darcy.

— Nu neapărat. Apoi...

Trase adânc aer în piept.

— S-o luăm individual. Aidan, ție nu-ți va dezechilibra viața. Nimic n-ar putea face asta. Shawn, tu a un talent minunat. Cu cât te iubește mai mult Brenna și ți-l admiră, cu atât e mai nervoasă că eziți să ți-l folosești.

— Înseamnă că mă iubește la nebunie.

— Asta-i crucea pe care trebuie s-o port, îl privi încruntată Brenna, muşcând dintr-un biscuite.

— Aș crede, continuă Jude, că interpretarea și înregistrarea compozițiilor tale de toată familia va fi soluția ideală. Nu-ți va fi mai ușor să faci pasul ăsta, când îi ai pe ei alături?

— Sigur că ar fi mai ușor, dar...

— Bun, acum gura, i-o reteză Darcy. Las-o pe Jude să continue. Cred că tocmai mi-a venit mie rândul.

Jude își luă ceașca de ceai și sorbi.

— Pentru tine, interpretarea ar fi o a doua natură. Îți place scena, luminile, aplauzele.

Shawn pufni:

— O să le lingă că pe smântână. Al doilea nume a lui Darcy a noastră e Vanitate.

— Am eu vreo vină dacă toate calitățile din familie au așteptat până m-am născut?

— Nu știu, întrucât nu ți-am mai văzut fața nezugrăvită încă de când aveai treișpe ani.

— Pe când eu, din păcate, ți-o văd oriunde mă întorc.

— Întrucât atunci când vă uitați unul la altul e ca și cum v-ați privi în oglindă, ridică Aidan un deget, v-ați putea găsi un alt subiect de ceartă. Lăsați-o pe Jude să termine.

— Aproape am terminat. Îmi imaginez că ți-ar plăcea să apari pe scenă, să cânți în fața spectatorilor. Dar, chiar și dacă ideea te sperie, oricum ai face-o. Pentru ei doi ai face orice.

Darcy scoase un pufnet amuzat:

— O face pentru propria mea plăcere.

— În mare parte, îi dădu dreptate Jude. În primul rând ai face-o pentru Aidan și cârciuma lui. Ai face-o și pentru Shawn și muzica lui. În ultimul rând, o vei face pentru tine. Și plăcerea ta.

— Plăcerea este un factor, nu? se ridică Darcy, dând să treacă spre aragaz, dar Aidan o apucă de mână. Cu un mic oftat, se lăsă în poala

lui.

— Spune-mi ce dorești, Darcy iubito.

— O șansă, cred.

Aidan dădu din cap, privindu-l pe Shawn peste masă.

— Hai s-o lăsăm o zi, două, să se-așeze. Pe urmă, vorbesc eu din nou cu Magee, ca să vedem ce-ascunde în mânecă.

CAPITOLUL 9

Bufniturile, mormăielile și murmurele din dreptul ferestrei o trezeau în fiecare dimineață pe Darcy cu noaptea-n cap. Când se gândea că aveau să mai dureze aproape un an, îi venea să-și îngroape capul sub pernă până se sufoca.

Într-o dimineață, după ce-și făcuse ceaiul, își zise că, de vreme ce tot se sculase la crăpatul zorilor putea să stea un timp pe canapea răsfoind o revistă și bucurându-se de o dimineață liniștită.

Înainte de a se așeza, privirea i se opri spre vioara pe care o ținea pe un suport, mai mult ca decor decât pentru a o folosi.

Încruntându-se, puse ceașca deoparte și luă instrumentul. Era vechi, dar avea un sunet limpede.

— N-ar fi ciudat? murmură ea. Un lucru la care nu te gândeşti niciodată pentru că îl ai sub ochi tot timpul...

Alene, unse cu sacâz arcușul, își potrivi vioara sub bărbie și începu să cânte la libera inspirație.

O așteptase să coboare.

Trevor plecă de pe șantier, strecurându-se în bucătărie sub pretextul că avea de dat un telefon. Darcy, însă, nu era acolo.

Auzi muzica, notele dureroase și romantice ale viorii. Genul de muzică, își spuse el, care aparținea razelor de lună.

Urmă acordurile.

Ușa lui Darcy se afla în capul scării, iar muzica părea s-o împingă, crescând ca un val de speranță, coborând ca scurgerea lacrimilor.

Trevor nici măcar nu se gândi să ciocănească.

O văzu, pe jumătate întoarsă, cu ochii închiși. Pierdută. Părul îi era despletit, revărsat pe umerii capotului lung albastru. Un picior desculț bătea tactul.

Imaginea ei îi opri aerul în plămâni. Muzica îl făcea să-i ardă beregata. Darcy cânta pentru sine însăși, iar fața frumoasă îi radia de plăcere.

Muzica se înălță, notele reverberând unele după altele, apoi se stinse treptat.

Încă simțind că plutea, Darcy oftă și deschise ochii.

Și îl văzu. Inima i se împiedică în piept, cu o senzație aproape

dureroasă. Înainte de a apuca să-și revină, Trevor fu lângă ea.

Iar gura i se lăsă peste a ei, feroce, fierbinte. Sublimă. Brațele lui Darcy căzută pe lângă trup ca și cum vioara și arcușul ar fi devenit dintr-o dată prea grele.

Mâinile lui îi cutreierau fața, părul, iar dorința se scurgea din trupul lui într-al ei pulsând ca un torent de căldură. În cele din urmă, Darcy cedă.

Acel abandon lent, oarecum lichid, al femeii, care pe orice bărbat îl face să se simtă ca un adevărat rege.

Din acest motiv, pentru că îi slăbea jinduirea dureroasă până la intensitatea unui tremur, veni mai blând, mâinile și buzele sale continuându-şi mișcarea încet, mângâietor. Savuros.

Când se retrase, Darcy își stăpâni un fior, zâmbind forțat.

— Ei, bună dimineața îți doresc.

— Taci o clipă din gură.

O trase din nou spre el, dar numai pentru a-ș rezema obrazul de creștetul ei.

Darcy ar fi vrut să se retragă. Această îmbrățișare era mai intimă decât sărutul și la fel de atâtătoare. La fel, își dădu şi ea seama, relaxându-se, la fel de irezistibilă.

— Trevor.

— Șșș

Din cine ştie ce motiv, reacția lui o făcu să râdă.

— Iar faci pe şeful!

Tensiunea începea să se risipească.

— Nu știu de ce m-aș osteni. Oricum nu ascultă niciodată.

— De ce aș asculta?

O mai ținu în brațe un moment, destul de calm acum pentru a simți că halatul era foarte subțire.

— Încui vreodată ușa asta?

Auzindu-l, Darcy făcu în sfârşit un pas înapoi.

— Nimeni nu intră și nu iese dacă nu-i dau eu voie.

— Am să țin minte.

Ridică o mână, mângâindu-i părul.

— Nu știam că și la vioară cânți.

— A, muzica este în natura neamului Gallagher, gesticulă ea cu vioara, înainte de a o pune la loc pe stativ. Îmi venise puțin cheful, atâta tot.

— Ce cântai?

— O melodie de-a lui Shawn. N-are prea mult cuvinte.

— Nici nu are nevoie de cuvinte. Cântă-mi și altceva.

Darcy ridică din umeri, punând arcușul deoparte.

— Nu mai am stare.

Își luă ceaiul, cu ochii plini de umor și calcul tăios.

— Și mă gândesc să-mi păstrez cântecele pentru cine plătește.

— Ai semna un contract de imprimare? Solo?

Aproape că sări în sus, dar se stăpâni la timp.

— Ei, asta ar depinde de termeni.

— Ce anume dorești?

— Doresc eu multe. Multe și nu tocmai mărunte.

Se instală pe canapea, picior peste picior.

— Sunt o ființă egoistă și rapace, Magee. Vreau o viață în lux, răsfăț și admirație oarbă Nu mă codesc să muncesc pentru ele, dar la sfârșit vrea să capăt ceea ce mi se cuvine.

Privind-o lung, Trevor se așeză pe brațul canapelei, lângă ea, și-i trecu un deget de-a lungul claviculei, pentru a se opri chiar deasupra sânului.

— Ți le pot obține.

Ochii ei deveniră reci, emanând un aer atât de înghețat încât ar fi putut să împietrească sângele.

— Nu mă îndoiesc.

Dintr-o mișcare bruscă, îi dădu mâna la o parte.

— Dar nu la o asemenea muncă mă gândeam.

— Perfect. Atunci, nu le vom amesteca.

Cât ai clipi, gheața se transformă în flacără.

— Vasăzică, a fost doar un mic experiment? Și ce-ai fi făcut dacă mă trânteam pe spate în fața ta.

— Nu pot să spun...

Trevor îi luă ceașca și sorbi din ceaiul ei.

— Arăți delicios, Darcy, dar m-ai fi dezamăgit.

Când Darcy vru să sară în picioare, îi puse o mână pe umăr. Nervozitatea îi vibra ca o coardă de vioară ciupită.

— Îmi prezint scuzele.

— Nu mă vând pentru profit.

— Nici o clipă n-am crezut.

Dar cunoscuse alte femei, care se oferiseră. Întotdeauna, așa ceva îi lăsa un gust amar în gură.

— Te doresc pe două planuri, ca om de afaceri și ca bărbat. Aș dori să înțelegi că nu au nici o legătură între ele.

Darcy se retrase, înfruntându-şi temperamentul care era gata-gata să facă urât.

— Şi ai dori ca și eu să te asigur în același sens.

— Tocmai ai făcut-o.

— Ai fi putut-o obține cu mai mult stil.

— De acord.

Fusese un fapt, rece, calculat - așa cum, probabil ar fi procedat bunicul lui.

— Îmi pare rău, spuse el, cu sinceritate.

— Iar scuzele astea de pe care plan vin?

— De pe fiecare, întrucât pe amândouă am fost deplasat.

Darcy își luă ceașca înapoi.

— Atunci, le accept pe amândouă.

— Hai să lăsăm afacerile deocamdată. Trebuie să mă duc la Londra pentru vreo două zile.

Intenționase să amâne, dar... dacă Darcy dorea anumite lucruri, de ce nu i le-ar fi oferit?

— Vino cu mine.

Darcy își lăsase temperamentul să fiarbă la foc scăzut, însă această întorsătură neașteptată i-l stinse complet.

— Vrei să vin cu tine la Londra? De ce?

— În primul rând, vreau să mă culc cu tine.

Îi luă din nou ceașca, observând că ceaiul devenise un fel de obiect de recuzită al relației dintre ei.

— Pe-asta am stabilit-o deja. Să știi că și în Ardmore există paturi.

— În Ardmore, programele nu ni se potrivesc. Iar în al doilea rând, îmi place compania ta. Ai mai fost vreodată la Londra?

— Nu.

— O să-ți placă.

— Nici nu mă aștept la altceva.

Când Trevor îi întinse ceașca, Darcy o luă şi sorbi din ceai, ca să câştige timp. Îi oferea un lucru pe care și-l dorise dintotdeauna.

Se aștepta la relații sexuale, evident. Dar, în fond la același lucru se aștepta și ea. Ce rost ar fi avut să se prefacă timidă, în legătură cu ceva ce ştia amândoi că era inevitabil?

— Când pleci?

— Sunt destul de flexibil.

Darcy râse scurt.

— Ba nu ești deloc. Dar, dacă programul tău este, s-ar putea să-mi găsesc timp. Trebuie să discut cu Aidan și să-mi găsesc o înlocuitoare. N-o să se bucure, da-l conving eu....

— Nici nu mă îndoiesc. Să-mi spui ce zile îți convin, iar de restul mă ocup eu.

Zâmbetul de felină, îndelung exersat, îi reapăru pe buze.

— A, îmi place. Un bărbat care să se ocupe de toate. Și-acum, fugi, se ridică ea, trecându-și degetele peste bărbia lui. Am să te caut imediat ce pot.

Trevor o apucă de încheietura mâinii, destul de strâns ca să arate că era serios.

— Să nu te ții de jocuri cu mine, Darcy Nu sunt ca alții.

Da, într-adevăr, aici îi dădea dreptate. În viața ei nu mai cunoscuse un bărbat ca el.

Și n-avea să fie interesant să descopere cine și cum anume era?

— Ai avut concediu.

Dorise să-l prindă pe Aidan acasă, nu să-l aștepte la cârciumă.

Fusese nevoită să alerge și, spre bucuria ei, îl găsise terminându-şi micul dejun.

Răspunsul lui era exact cel la care se așteptase și n-o descuraja câtuşi de puțin.

— Știu, și a fost un concediu fermecător.

Numai zâmbete și voie bună, îi umplu din nou ceașca de ceai. Apoi, îi strecură lui Finn un colț de pâine prăjită, sub masă.

— La fel cum că abuzez cerându-ți încă unul atât de curând, dar e o ocazie pe care nu vreau s-o pierd. Tu ai călătorit, Aidan. Ai văzut atât de multe locuri. E un lucru pe care-l avem în sânge.

— Și cârciuma o avem în sânge, iar sezonul de vârf tocmai începe. N-o pot pune pe Jude să-ți țină locul, când mai are doar câteva săptămâni și naște.

— Nici nu m-aș gândi. Dacă îi văd o tavă în mâini, ție am să-ți dau cu ea în cap.

Întrucât știa că și sentimentul și amenințarea erau absolut sincere, Aidan oftă.

— Darcy, mă bazez pe tine pentru ca totul să meargă perfect.

— Știu, și asta fac toată ziua. Am lucrat cu Sinead, deși au fost momente când îmi venea să-i împrăștii creierii pe bar. A progresat considerabil în ultimele două săptămâni.

— Într-adevăr...

Totuși, Aidan își continua meditativ micul dejun.

— Voiam s-o-ntreb pe Besty Clooney dacă nu mi-ar face favoarea de a mă înlocui, pentru două zile. A mai lucrat în cârciumă, cunoaște sistemul.

— Christoase, Darcy, Betsy are acum o liotă de copii. N-a mai lucrat la noi de zece ani.

— Treaba nu s-a schimbat prea mult, și fac prinsoare că lui Betsy i-ar plăcea. E o femeie de încredere, Aidan, cum știi foarte bine.

— Este, dar...

— Și mai voiam să-ți spun ceva. Tânăra Alice Mae ar avea nevoie de o slujbă pe timpul verii.

— Alice Mae? se smulse Aidan din meditație holbând ochii. Are abia cinșpe ani.

— Iar noi am muncit toți trei când aveam mai puțin decât ea și n-am pățit nimic. Aș vrea să-i dau șansă. E o fată isteață și, fiind o O'Toole, va fi şi harnică. Pentru început i-aș da schimbul unu, amiaza. Azi, ca să se antreneze până plec eu la Londra.

— Christoase, mai ieri era în scutece.

— Am început să-mbătrânim, așa-i?

Se ridică doar atâta cât să-l sărute pe obraz.

— Vreau să mă duc, Aidan, și voi avea grijă ca totul să meargă strună în lipsa mea.

— A fost o vreme când la *Gallagher's* nu lucra decât Gallagheri. Plus Brenna, din când în când, da în esență era același lucru.

Aidan ridică o mână, bătând-o pe dosul mâinii ei în timp ce cu cealaltă îi dădea lui Finn o felie de şuncă.

— Acum încerci să mă iei pe partea astălaltă.

Totuși...

— Am să ți-o spun de-a dreptul. Nu mă încântă ideea că te duci cu Magee.

Darcy făcu ochii mari, țuguindu-și buzele. Întrucât chiar în acel moment intră Jude, se întoarse spre cumnata ei.

— Ai auzit?

— Nu, îmi pare rău. Ce?

— Pe Aidan l-a cuprins un interes brusc și avid față de viața mea sexuală.

— Nu-i adevărat!.. Ei, fir-aș al dracu'...! Tu chiar crezi că...

Nu era un om uşor de zăpăcit, dar Darcy reuşise s-o facă.

— N-am spus nimic despre sex.

Când Darcy nu făcu decât să-l privească, respiră șuierător.

— Am insinuat, preciză el, cu demnitate.

— A, așa vasăzică, ai insinuat...?

— Cred că eu mă duc înapoi sus... începu Jude.

— Ba nu te duci nicăieri, îi indică Darcy un scaun. Stai jos, se-anunță interesant. Soțul tău aci de față, iubitul meu frate, *insinuează* că nu e de acord ca eu să am relații sexuale cu Magee.

— Iisuse Christoase, își luă Aidan capul în mâini. Mă duc eu sus.

— Nu te duci nici tu. Nu vrei un ceai, Jude, iubito?

Fără a aștepta răspunsul, Darcy luă o ceaşcă şi i-o umplu.

— Mai întâi, ar trebui să stabilim dacă soțul tău şi fratele meu are obiecții față de relațiile mele sexuale în general sau numai în cazul de față.

Se așeză din nou, cu un zâmbet dulce ca mierea.

— Și care să fie răspunsul, Aidan dragă?

— Ăla că mă enervezi.

— Hai, nervii, nervii...!

— N-am scos o vorbă despre sex. Am spus numai că nu-mi convine ideea să te duci cu el la Londra.

— Pleci la Londra? întrebă Jude, hotărându-se să profite de ocazie pentru a se relaxa.

— Trevor mi-a cerut să-l însoțesc într-o scurtă călătorie de afaceri. Dar se pare că Aidan ar prefera să fac sex cu Trevor aici, nu acolo. Corect.

— Nu vreau să faci sex cu el nicăieri, ar ieși niște încurcături prea mari.

Tremura tot de frustrare, astfel încât răspunsul răsună ca un muget.

— Și nici nu țin neapărat să aflu.

— Atunci, voi avea mare grijă să te scutesc de detalii, replică rece Darcy, călcându-l și mai tare pe nervi.

— Ia vezi...

— Ia vezi tu i-o întoarse ea. Viața mea personală, și mai ales partea asta din ea mă priveşte numai pe mine. Trevor și cu mine înțelegem încurcăturile le care te referi tu și ca doi oameni cu scaun la cap, vom avea destulă grijă să nu ne împiedicăm de ele.

Cu ochii înghețați, se ridică.

— O sun pe mama Brennei, ca s-o întreb despre Alice Mae. Și voi vorbi și cu Betsy Clooney. De detalii am să mă ocup înainte de plecare. Bună ziua îți doresc, Jude, adăugă ea, sărutându-și cumnata pe obraz, înainte de a ieși cu pas țanțoș.

Aerul mai vibra în bucătăria familiei Gallagher câteva momente timp în care Jude își ronțăia liniștită pâinea prăjită.

— Ei, ce ai de spus? întrebă Aidan.

— Absolut nimic.

— Ha!

Fierbea de nervi, încruntat, bătând darabana cu degetele în masă.

Jude se hotărî să guste și gemul.

— Nu, serios. Cred că Darcy a spus tot ce era de spus.

— Poftim! o arătă el cu degetul, acuzator. Ești de partea ei.

— Evident, zâmbi Jude. La fel ca tine.

Aidan se ridică de la masă, începând să se plimbe prin bucătărie.

— Cred că poate să facă față, să se descurce cu el. Fata asta se crede sofisticată și cunoscătoare într-ale lumii. Christoase, Jude, toată viața a fost ocrotită. N-a avut nici timpul, nici ocazia să învețe.

Jude își puse pâinea deoparte.

— Aidan, unii oameni se nasc învățați.

— Așa o fi, dar cu un om ca Magee n-a mai avut de-a face niciodată. E lunecos. De treabă, cred cinstit, dar tot lunecos. Nu vreau să se folosească de sora mea.

— Așa vezi tu lucrurile?

— Aia e, că nu le văd nicicum. Dar știu că arată bine și e bogat. Ar putea să-i ia ochii.

— Aidan, murmură încet Jude, cum poți spune asta?

— Nu vreau să sufere.

— Eu vreau.

Șocul îl amuți. Își privi cu ochi mari soția, abia reușind să-și regăsească graiul.

— Cum ai putea dori că Darcy să sufere?

— Dacă o poate face să sufere, înseamnă că e un om important pentru ea. Aidan, pentru Darcy n-a existat nici un bărbat important. Toți au fost doar niște simple jucării, distracții, diversiuni. Nu vrei să-și găsească un bărbat care înseamnă ceva?

— Sigur că vreau. Dar nu-l văd pe Magee fiind acela.

Nemulțumit, începu să se plimbe din nou.

— Mai ales când amândoi gândesc cu glandele. Călătorii la Londra... Abia s-au cunoscut, și, hai la Londra!

— Și eu am intrat într-o cârciumă, într-o seară ploioasă, și te-am găsit pe tine. Mi-ai schimbat toată viața, și nici măcar nu știam cine erai.

Aidan se opri. În inimă i se înteți o iubire nemăsurată.

— A fost voia sorții.

— Poate că și acum e tot voia sorții.

Ochii lui Aidan se îngustară:

— Crezi că are vreo legătură cu legenda? Cu ultima parte?

— Cred că a mai rămas un singur Gallagher. O inimă încă neatinsă, neoferită, nedăruită. Și cred că e interesant - mai mult, e fascinant - că Trevor Magee se află în Ardmore. Ca scriitoare...

Tăcu un moment, încă emoționată de faptul că se descoperise ca fiind scriitoare.

— Mi-e greu să cred că e numai o coincidență. Vechea legătură de familie, Darcy e o Fitzgerald, din partea mamei verișoară cu Maude. Stră-unchiul lui Trevor a fost singurul bărbat pe care l-a iubit Maude în viața ei. S-au pierdut unul pe altul, la fel cum și Gwen și Carrick s-au pierdut.

— Vorbește doar imaginația ta și latura ta romantică, Jude Frances.

— Oare? ridică ea din umeri. Va trebui să așteptăm și să vedem, nu-i așa?

CAPITOLUL 10

După oscilații considerabile și cântăriri ale argumentelor pro și contra, Darcy se hotărî să fie punctuală. Voia să savureze fiecare minut al celor două zile libere.

Două zile muncise ca un cal, ca să se asigure că lăsa totul în ordine la cârciumă.

În loc de somn, se răsfățase cu o manichiură, o pedichiură și un tratament facial, pentru a fi sigură că prezenta cea mai dichisită imagine.

Își alese lenjeria cu iscusința și clarviziunea unui general pregătindu-se pentru campanie.

În cele câteva ore cât dormise în ultima noapte, visase.

Visuri stranii, confuze, cu Trevor venind spre ea călare pe un cal alb înaripat, și amândoi zburaseră peste o mare albastră ca safirul, peste câmpii verzi și umede, printr-o lumină perlată, spre un palat argintiu unde pe crengile copacilor creșteau mere de aur și pere de argint, iar melodiile care se înălțau prin văzduh erau de ajuns ca să frângă inima.

În scurtul și cețosul răstimp al visului, fusese îndrăgostită. Într-un fel, niciodată nu se crezuse în stare să se îndrăgostească, nici nu fusese sigură că o dorea.

Iar în vis fusese atât de total, de orbește, de sublim de îndrăgostită, încât nimic nu părea să conteze mai mult decât momentele acelea petrecute cu el.

Nu-i spusese decât un singur lucru, în timp ce zburaseră prin lumina soarelui, prin lumina lunii, prin lumina zânelor.

Totul. Și mai mult decât atât.

Tot ce putea spune, tot ce putea simți în timp ce-și răsucea trupul spre al lui, și-și lipea obrazul de al lui, era: *Tu. Tu ești totul, și mai mult decât atât.*

Vorbise serios, din adâncul sufletului. Și, trezindu-se, își dorise să fi putut simți din nou acea stare, acea emoție atât de puternică. Dar o pierduse în visuri și nu mai putea decât să zâmbească, la adresa propriilor ei fantezii.

Nici ea și nici Trevor nu-și doreau fantezii.

La ora șase fix, coborî cu geanta în mână și cu inima bătându-i de nerăbdare. Ce avea să vadă, să facă și să simtă în următoarele optzeci de ore?

Totul.

Gândul o însufleți. Și mai mult decât atât.

Se bucură să-l vadă pe Trevor oprind la bordură chiar în timp ce ieșea. Deci, erau uniți în cuget. Lucrurile aveau să meargă mai ușor

Spre surprinderea ei, Trevor era îmbrăcat cu costum. Italian, probabil. Usturător de scump, era convinsă, dar deloc bătător la ochi.

Griul ca piatra se asorta bine cu ochii lui, iar cămașa și cravata erau de nuanțe diferite ale aceleiași culori, astfel încât inspira o eleganță europeană.

Puterea, își zise ea din nou. Da, îi stătea foarte bine.

— Ia te uită, comentă, atingându-i cu degetul mâneca, în timp ce Trevor îi punea bagajele în mașină. Drăgălaș mai ești în dimineața asta!

— Am o întâlnire. Stăm cam prost cu timpul.

În timp ce Darcy trecea pe lângă el, aşezându-se în mașină, o adulmecă din mers și-și dori ca întâlnirea și toți participanții să se ducă direct la dracu'.

— Aș crede că un om cu statura ta își poate organiza timpul cum vrea el.

Trevor demară de la bordură.

— Am aranjat ca la Heathrow să ne aștepte o mașină cu șofer. Te va duce la casa unde vom locui, ca să te instalezi. Apoi, îți va sta la dispoziție toată ziua, dacă vrei să faci cumpărături sau să vezi orașul.

— Serios?

Ca să vezi!

— Ei, e foarte frumos din partea ta.

— Mâine voi avea mai mult timp liber, dar ziua de azi e plină.

Îi aruncă o privire.

— Ar trebui să termin până diseară la șase La opt aven locuri rezervate la restaurant. Îți convine așa?

— De minune.

— Perfect. Asistenta mea mi-a trimis prin fax câteva detalii interesante. Am dosarul în servietă. Poți arunca o privire în timpul zborului, ca să-ți planifici mai ușor ceea ce ai vrea să faci azi.

— Așa voi face. Dar nu te teme că n-aș ști să mă distrez.

Trevor îi aruncă o privire. Purta o geacă elegantă și pantaloni marinărești albaștri ca ardezia, asortați cu bluza ușor sclipitoare de culoarea trandafirilor scufundați în frișcă. Alegerea era mai mult decât stilată. Era inteligentă și complet feminină.

— Nu, nici nu mi-aș fi imaginat.

Ajunseră la aeroportul din Waterford, unde Darcy constată pentru

prima oară ce putea obține un om care se scălda în avere.

Bagajele le fură luate cât ai clipi, apoi străbătură dispozitivul de securitate cu o mulțime de remarci gen „Poftiți pe-aici, domnule Magge” și „Sper să aveți o călătorie plăcută, domnule Magge.”

Amintindu-și hărțuielile și incidentele din timpul ultimului ei voiaj la Paris, Darcy își afirmă din nou hotărârea de a călători sau cu clasa întâi, sau deloc. Însă până și imaginația ei avântată se dezumflă, când Trevor o conduse pe pistă spre un avion mic și elegant.

— Asta-i al tău?

— Al companiei, răspunse el, luând-o de braț pentru a o ajuta să urce scara. Călătoresc mult, așa că mi-e mai comod să am propriile mele mijloace de transport.

Darcy intră, iar înăuntru abia își stăpâni o exclamație.

— Nici nu mă mir...

Fotoliile erau tapițate cu piele bleumarin fină și aveau proporții generoase.

Între hublouri, pe pereții crem, stăteau în suporturi argintii vaze de cristal cu buchete de boboci de trandafiri galbeni proaspăt culeși.

Picioarele i se afundară în mochetă.

O stewardesă în uniformă, cu un zâmbet politicos și o piele imaculată, o salută adresându-i-se pe nume, apoi o întrebă dacă dorea o șampanie înainte de decolare.

„Șampanie la micul dejun”, își spuse Darcy. „Ca să vezi!”

— Mi-ar face mare plăcere, mulțumesc.

— Mie o cafea, Monica. Vrei să facem un tur? o întrebă Trevor pe Darcy.

— Da, aș vrea.

Își lăsă poșeta pe fotoliu, sperând că nu i se observa uimirea.

— Cambuza e pe-aici.

Aruncând o privire înăuntru, Darcy văzu că eficienta Monica pusese deja cafeaua la fiert și scotea dopul unei sticle de șampanie. Micul spațiu părea să folosească inventiv fiecare palmă de loc iar suprafețele de inox luceau.

— Carlinga, arătă Trevor spre ușa deschisă.

Bărbatul așezat în fața tabloului de bord se răsuci în scaun.

— Când sunteți gata, sunt și eu, domnule Magge. Bună dimineața, domnișoară Gallagher. Vă așteaptă un zbor scurt, dar plăcut până la Heathrow.

— Mulțumesc. Pilotați singur avionul? Fără copilot?

— E un aparat pentru un singur om - și oricum n-am nevoie de copilot, când domnul Magee este la bord.

— Chiar așa? Deci pilotezi și tu, Trevor?

— Ocazional. Așteaptă zece minute, Donald, apoi cere autorizația de la turn.

— Am înțeles.

— Avem multe interese în Europa, începu Trevor, în timp ce o conducea pe Darcy prin cabina principală. Echipamentele astea le folosim în primul rând pentru zborurile pe distanțe scurte din zonă.

— Și pentru zborurile mai lungi?

— Avem echipamente mai mari.

Îi deschise o ușă.

Darcy văzu un cabinet care conținea un birou antic elegant, o consolă de computer, un ecran video în perete și un pat.

Printr-o ușă laterală zări o baie. Toate luceau.

— *Celtic* e o firmă relativ tânără, la șase ani, dar se dezvoltă și aduce profituri.

— Deci afacerea de la Londra ține de *Celtic Records*.

— În cea mai mare parte, da. Dacă ai nevoie de ceva și nu vezi, ajunge să ceri.

Darcy se întoarse spre el:

— Văd tot ceea ce am nevoie.

Ridicând o mână, Trevor începu să se joace cu capetele șuvițelor ei de păr.

— Bine. Să începem.

— N-am început deja? murmură ea, în timp reveneau spre fotolii.

Se așeză, primi cupa lucitoare cu șampanie și se pregăti pentru cea mai plăcută perioadă din viața ei.

Trecerea pe la Heathrow nu fu cu mult mai complexă decât cea de pe aeroportul din Waterford. Banii netezesc toate drumurile, își spuse ea, la ieșirea din vamă.

Totuși, nu se așteptase ca limuzina și șoferul care-i așteptau să fie atât de luxoase.

Cuvintele i se poticniră în gât.

— Deci, te lăsăm la întâlnire?

— Nu, mergem în direcții diferite. Ne vedem diseară.

— Suuces.

Darcy dădu să ia mâna întinsă de șofer, pentru a se așeza în limuzină - grațios, lin, ca și cum toată viața numai așa ceva ar fi făcut.

Dar Trevor o apucă de braț, rostindu-i numele, și deodată Darcy fu smucită, ridicată pe vârfuri cu gura asaltată nemilos în timp ce se agăța de umerii lui ca să-și țină echilibrul.

Trecerea rapidă de la starea de spirit a omului afaceri calm la cea a îndrăgostitului înfocat fu nespus de rapidă, totală și erotică.

Înainte ca geamătul să i se desprindă din gât, Trevor îi dădu drumul. Îi mai aruncă o privire toridă, apoi dădu din cap, cu satisfacție.

— Atunci, distracție plăcută, îi mai spuse el și o lăsă aproape

clătinându-se pe picioare, lângă portiera deschisă o limuzinei.

Darcy abia reuși să intre. Oasele i se înmuiaseră așa de tare, încât avea senzația că se scurgea toată în aerul rarefiat din limuzină, cu parfum de trandafiri și piele.

Tocmai începuse să-și întindă picioarele, cu un oftat adânc, când observă cutiuța îngustă de pe canapea, alături.

Era împachetată în hârtie aurie, cu panglică argintie. O înhăță imediat, uitând de orice sofisticare.

— O, Maică a Domnului! exclamă ea, fără să mai vadă altceva decât scânteierea orbitoare care-i luă ochii.

Sufocată de emoție, ridică brățara, lăsând pietrele sclipitoare să-i șiroiască printre degete ca o cascadă.

Cu siguranță, erau smaralde, rubine și safire, toate încadrate de perle strălucitoare ca soarele. În viața ei nu mai văzuse ceva atât de frumos, de elegant și ridicol de scump.

Serios, n-ar fi trebuit s-o accepte. Avea s-o probeze doar.

Să vadă cum îi stătea. Dar, când își răsuci încheietura mâinii simțind acea alunecare aproape fluidă a aurului pe piele, înțelese că mai degrabă și-ar fi tăiat brațul, decât să dea brățara înapoi.

Conștiinței sale nu-i mai rămânea decât să se adapteze.

Ușa se deschise înainte că Darcy să se fi hotărât dacă să ciocănească sau să intre ca la ea acasă. Un bărbat înalt, cu chelia înconjurată de păr alb, se înclină în fața ei:

— Miss Gallagher. Sper că ați avut o călătorie plăcută. Eu sunt Stiles, valetul domnului Magee. Suntem încântați să vă primim.

— Mulțumesc.

— Doriți să vedeți camera, sau să vă tratăm cu ceva?

— A, aș vrea să-mi văd camera.

— Desigur. Iau eu bagajele. Winthrup vă va conduce sus.

Winthrup se apropie aproape fără zgomot, un fel de femeie îmbrăcată în negru, la fel ca valetul. Avea părul de un cenușiu incolor, pieptănat modest, și ochii spălăciți ca apa înapoia lentilelor groase.

— Bună dimineața, Miss Gallagher. Dacă binevoiți să mă urmați, vă ajut eu.

Nu căsca gura, idioato.

Încercând cu disperare să se comporte firesc Darcy traversă podelele de lemn lăcuit ale antreului, pe sub magnificul candelabru, începând să urce scara grandioasă.

Parcă ar fi fost într-un muzeu – lustruit, discret și impresionant.

Patul era mare ca un lac, cu stâlpii baldachinului înălțându-se spre tavanul boltit.

Darcy nu știa ce stil de covoare erau întinse pe podelele lucitoare, ci numai că arătau minunat și erau nespus de vechi.

Draperiile verzi ca pădurea, legate cu canafi aurii, încadrau geamurile limpezi.

Un șemineu de marmură albă cu vinișoare trandafirii susținea două sfeșnice înalte, între care se afla o vază cu crini de un alb orbitor.

Un aranjament comod, fotolii plușate și mese lustruite, o invitau să se instaleze.

— Salonul e pe dreapta, iar baia cea mare, la stânga.

Winthrup își împreună mâinile subțiri.

— Vreți să despachetez acum, sau preferați să vă odihniți puțin, mai întâi?

— Aș...

Darcy se temea să nu-și înghită limba.

— De fapt, eu. Nu, n-am nevoie să mă odihnesc, mulțumesc oricum.

— Vă arăt cu plăcere casa, dacă doriți.

— Nu credeți că aș putea să mă plimb singură prin ea?

— Desigur. Domnul Magee speră să vă simțiți ca la dumneavoastră acasă. Ajunge să formați nouă la telefonul interior ca să mă chemați, și opt, pentru Stiles.

Darcy intră în baie. Închise încet ochii și se rezemă de ușă. Parcă s-ar fi aflat într-o piesă de teatru sau într-unul din visurile ei cele mai îndrăznețe. Apoi, se așeză pe o banchetă capitonată cu piele, în dreptul unei console de toaletă, privindu-și în oglindă fața îmbujorată de încântare.

— Te-ai ajuns, este...?

— Trev?

— Hmm?

Dându-şi seama că-l furaseră gândurile, Trvor făcu un gest de scuză.

— Iartă-mă, Nigel. Mă gândeam la altceva...

— Mare minune.

Nigel Kelsey, șeful filialei londoneze a *Celtic Records,* avea ochi și urechi agere.

Fusese coleg cu Trevor la Oxford, unde se împrieteniseră.

Când sosise momentul de a-și lansa creația favorită în arena internațională, Trevor plasase responsabilitatea în mâinile de încredere ale lui Nigel.

— Îmi făceam ordine în cap. Hai să-l mutăm pe Shawn Gallagher în fruntea listei.

— Bucuros.

Nigel se rezemă de spătar. Rareori își folosea biroul, considerându-l mai mult un obiect de recuzită.

— Negociez cu el în termeni de unu la unu, continuă Trevor. Doi la

unu, dacă o punem la socoteală și pe soția lui. Și ar fi cazul. I-am recomandat să-și ia un agent.

Nigel păru cam surprins, dar Trevor ridică din umeri.

— Îmi place, Nigel. Și am de gând să tratez cinstit cu el din moment ce nu vrea să mijlocească printr-un reprezentant.

— Oricum ai fi cinstit cu el, Trev. Eu sunt cel pe care nu-l deranjează să mai scoată câte un as din mânecă, uneori. Ca să fie jocul mai palpitant.

— Nu și cu el. Instinctul îmi spune că am găsit o comoară, care va renta ani de zile, dacă nu forțăm mâna.

— De acord. Lucrările lui sunt strălucite și foarte comerciale.

— Mai e și altceva.

— Și altceva?

Nigel se miră și mai mult, când Trevor se ridică, pentru a se plimba prin birou. Rareori îl vedea neliniștit.

— Mă așteptam eu, când au programat discuția asta în mijlocul celuilalt proiect.

— Are un frate și o soră. Vreau ca toți trei să înregistreze cântecele, pentru prima lansare.

— Trev, știi bine că am vinde mai ușor albumul dacă folosim un interpret consacrat.

— Problema asta o las în seama ta.

Cu un zâmbet vag, Trevor se întoarse spre el.

— I-am ascultat. Vreau să vii pentru vreo două zile la Ardmore. Îi vei asculta și tu și, dacă ajungi la concluzia că mă înșel, mai discutăm.

— Ardmore, se strâmbă Nigel, răsucindu-și micul cercel de aur din ureche, Iisuse. Trev, ce-o să facă un orășean juruit ca mine într-un cătun care abia se vede de harta Irlandei?

— Am nevoie de o părere obiectivă. Este ceva cu acești Gallagheri - ceva cu Ardmore, cu zona… O fi aerul, nu știu - vreau numai să vii.

Nigel își ridică mâinile, apoi le lăsă să cadă.

— Tu ești șeful.

— Bine. Am o piesă nouă de la Shawn Gallagher.

Se apropie, scoțând partitura din servietă.

— Aruncă o privire.

— Prefer s-o ascult, zâmbi Nigel, arătând spre pianul din colț.

— Bine, dar să știi că e orchestrată pentru chitară, vioară și fluier.

— O să-mi fac o idee.

În timp ce Trevor mergea spre pian, Nigel închise ochii. El, unul, nu era în stare să cânte o notă dar avea o ureche muzicală nefiresc de ascuțită.

Iar antenele începură să-i vibreze imediat ce Trevor cântă primele acorduri, urmate de versuri.

Prietenul lui avea glas puternic și cultivat, a Nigel zâmbi: acele

cuvinte aveau nevoie de o femeie.

Voi avea mâna ta,
Voi avea inima,
La un loc le voi avea.
Căci de nu-mi dai decât una,
Ia seama, vine furtuna.

Da, era un cântec feminin, încrezător, arogant și senzual.

La sfârşit, deschise ochii, continuând să bată tactul cu piciorul.

— Omu-i un împuțit de geniu, declară el. Versuri simple și clare, pe-o partitură incredibil complicată. Nu oricine e în stare să le cânte și să le dea lovitura.

— Nu, dar știu pe cineva care poate. Fă pregătirile pentru Ardmore, Nigel.

CAPITOLUL 11

Nu era tocmai sigură cum să-și joace rolul - căci avea impresia, într-adevăr, că se afla pe scenă.

Oare să-l aștepte pe Trevor așezată în salonul magnific, cu un ceai și un cocktail?

Sau ar fi fost mai dezinvolt și sofisticat s-o găsească în dormitor, citind o carte?

Când, parfumată și lustruită, Darcy trecu din baie în dormitor, și îl văzu pe Trevor intrând din hol, stomacul ei făcu o tumbă.

Nu-i mai rămânea decât să improvizeze - și afișă cel mai seducător zâmbet.

— Ei, bună ziua. Credeam că mai întârzii cel puțin o oră.

— Azi am terminat mai devreme.

Cu ochii într-ai ei, Trevor închise ușa.

— Tu cum te-ai distrat?

— Splendid, mulțumesc.

De ce nu-și putea urni picioarele din loc? Ar fi fost mult mai bine dacă înainta cu nonșalanță prin cameră...

— Sper că și tu ai avut succes.

— A meritat efortul.

În timp ce Trevor se apropia, Darcy reuși să ajungă la măsuța unde pusese brățara.

— Vreau să-ți mulțumesc pentru asta. E minunată și extravagantă, ceea ce este aproape la fel de important. Știm amândoi că n-ar fi cazul s-o accept.

Ajungând la ea, Trevor îi petrecu brățara împrejurul încheieturii.

— Și mai știm că o vei accepta.

Spunând aceasta, o închise, cu un țăcănit scurt, care reverberă prin capul lui Darcy ca o detunătură.

— Cred că ai dreptate. Mi-e greu să rezist frumuseții și extravaganței.

— De ce le-ai rezista?

Ferm, posesiv, îi puse mâinile pe umeri, coborâdu-și-le apoi peste mânecile halatului.

— Eu nu am de gând s-o fac.

Nu mergea deloc așa cum plănuise. Trevor își imaginase că totul avea să decurgă foarte civilizat.

Un pahar, apoi o cină elegantă în oraș, drumul plăcut spre casă, urmat de o seducție calmă, exersată, spre plăcerea amândurora.

Și când colo, doamna se afla în fața lui, cu pielea caldă și parfumată după baie, cu ochii mari și atenți.

De ce-ai fi rezistat?

Susținându-i privirea, îi deznodă cordonul halatului.

Văzu scânteia licărind în albastrul adânc al ochilor ei, îi auzi întretăierea înceată, scurtă, a respirației.

Coborându-şi gura peste a ei, captură acea respirație, surprins că trebuia să-și înfrunte un fior la simpla atingere a buzelor.

Voise s-o ia încet, savuros, pas cu pas pentru amândoi.

Dar, în clipa când gura ei îi răspunse, în momentul când trupurile li se lipiră strâns, lăcomia îl birui. Parcă ar fi așteptat toată viața să simtă acel gust, să atingă acea femeie, s-o aibă.

Îi smulse halatul de pe umeri, înfigându-şi dinții în carnea ei.

Darcy scoase un țipăt înăbușit, de plăcere și șoc. În acea strălfulgerare fierbinte, uită de orice rol, de orice motivații și consecințe.

Dorind cu disperare mai mult, îl trase de sacou, smucind și scuturând, până când haina căzu grămadă pe podea. Mâinile îi desfăceau cravata, când amândoi se răsturnară pe pat.

Pendula din hol bătu ora cinci. Apoi, în cameră nu se mai auziră decât murmure și gâfâieli.

Darcy se rostogoli cu el peste plapuma somptuoasă, alunecând, scufundându-se.

Foc, lumină, vârfurile orbitoare de spadă ale dorinței - toate o umpleau, îi ardeau în sânge și-i smulseră din gâtlej un țipăt răgușit de voluptate

— Repede...

Aproape cânta acest cuvânt.

— Repede, repede, repede...

Avea să moară, fără el într-însa. Înnebunită, se grăbea să-i desfacă încheietoarea pantalonilor.

Degetele lui tremurau.

Vuietul din cap îi părea glasul a o mie de valuri izbind o mie de stânci. Nu știa decât că încă o singură clipă de așteptare l-ar fi distrus.

Șoldurile ei se arcuiră spre el, iar Trevor o pătrunse dintr-o mișcare violentă.

Două gemete îngemănate se unduiră prin aer și ochii li se întâlniră - șocul reflectând șocul. Preț de-o bătaie de inimă, apoi încă una, se priviră fix.

Apoi izbucni mișcarea, o împreunare frenetică, propulsată de

sângele înfierbântat. Piele pe piele, carne pe carne, efortul întretăiat al respirațiilor accelerate, țipătul scăzut al femeii ajunse pe culme.

Trupuri prăvălindu-se împreună într-un dans alunecos și senzual.

Peste câteva minute, Darcy juisă din nou, cutremurată să constată că putea fi atât de mult, peste măsură de mult.

În timp ce mâinile îi căzdeau vlăguite peste așternutul răvășit, îl simți cedând peste ea - și i se păru că-l auzise rostindu-i numele.

Rămase nemișcată, răscolită, minunat de răscolită cu chipul lui Trevor îngropat în părul ei și trupul lui prelung, fermecător, țintuind-o pe pat.

Acum știa ce se întâmplă când Trevor își pierdea controlul. Și da, era un lucru sălbatic și minunat.

Trevor deschise încet ochii, făcând eforturi să-și limpezească gândurile.

Sub el, Darcy părea complet lichidă, ca o ceară topită, nimic din femeia înnebunită care-l zorise să se grăbească. Știa că oricum s-ar fi repezit la ea tare și cu forță.

Niciodată nu mai avusese nevoie de nimeni, de nimic, așa cum avea nevoie de Darcy în acel moment. Ca și cum de asta ar fi depins însăși viața lui.

O femeie periculoasă, își spuse - și descoperi că puțin îi păsa. O dorea încă o dată. Și încă o dată.

— Să nu adormi, murmură el.

— Nici n-am de gând.

Dar vocea îi era îngroșată și îngreunată, cu o sonoritate care-i înfierbântă din nou sângele.

— Sunt doar foarte relaxată...

Deschizând ochii, Darcy contemplă modelele cu suluri și stele ale ipsosăriei de pe tavan.

— Și admir peisajul.

— Sfârşit de secol al optsprezecelea.

— Nu-i interesant?

Amuzată, se întinse sub el ca o pisică.

— Să fie oare georgian sau rococo? Niciodată nu reușesc să țin minte perioadele istorice.

Trevor zâmbi, ridicând capul s-o privească.

— Dacă vrei, îți țin o lecție, mai târziu. Acum, însă...

Și iar începu să se miște înăuntrul ei.

— Of, bine... murmură Darcy. Ești sănătos tun, este?

— Dacă sănătate nu e, își coborî el capul, mușcându-i buza, nimic nu e.

Era un om de cuvânt și o duse la restaurant. Mâncăruri franțuzești, servite destul de elegant ca să calmeze și destul de pretențios ca să

amuze, cu vin destinat să se transforme în aur pe limbă.

Decorațiunile - oglinzi aurite, culori discrete, lumină de lumânări refractată prin cristaluri - se potriveau cu Darcy, își spuse Trevor.

Nici unul dintre cei care o priveau pe femeia orbitor de frumoasă, cu rochie neagră simplă, nu și-ar fi imaginat-o servind la mese într-o cârciumă irlandeză.

O altă aptitudine a ei, conchise el, putința de a-și schimba imaginea după bunul plac, ca un cameleon.

Barmanița obraznică, bomba sexuală, cântăreața stupefiantă, sofisticata dezinvoltă.

Și care dintre ele, se întreba el, era adevărata Darcy Gallagher? Aștepta până la desertul elaborat, cu șampanie, înainte de a trece la afaceri.

— Una dintre întâlnirile mele de azi te implică și pe tine.

Darcy ridică privirea, smulsă din dilema dacă se cuvenea sau nu să mănânce până la ultima îmbucătura minunea complicată din farfurie.

— Pe mine? Sau teatrul?

— Pe tine deși am discutat și despre teatru.

Conchizând că putea mânca liniștită jumătate fără a părea o țoapă totală, înfipse linguriță în delicioasa combinație de ciocolată și frișcă.

— În ce alte afaceri aș mai putea să particip?

— *Celtic Records.*

Trevor calcula foarte atent ritmul. Una dintre fețele ei era aceea a femeii de afaceri, latură pe care nu i-o subestima deloc.

Darcy se încruntă, ridicând paharul.

— Asta-i o decizie și o afacere de familie. Cred că e mai bine să ne înțelegem clar.

— Sper că ne vom înțelege. Dar nu numai la înregistrarea muzicii lui Shawn mă referem. Vorbesc despre tine, Darcy, individual și eclusiv.

Inima ei tresări, silind-o să lase jos paharul de șampanie.

— În ce sens, „exclusiv”?

— Îți doresc vocea.

— Aha...

Darcy își înghiți junghiul dureros de dezamăgire. Nu era nici locul, nici momentul.

— De-asta m-ai adus aici, Trevor?

— În parte. O parte complet separată de ceea ce s-a întâmplat astă-seară.

Când mâna lui o acoperi pe a ei, Darcy coborî privirea, studiind felul cum se potriveau.

Apoi, fiindcă era o idee prea romantică pentru a fi și comodă, se uită din nou la el.

— E clar că lucrurile astea trebuie să rămână separate, altfel se

încurcă total, nu? N-ai fi omul care să forțeze mâna clienților în felul acesta.

Trevor își retrase mâna, cu ochii înăsprindu-i-se, duri ca piatra.

— Nu folosesc sexul ca mijloc de influență, dacă asta te gândeşti. Dragostea dintre noi nu are nici mai mică legătură cu relațiile noastre de afaceri.

— Evident că nu are. Iar dacă n-ar putea exista decât una din două, pe care ai alege-o?

— Asta, spuse el rigid, tu hotărăşti.

— Înțeleg, reuși Darcy să afișeze un zâmbet vag. Bine că știu. Mă scuzi un moment, da?

Avea nevoie de câteva clipe ca să se adune, să-și liniștească tumultul din minte și din inimă.

Porni spre toaletă, unde se putu rezema de consola cu dale elegante de faianță, reculegându-se.

Ce nu-i convenea? Omul ăsta îi oferea o ocazie unică în viață, cu ce-i strica? De ce îi dădea o senzație nu numai de neliniște, ci și de nefericire?

Din vina ei desigur. Îi ațâța sentimentele cum nimeni altul nu-i mai stârnise.

Și ajunsese foarte aproape, periculos de aproape, de a atinge un lucru ascuns atât de adânc în inima ei, încât ei venea greu să-și dea seama ce anume era.

Prin urmare... era mult mai bine să aibă atâta minte încât să primească din ambele oferte cât de mult dorea. Își îndreptă umerii și reveni la masă. Trevor comandase cafelele și privea meditativ în ceașcă.

— Nu știu dacă m-am făcut destul de clar înțeles, începu el, însă Darcy clătina din cap, zâmbind:

— Nu, te-am înțeles. Dar am vrut un moment de gândire.

Își luă linguriță și mai gustă o îmbucătură din desert.

— Mai întâi, vorbește-mi despre *Celtic Records*. În avion, ai spus că firma e veche de șase ani.

— Exact. Mă interesa muzica, mai ales cea tradițională. Mamei mele îi place foarte mult.

— Serios?

— E a patra generație. Ai crede că s-a născut în căsuța unui lăutar din County Mayo. Este o irlandeză feroce.

— Deci, pentru mama ta ai fondat compania.

— Nu... În parte... presupun...

Se încruntă, derutat. Sigur că așa era. Cum de nu-și dăduse seama? Pentru numele lui Dumnezeu, până și denumirea i-o dăduse cu gândul la ea.

— Găsesc că e minunat, spuse Darcy, simțind nevoia să-l mângâie

pe păr. De ce ești nedumerit?

— E o firmă de afaceri.

— La fel e și cârciuma, dar și ea aparține familiei. Casa ta de discuri *Celtic Records* îmi place mai mult acum, când am aflat asta despre ea. E mai importantă pentru tine și vei avea mai multă grijă de ea. Prefer să mă gândesc la tratative cu o companie care e bine condusă.

— Asta fii sigură că este. Și artiștii care semnează contractele. Avem baza la New York, dar am spart piața internațională, așa că am deschis un sediu și aici. Iar la anul, vom avea unul și în Dublin.

— Ce fel de aranjament te interesează? Din punct de vedere al afacerilor, adăugă ea, mulțumită să-i vadă îngustându-şi ochii.

— Un contract de înregistrare standard.

— Mă rog neavând nici un fel de experiența în domeniu nu știu ce presupune asta. Dar mi se pare înțelept să angajez un agent care să discute problema cu tine, dacă ajung la concluzia că mă interesează. Sinceră să fiu, Trevor, nu știu cât de mult îmi doresc să-mi câştig existența cântând, dar mă voi gândi la oferta ta.

Ar fi trebuit să se mulțumească numai cu atât. Toate instinctele de afaceri îl îndemnau să dea doar din cap, trecând la alt subiect.

El însă se aplecă înainte.

— Am să te îmbogățesc.

— Asta este o ambiție aparte a mea, răspunse Darcy, oferindu-i o linguriță din desertul ei. Și s-ar putea ca, în final, să-ți dau voie să mă ajuți să mi-o realizez.

Trevor o apucă de încheietura mâinii, uitându-se în ochii ei.

— Vei avea tot ceea ce ți-ai dorit vreodată. Mult mai mult decât ai visat cândva.

Și-i simți pulsul luând-o razna.

— Christoase, știi perfect ce să spui ca să-mi lase gura apă. Dar eu nu-s genul care să sară fără să se uite.

Relaxat din nou, Trevor dădu din cap.

— Nu ești, într-adevăr. Asta-mi place la tine. Aproape totul îmi place la tine.

— Îmi vorbești ca unei posibile cliente, sau ca amantei tale?

Trevor îi cuprinse ceafa cu palma și-i apropie gura de a lui, zăbovind destul pentru a face câteva capete să se întoarcă spre ei.

— Acum e destul de clar?

— Precum cristalul, aș spune. De ce nu m-ai duce înapoi acasă, ca să facem dragoste până nu ne vom mai putea gândi la nimic, nici unul dintre noi?

— Într-adevăr, de ce n-aș face-o? replică el și făcu semn să le aducă nota.

Primul lucru pe care-l văzu Darcy când deschise ochii a fost trandafirul.

O făcu să zâmbească. Și, cuprinsă de dor, întinse mâna spre el, mângâindu-i petalele, în timp ce se ridică să citească biletul de alături.

Voi termina pe la două și vin să te iau. Sper să-mi stai la dispoziție toată după-amiaza. Trev.

Cu siguranță, îi stătuse la dispoziție toată noaptea, reflectă ea, rezemându-se mulțumită pe perne. Când telefonul sună, tresări, apoi râse.

Probabil nu era bine să răspundă, așa că se dădu jos din pat, ca să-și ia halatul. Auzi bătaia în ușă în timp ce-și lega cordonul.

— Da, intră.

— Mă scuzați, domnișoară Gallagher, dar domnul Magee e la telefon și ar dori să vă vorbească.

— Sigur că da, vă mulțumesc.

Darcy luă din nou trandafirul și, cu un sentiment de extaz romantic, ridică receptorul.

— Bună, Trevor. Tocmai ți-am citit biletul și voi fi bucuroasă să-ți stau la dispoziție.

— Vin chiar acum spre casă.

— În clipa asta? Mai e până la două.

— Darcy, trebuie să plec la Ardmore imediat. Michael O'Toole a avut un accident de muncă.

— Un accident? exclamă ea, sărind în picioare. Ce-a pățit? E grav?

— A căzut. E în spital. Tocmai am aflat și încă nu știu toate detaliile.

— Când ajungi aici, voi fi gata de plecare. Grăbește-te.

Închise fără să mai adauge nimic, își deschise valiza și începu să arunce hainele înăuntru.

Drumul înapoi păru hidos de lung. Darcy se ruga și-l ascultă pe Trevor, care află noi detalii despre accident.

— Era pe schele, îi spuse el. Un om din echipă s-a împiedicat, după câte se pare, și l-a împins, iar Mick a căzut. Era leșinat, când a venit să-l ia ambulanța.

— Dar trăiește.

Își ținea mâinile încleștate atât de strâns, încât i se albiseră degetele.

— Da, Darcy, îi desprinse Trevor mâinile, liniștitor. A suferit o comoție, probabil, și o fractură de braț. Îl vor examina să vadă dacă nu are leziuni interne.

— Leziuni interne...

I se întorcea stomacul pe dos.

— Asta sună întotdeauna atât de sinistru, atât misterios...

Vocea i se frânse, și clătină din cap.

— Nu. N-am să-mi pierd controlul Nu-ți face griji.

— Nu observasem că mai ai atât de puțin.

— Mi-e ca o rudă.

Ochii i se umplură de lacrimi, pe care și le șterse cu furie.

— Aproape ca un tată. Brenna... toți, cred că sunt înnebuniți. Trebuie să ajung acolo.

— Vei ajunge.

— Vreau să merg direct la spital. Poți aranja să mă ducă o mașină acolo?

— Mergem amândoi, direct..

— A, credeam că tu trebuie să te duci pe șantier. În regulă...

Își apăsă ochii cu degetele, trăgând de câteva ori aer în piept.

— Mi-e frică. Îngrozitor de frică.

Trevor o cuprinse cu un braț, ținând-o astfel până aterizară.

Și o privi cum își revenea, din nou stăpână pe sine, în timpul drumului de la aeroport. Avea ochii uscați și calmi, iar mâinile i se liniștiseră. Când ajunseră pe coridorul spitalului, era complet calmă.

— Doamnă O'Toole.

Mollie se ridică de pe canapeaua unde stătea înconjurată de cele cinci fiice ale ei.

— O, Darcy, ai venit... și a trebuit să-ți scurtezi călătoria...

— Spune-mi cum se simte, da? o apucă ea strâns de mâini, încercând să nu se gândească la faptul că Maureen și Mary Kate plângeau.

— Ei, i-a ieșit un cucui. Acum i se fac niște examene la cap și așa mai departe. Și că are o căpățână zdravănă, nu ne speriem noi numai pentru atâta lucru.

— Sigur că nu, îi strânse Darcy mâinile reci ca gheața ale lui Mollie. Să caut niște ceai pentru toată lumea? Stai jos, iubito, până rezolv eu. Brenna, hai să mă ajuți.

— Dumnezeu să te binecuvânteze, Darcy, ar fi o mană cerească. Domnule Magee, adăugă Mollie, cu un zâmbet tremurător. Ce drăguț din partea dumneavoastră că ați venit.

Trevor o privi în ochi pe Brenna, care se ridica, apoi o luă pe Mollie de mână și o conduse înapoi la canapea.

— Spune-mi ce s-a întâmplat, îi ceru Darcy Brennei, când se îndepărtară. Și cât de grav e.

— N-am văzut cu ochii mei...

Întrucât vocea îi era puțin cam spartă, Brenna și-o drese.

— Se pare că Bobby Fitzgerald a călcat greșit în timp ce urca un bloc pe schelă. Tata s-a întors, cred eu, ca să-l sprijine, dar și-au pierdut echilibrul amândoi și scândura era cam umedă de la ploaie. A căzut. Cred că l-a lovit scoaba blocului pe care-l căra Bobby și l-a

împins peste bară de protecție. Doamne!

Se opri, apăsându-şi fața cu mâinile.

— L-am văzut căzând. Am auzit un strigăt și m-am întors numai la timp ca să-l văd când a lovit solul. Și a rămas acolo. A rămas acolo, Darcy, cu sângele curgându-i din cap.

Își trase nasul, frecându-se la ochi.

— De fapt, înălțimea nu era prea mare, dar căzut atât de dureros. Nu mi-au dat voie să-l mișc. Nu mai gândeam și voiam să-l întorc dar, slavă Domnului, ceilalți au fost mai calmi. Bietul Bobby… e distrus. L-am pus pe Shawn să-l ia la o plimbare afară.

— O să fie bine, spuse Darcy, luând-o de umeri. Avem noi grijă să fie bine.

— Mă bucur că ai venit. Nici nu-ți pot spune ce frică mi-e. Mary Kate e cam isterică, Maureen e însărcinată, iar Alice Mae e așa de tânără... Patty rezistă, și mama la fel, dar nu le pot spune cum a fost când l-am văzut izbind solul și ce teamă mie că n-o să-și mai revină.

— Sigur că o să-și revină.

Când Brenna izbucni în plâns, Darcy o strânse la piept.

— Te vor lăsa să-l vezi curând, pun pariu, și atunci ai să te simți mai bine.

Îl văzu pe Trevor apropiindu-se. Ajuns lângă ea, îi puse o mână pe umăr.

— Merg să văd de ceai. Tu du-te și stai cu familia.

— Mulțumesc. Hai să te speli pe față, îi spuse Darcy vioaie Brennei. Pe urmă, bem un ceai și așteptăm medicul.

— N-am nici o problemă. Du-te să stai cu mama, eu mă spăl și vin imediat.

În mica sală de așteptare, Darcy se așeză pe brațul fotoliului lui Mollie.

— Vine și ceaiul, imediat.

— Bine, o bătu Mollie cu mâna pe genunchi. E un om minunat, Trevor ăsta. Să-și lase baltă afacerile să vină-napoi fiindcă s-a lovit Mick al meu.

— Sigur că a venit înapoi.

Mollie clătină din cap.

— Nu oricine ar fi venit. Asta spune câte ceva despre el, ce fel ce om e. Iar adineaori, mi-a spus să nu-mi fac griji, doar să mă concentrez pe a-l ajuta pe Mick să se facă bine. De taxele pentru spital și medici se va ocupa el. Iar Mick își va primi leafa întreagă, deși o vreme n-o să lucreze.

Când Trevor intră, Darcy se ridică în picioare și, îndemnată numai de inimă, porni spre el. Îi cuprinse fața între palme și îl sărută, blând și cald, pe buze.

— Vino să stai cu noi, îl chemă, aducându-l spre restul familiei.

Chiar când se pregăteau să aștepte resemnați, intră medicul.

— Doamnă O'Toole.

— Da. Soțul meu...?

— E un om rezistent.

Cu un zâmbet încurajator, doctorul veni spre Brenna, care-i alergă în întâmpinare.

— În primul rând, vreau să vă spun că va fi bine.

— Slavă Domnului! o apucă Mollie pe Brenna de umăr. Să-i mulțumim lui Dumnezeu pentru asta.

— Are o comoție și un braț fracturat. Osul... arătă el punându-și mâna pe antebrațe atins doar puțin, ceea ce un mare noroc. Unele dintre contuzii au fost adânci iar pe coaste are vânătăi considerabile, dar nici o fractură. Nici leziuni interne nu i-am găsit. Sigur, îl vom ține aici o zi, două.

— E treaz?

— Da, este. Și foarte lucid. A întrebat de dumneavoastră - și de-o bere, deși abia pe urmă.

Vocea lui Mollie se frânse într-un amestec de râs și suspin.

— E mult mai bine acum, deci pot să-l văd?

— Am să vă conduc în secție și, după ce-l instalăm într-un salon, veți putea sta toate cu el câteva minute. Arată cam neplăcut, cu vânătăile și tăieturile, și nu vreau să vă alarmați.

— Când crești cinci copii, te obișnuiești să vezi destule vânătăi și tăieturi. Voi așteptați aici, le spuse ea fetelor, în timp ce eu merg la tatăl vostru. Iar când vă vine vouă rândul, să nu-mi începeți cu plânsete și văicăreli, așa că faceți bine și pregătiți-vă de pe-acum. Dacă-i musai, o să plângem toate în cor, când ajungem acasă.

Darcy aștepta ca Mollie să se îndepărteze cu medicul, după care se întoarse spre Brenna:

— În regulă, cum facem să-i strecurăm o halbă de Guinness?

CAPITOLUL 12

— Darcy, fetița mea. Ai venit să mă scoți de-aici, nu-i așa?

La douăzeci și patru de ore după ce căzuse de pe schele, aterizând aproape în cap, Michael O'Toole arăta proaspăt și vioi, plin de vânătăi și julituri, și aproape în pragul disperării.

Darcy se aplecă peste bara patului, sărutându-l cu drag pe frunte.

— Nici vorbă. Mai ai de stat o zi, așa că ți-am adus flori.

Mick avea un ochi învinețit, o tăietură pe obraz, pansată cu trei bandaje în formă de fluture, iar fruntea pe care i-o sărutase Darcy era o simfonie de julituri și zgârieturi.

Când zâmbetul lui larg și plin de speranță păli, înlocuit imediat cu un oftat prelung, lui Darcy îi veni să-l ia în brațe ca pe un copil.

— N-am nimic, nici la cap, nici altundeva, decât aripa asta paradită, care nu-i nici pe departe de ajuns ca să țină omu-n lanțuri la spital, nu? N-am dreptate?

— Medicii sunt de altă părere. Dar ți-am adus ceva care să te înveselească.

— Florile sunt într-adevăr foarte frumoase, spuse el, deși cam îmbufnat.

— Sunt, într-adevăr, și vin direct din grădina lui Jude. Celelalte sunt din altă sursă.

Darcy puse florile deoparte și scoase din sacoșă un bidonaș de plastic, cu capacul sigilat.

— E Guinness - numai o jumătate de halbă, mai mult n-am reușit, dar va trebui să te mulțumești cu atât.

— Ești o prințesă.

— Sunt, și pretind să fiu tratată ca atare.

După ce scoase capacul, Darcy îi dădu marfa de contrabandă, apoi coborî bara și se așeză pe marginea patului.

— Te simți la fel de bine pe cât arăți?

— În plină formă, pe cuvântul meu. Mă doare puțin brațul, dar nu-i nimic serios.

Luă prima sorbitură, apoi închise ochii cu voluptate.

— Mi-a părut așa de rău când am auzit că Trev și cu tine ați alergat încoace tocmai de la Londra. N-a fost decât un pas greșit și-o bușitură.

— Ne-ai speriat îngrozitor pe toți.

Afectuos, Darcy îi mângâie părul de pe frunte.

— Și-acum, cred că toate doamnele și domnișoarele tale te răsfață.

Ochii lui Mick licăriră.

— Nici nu mă deranjează, de vreme ce-s așa de drăguțe. Sunt gata să mă-ntorc la treabă, da' Trev nici nu vrea s-audă.

Apoi, pe un ton mai rugător:

— Poate-mi pui tu o vorbă, iubito, să-i spui că mi-e mult mai bine ca să muncesc decât să stau degeaba. Nu se poate să n-asculte o femeie frumoasă ca tine.

— Cu mine nu-ți merge, domnule Michael O'Toole. Odihnește-te și lasă munca în pace. Oricum, n-o să fie gata teatrul până atunci. Cu cât te odihnești mai bine și mai bine, cu-atât vei reveni mai repede. Și să-ți spun ceva - instalațiile mele au nevoie de-o revizie.

Asta era o invenție, dar îl însufleți pe dată.

— Le arunc o privire de cum mă pun din nou pe picioare. Sigur, dacă-i ceva urgent, poți s-o chemi pe Brenna.

— O să te-așteptăm, și eu, și instalațiile.

— Perfect.

Mick se rezemă de pernă, după care îi observă scânteierea de la încheietura mâinii.

— Ia te uită, asta ce mai e? Frumușel farafastâc, este?

— Foarte frumușel. De la Trevor.

— Nu mai spune! zâmbi șmecherește Mick.

— Într-adevăr, și nici n-ar fi trebuit să primesc, dar m-am hotărât să nu refuz un gest atât de generos.

— Și de ce să-l fi refuzat? Te-a luat la ochi de prima oară de când te-a văzut. Omul ăsta are gusturi alese, și să știi că greu mai găsești altul ca Trevor Magee.

— Degeaba-mi vii cu de-astea, domnule O'Toole. Nu e decât o mică distracție pentru amândoi.

— Nu zău?

Văzând că Darcy nu se lăsa convinsă, așa cum nu se lăsase toată viața, nu mai insistă.

— Mă rog, sigur - da' mai vedem noi, nu?

Și, spre plăcerea lui Mick, la nici o oră după plecarea lui Darcy intră Trevor.

Adusese o cutie de Guinness, iar Mick îi admiră îndrăzneala de a nu se fi ostenit s-o ascundă.

— Ei, uite un om după placul inimii mele.

— A, voiai și tu una?

Cu un zâmbet vesel, Trevor îi dădu berea și se așeză.

— Bănuiam că începuseși să-ți cam pierzi răbdarea.

— Ba bine că nu. Numai niște nădragi să am, c-aș ieși și eu de-aici cu mata.

— Mâine. Am vorbit cu medicul și spune că te va externa dimineață.

— Slavă Domnului. Pot să vin pe șantier imediat, să supraveghez. N-am să ridic nimic, continuă el grăbit, în timp ce Trevor îl privea surprins. Nu pun mâna, doar le țin pe toate sub ochi, ca să zic așa.

— Peste-o săptămână.

— Ce naiba, dom'le! Într-o săptămână am să-mi pierd mințile. Știi cum e să zaci așa, c-un stol de găini cotcodăcind în jur?

— Nu mi s-a întâmplat decât în cele mai frumoase visuri.

Mick râse scurt, apoi sorbi din bere.

— Darcy a plecat acum nici o oră.

— Ține mult la dumneata.

— Sentimentul e reciproc. Întâmplător, am observat flecuștețul pe care i l-ai dat, farafastâcul ăla de la mână.

— Îi stă bine.

— Într-adevăr, lucios și sclipitor cum e... O văd unii, și ce-și zic: uite-o fâşneață care nu caută decât distracții și ușurătate. Și amarnic se mai înșeală.

— Nu te contrazic.

— De vreme ce taică-său, bunul meu prieten Patrick Gallagher, e dus dincolo de gârlă, iau asupră-mi sarcina de a ți-o spune p-a dreaptă: să nu te joci cu fata asta, Trevor. Nu-i o nimica toată, că brățara aia drăguță pe care ai cules-o din nu știu ce vitrină. Are în piept o inimă cât casa, chiar dacă nu-i place s-o arate. Și, orice ți-ar spune ea, dacă te porți urât o să sufere, ca oricare altă femeie.

— Nu intenționez să mă port urât cu ea.

Glasul lui Trevor devenise mai rece, aproape îngâmfat. Nu era genul de om obișnuit să primească ordine, constată Mick, și nici sfaturi.

— Poate ar fi mai bine să zic „neglijent". Iar un bărbat poate fi neglijent cu o femeie chiar fără să vrea, mai ales dacă ea se așteaptă la asta.

— Voi avea mare grijă să fiu atent, indiferent, ce se așteaptă.

Mick dădu din cap, fără să mai adauge nimic. Se întreba, însă, oare la ce se aștepta Trevor însuși.

Când intră pe portiță, Trevor văzu câțiva turiști urcând pe panta dintre vechile cruci și pietre funerare, spre clădirea fără acoperiș a fostei biserici construite în numele sfântului.

Propria lui reacție spontană îl surprinse: nemulțumirea că mai erau acolo și alții, cu aparatele lor foto, rucsacurile și ghidurile turistice.

O prostie, își zise. Erau tocmai oamenii pe care speră să-i atragă cu

teatrul lui.

Oare pentru ce veniseră, toți năvălitorii? Romanii, vikingii, saxonii, normanzii, bretonii. Cu ce îi fascina insula aceea atât de mult încât erau gata să pornească la război și să moară pentru a o cuceri?

Și, întorcându-se, văzu o parte din răspuns.

Satul de jos era frumos și îngrijit că într-un tablou, cu arcul auriu al plajei scânteind în razele soarelui.

Marea se întindea, albastră ca safirul, mărginită de spume albe.

Sub ochii lui, lumina se schimbă, se înteți, astfel încât să se vadă umbrele norilor lunecând peste pământ.

Văzduhul mirosea a iarbă, flori și mare.

Trevor se îndoia că frumusețea țării era aceea care-i atrăsese pe invadatori.

Dar era sigur că făcea parte dintre motivele pentru care luptaseră să rămână acolo.

— Suntem o țară care își asimilează ocupanții și și-i însușește.

Privi în jur, aşteptându-se să vadă un turist irlandez sau un localnic. Când colo, se pomeni privind în ochii albaștri ai lui Carrick.

— Îți place să mă iei prin surprindere...

Mirat, Trevor observă că erau singuri, deși în urmă cu doar câteva momente pe colină mișunaseră cel puțin o duzină de oameni.

— Prefer puțină intimitate, îi făcu Carrick semn cu ochiul. Tu nu?

— Mi-e dificil să mă simt intim, când apari lângă mine oricând ai chef.

— Voiam să schimbăm o vorbă. Cum îți merge cu teatrul?

— Suntem în program.

— A, da, voi yankeii sunteți nemaipomeniți cu programele. Nici nu-ți pot spune câți au trecut pe-aici, uitându-se la ceasuri și la hărți, și gândindu-se cu s-o facă pe-asta și pe-aia, și pe ailaltă, așa încât să rămână în program. S-ar zice că asemenea lucruri rămân deoparte când pleci în vacanță, dar năravul din fire n-are lecuire.

Cu părul fluturând în vânt, Trevor își vârî mâinile în buzunare.

— Deci, voiai să stăm de vorbă despre năravul americanilor de a se uita la ceas?

— A fost doar o introducere. Dacă vrei să mai vezi locul de odihnă al unchiului tău, e pe-aici.

Carrick se întoarse, pornind cu pași grațioși peste terenul neregulat, în timp ce jiletca argintie scânteia.

— John Magee, începu Carrick, când Trevor i se alătură lângă mormânt. Fiu și frate iubit. Mort pe front departe de casă.

Trevor simți o durere strângându-i inima, ca un soi de regret îndepărtat.

— Fiu iubit, fără îndoială. Dacă a fost iubit și ca frate, e discutabil.

— Te gândeşti la bunicul tău. Venea aici rareori, dar venea.

— Serios?

— Ie dară, ca să stea la fel ca tine, încruntat cel mai adesea, cu gânduri tulburi și întunecate. Pentru că îl răscoleau, și-a închis inima. Intenționat a ferecat-o.

— Într-adevăr, murmură Trevor. Din câte-mi amintesc, nu făcea nimic fără intenție.

— Și tu ești un om foarte hotărât, în unele privințe.

Carrick îl așteptă să ridice capul, până când ochii li se întâlniră din nou.

— Dar nu e interesant, că atunci când cel dintr-a cărui sămânța a încolțit tatăl tău stătea pe această colină, privind spre casă, nu vedea ceea ce vezi tu acum? Nu era un loc frumos, învăluit în vrajă și bun-venit. El vedea o capcană și și-ar fi retezat cu dinții piciorul din gleznă ca să scape.

Prințul zânelor se întoarse să privească din nou spre Ardmore. Părul negru i se revărsa pe spate, ca o capă.

— Și poate că într-un fel, a și făcut-o. Șchiopătând astfel după ce-și pierduse o parte din el însuși, a plecat în America. Dacă n-o făcea, tu n-ai fi stat azi aici, privind în jos ca să vezi ceea ce el nu putea să vadă.

— Ai dreptate, fără el n-aș fi fost azi aici. Ia spune-mi cine aduce flori la mormântul lui John Magee, după atâta timp?

— Eu, arătă Carrick spre micul ulcior. Pentru că Maude nu mai poate, și m-a rugat să fac numai asta pentru ea. Nu l-a uitat niciodată și nici iubirea ei n-a șovăit vreodată, în toți anii dintre moartea lui și a ei. Fidelitatea este cea mai aleasă dintre virtuțile voastre, ale muritorilor.

— Nu oricine se poate lăuda cu asta.

— Nu, dar cei care o au știu câtă bucurie dăruiește. Ai o inimă fidelă, Trevor Magee?

Trevor ridică din nou privirea.

— Nu m-am prea gândit.

— Răspunsul ăsta e la un pas de minciună, dar vom reformula întrebarea. De-acum, ai gustat din Darcy. Crezi că poți părăsi ospățul, plecând?

— Ceea ce se întâmplă între noi nu privește pe nimeni altcineva.

— Ha! Secretele voastre nu înseamnă nimic pentru tine. Trei veacuri te-am așteptat - pe tine, acum sunt sigur, nu pe altul. Tu ești ultimul. Stai și-ți faci griji să nu fii luat drept prost, ceea ce nu e decât un alt soi de mândrie, la fel ca a bunicului tău, când nu trebuie decât să primești ceea ce ți se dăruiește. Ți s-a aprins sângele după ea. Ai mintea tulburată de ea, dar te codești să cercetezi ceea ce ai în inimă pentru ea.

— Sângele aprins și mintea tulburată n-au nici legătură cu inima.

— Asta-i o prostie. Nu este pasiunea primul pas spre iubire, iar dorul, cel de-al doilea? Iar tu ai trecut de primul pas, te afli deja la al doilea și ești prea îndărătnic ca să recunoști. Voi aștepta.

Ochii îi scăpărară cu nervozitate, părând să ia foc, arzători.

— Dar și eu am un afurisit de program, așa că fii mai vioi, yankeule.

Pocni din degete, iscând un fel de fulger. Și dispăru.

Era extrem de prost dispus. Ca și cu n-ar fi fost destul de enervant că Michael O'Toole îi dădea sfaturi pentru viața lui personală, acum îi mai ținuse predici și unul care nici n-ar fi trebuit să existe. Muritori și mistici îi forțau mâna să ia o măsura definitivă cu Darcy, și al dracului să fi fost dacă avea de gând să se lase încolțit așa.

Viața lui era numai a lui, iar a ei, doar a ei.

Ca să fie totul cât mai clar, răspunse doar în treacăt la saluturi, când traversă șantierul, și intră direct pe ușa bucătăriei.

Shawn, care spăla oalele și cratițele, ridică privirea.

— Salut, Trev. Ai întârziat la masă, dar îți fac ceva, dacă ți-e foame.

— Nu, mulțumesc. Darcy e dincolo?

Shawn lăsă fraza neterminată, căci Trevor urca deja scara.

— Mă rog, cred că n-are poftă de ce pot eu să-i servesc.

Nu ciocăni. Era nepoliticos, știa, ceea ce-i procura un soi de satisfacție perversă. La fel ca surpriza de pe fața lui Darcy, când ieși din dormitor cu o mică sacoșă de cumpărături în mână.

— Văd că intri ca la tine acasă...

Oricât de blajine erau cuvintele, se simțea o undă de iritare - iar pe Trevor îl bucura.

— Îmi pare rău că nu mă pot ocupa de tine, dar tocmai plec la Jude, să-i duc mielușelul pe care l-am cumpărat pentru copil.

Drept răspuns, Trevor o înhață de păr și-i aplecă pe spate capul, în timp ce-și lăsa gura peste a ei. Darcy fu străpunsă de un șoc care se aprinse într-o patimă atât de ascuțită și arzătoare, încât părea lovitura unei spade de foc.

În primul moment, dădu să-l respingă. Apoi îl strânse mai tare. Trevor nu-i luă în seamă reacțiile, iar când termină, o îndepărtă de el, cu ochii sclipitori ca oțelul.

— Atâta ți-a ajuns?

Darcy făcu un efort să-și regăsească echilibrul și luciditatea.

— În materie de sărutări, a fost...

— Nu fir-ar să fie, o întrerupse el, cu glasul înăsprit, îngustându-și ochii. Efectul pe care îl are asupra ta, pe care știi că-l are și asupra mea ți-e de ajuns?

— Nu. Poți fi sigur că vei afla primul, dacă sunt nemulțumită.

— Perfect.

— Și, fiind o femeie de cuvânt, îți spun clar că nu-mi place să dai buzna la mine-n casă nepoftit și să mă bruschezi, numai fiindcă ți-a intrat o muscă-n cur.

Râzând fără chef, Trevor clătină din cap.

— Ai dreptate. Scuză-mă.

Se aplecă și-i dădu sacoșa pe care Darcy o scăpase din mână.

— Am fost adineaori pe Tower Hill, la mormântul unchiului meu.

Darcy înclină capul.

— Trevor, ții doliu după un om care a murit cu mult timp înainte de nașterea ta?

— Bunicul meu nu voia să vorbească despre locul ăsta, iar bunica mea, fiind o soție ascultătoare și supusă, nu vorbea nici ea. Prin urmare...

— Ți s-a trezit curiozitatea.

— Exact. De mult mă gândeam să vin aici. Și, în timp ce stăteam acolo, am avut o conversație cu Carrick.

Degetele lui Darcy tresăriră, între ale lui. Când coborî privirea, Trevor îi văzu limpede surprinderea pe față.

— Crezi că am avut halucinații?

— Nu...

Darcy tăcu o clipă, apoi clătină din cap

— Nu cred asta, nu. Și alții, de a căror sănătate mintală nu mă îndoiesc, susțin că au făcut același lucru. Noi, cei de pe-aici, avem vederi largi.

Dar cunoștea legenda și o irita destul de tare ca să-și mai amâne plecarea.

Se așeză pe brațul unui fotoliu.

— Despre ce ați discutat?

— Despre mai multe. Despre bunicul meu. Despre bătrâna Maude și John Magee. Despre programe, virtuți, teatru. Despre tine.

— Despre mine...

Darcy își frecă de pantaloni palmele dintr-o dată umezite.

— Și ce-ați vorbit despre mine?

— Cunoști legenda mai bine decât mine probabil. Din câte înțeleg, e nevoie de trei cupluri să se îndrăgostească, să se accepte și să-și depună jurămintele.

— Așa se spune.

— Iar în ultimul an, cei doi frați ai tăi s-au îndrăgostit au acceptat și au jurat.

— Sunt informată, am fost la nunțile amândurora.

— Așa că, știind ce minte ageră ai, presupun că te-ai gândit că sunt trei Gallagheri.

Făcu un pas spre ea.

— Pari puțin cam palidă.

— Ți-aș fi recunoscătoare dacă ai ajunge mai repede la subiect.

— Bine, atunci, direct: ne-a ales ca fiind etapa a treia și ultima.

Pieptul lui Darcy păru imediat să se umple pe dată de o căldură apăsătoare. Rămase însă cu privirea calmă.

— Ceea ce ție nu ți-ar prea conveni.

— Dar ție?

Era prea tulburată ca să-i observe eschiva.

— Nu eu sunt cea care stă la taclale cu prințul zânelor, așa-i? Și nu, nu țin neapărat ca soarta și viitorul meu să fie dictate de dorințele sau necesitățile altuia.

— Nici eu. Și nici n-o voi face.

Încet, Darcy se ridică în picioare.

— Îmi dau seama ce anume ți-a creat starea asta. Simpla idee a vagii posibilități că eu aș fi soarta și viitorul tău te-a dat peste cap, nu? Simplul gând că un om cu știința și prestanța ta ar putea să cadă-n limbă după o chelneriță.

Trevor fu atât de sincer șocat, încât trecu un moment până să răspundă:

— Pe-asta de unde naiba ai mai scos-o?

— Cine te-ar putea acuza că ești revoltat și nervos, când se fac asemenea sugestii? Norocul nostru că iubirea n-are ce căuta în toată povestea asta.

Mai văzuse femei furioase, dar nu era sigur că avusese vreodată una care să arate atât de capabilă de a-l vătăma fizic. Ridică mâinile, cu palmele înainte:

— În primul rând, ocupația ta nu are nici o legătură cu... nimic. În al doilea rând, nu prea ești chelneriță, deși nici dacă ai fi n-ar conta.

— Servesc într-o cârciumă, atunci ce sunt, dacă nu chelneriță?

— Aidan tine barul, Shawn e la bucătărie, iar tu servești spuse Trevor cu răbdare. Și cred că, dacă ai vrea, le-ai putea face pe toate. Dar asta nu are nici o importanță.

— Întâmplător, pentru mine are o anumită importanță.

Totuși, își stăpâni furia, lăsând-o să fiarbă la foc scăzut.

— Darcy, ți-am spus asta fiindcă ne privește pe amândoi, fiindcă trăim împreună și e firesc să știm cum stăm. Acum am clarificat totul și ne-am înțeles că nu avem de gând să ne lăsăm atrași într-o legendă veche.

Îi luă din nou mâna, frecându-i nodurile cu degetul mare pentru a o destinde.

— Separat de asta - complet separat - îmi placi așa cum ești, îmi place să fiu cu tine și te doresc într-un mod... cum niciodată n-am mai dorit pe nimeni.

Darcy își impuse să se relaxeze, să accepte, să fie mulțumită chiar.

Exista însă undeva înlăuntrul ei un gol care nu voia să se mai

umple.

— În regulă. Separat de asta, și eu simt același lucru. Deci, nu e nici o problemă.

Cu un zâmbet scurt, se ridică pe vârfuri și îl sărută cald, apoi îl conduse spre ușă:

— Și-acum, afară cu tine, trebuie să plec.

— Vii diseară la Faerie Hill Cottage?

Darcy îi aruncă o privire pe sub gene.

— Cu mare plăcere. Mă poți aștepta pe la miezul nopții și nu m-ar deranja să mă aștepți cu un pahar de vin pe masă.

— Atunci, pe curând.

Ar fi sărutat-o din nou, dar Darcy îi închidea deja ușa în față.

De cealaltă parte a ușii, Darcy numără până la zece - de trei ori. Apoi expiră. Vasăzică, stabiliseră să fie rezonabili și să facă totul în sistem Magee, așa? Ei bine, pe toți sfinții, avea să-l vadă în genunchi în fața ei, făgăduindu-i lumea cu toate bogățiile.

Iar atunci, ei bine, era foarte posibil ca ea să primească. Numai ca să-l învețe minte să nu mai alunge ideea de a o iubi pe Darcy Gallagher.

CAPITOLUL 13

Una peste alta, Trevor era foarte satisfăcut de felul cum mergeau lucrurile. Proiectul se înscria în program.

Oamenii din sat îl ajutau cu interes. Cunoscuse câțiva care-i erau veri. De fapt, pe doi dintre ei îi angajase ca muncitori.

Mick fiind în concediu medical pentru câteva zile, Trevor trebuia să stea mai mult timp pe șantier.

Se uită la ceas, gândindu-se că mai avea șanse să-l prindă pe tatăl lui acasă, la New York.

Și, când intră în dormitor, tresări atât de tare încât cafeaua fierbinte i se vărsă peste dosul mâinii.

— Fir-ar mă-ta a dracu'!

— Nu e nevoie să fii necuviincios.

Țistuind încet din limbă, Gwen continuă să brodeze. Stătea pe scaunul din fața căminului cu părul legat la spate și fața calmă, lucrând rapid și dibaci la gherghef.

— Va trebui să-ți ungi arsura cu alifie, spuse ea.

— N-am nimic.

Ce însemna o mică usturime, pe lângă întâlnirea cu o fantomă? Mai ales că stăteau și de vorbă.

— Aproape mă convinsesem că nu cred în tine.

— Sigur, și trebuie să faci ceea ce ți-e cel mai comod. Ai prefera să te las în pace?

— Nici nu mai știu ce-aș prefera.

Puse cafeaua pe masă și-și răsuci scaunul de la birou cu fața spre ea. Aşezându-se, își supse absent arsură de pe mână.

— Te-am visat. Ți-am mai spus-o. Ceea ce nu ți-am spus e că, pe jumătate, mă așteptasem să te găsesc când urma să vin aici. Nu pe tine, se corectă el, ci pe o femeie...

Cuvântul „vie" părea cam nepotrivit.

— O femeie reală.

Gwen ridică spre el o privire plină de blândețe și înțelegere.

— Credeai, poate, că aveai s-o găsești pe femeia pe care o visaseși, și că ea urma să fie aleasa inimii tale?

— Poate. Nu că aș căuta-o în mod deosebit. Dar... era posibil.

Un om se poate îndrăgosti de un vis, dacă-și permite. E ceva simplu, lipsit de efort, de muncă și de probleme. Și de orice bucurie, dacă stai să te gândeşti.

— Tu preferi să lucrezi pentru a câştiga ceva, nu? Face parte din cel care ești.

— Cred că da.

— Femeia pe care ai întâlnit-o aduce cu sine multe eforturi, muncă și probleme. Spune-mi, Trevor, îți aduce și bucurie?

— Te referi la Darcy?

— Și cu care alta te-ai plimbat? replică Gwen. Sigur că despre Darcy Gallagher vorbesc. O femeie frumoasă și complicată, cu o voce ca...

Lăsă fraza neterminată, clătinând din cap, cu un râs ușor.

— Ca un înger, voiam să spun, dar ea numai cu un înger nu seamănă. Nu, are o voce de femeie, plină, bogată și ispititoare. Te ispitește.

— Ar putea ispiti și morții... Persoanele de față se exclud.

— Nu e cazul. Mă întreb, Trevor, nu crezi că ea e cea pe care o cauți?

— Nu caut nimic. Și pe nimeni.

— Cu toții căutăm. Cei norocoși găsesc.

Mâinile îi rămaseră nemișcate pe broderie.

— Iar înțelepții acceptă. Eu am fost norocoasă, dar nu și înțeleaptă. N-ai putea învăța nimic din greșelile mele?

— N-o iubesc.

— Poate că da, poate că nu.

Gwen își luă din nou acul.

— Dar nu ți-ai deschis mima în fața riscului. Îți păzești cu prea multă străşnicie acea parte din tine, Trevor.

— S-ar putea ca acea parte din mine să nu existe. Să nu fiu capabil, pur și simplu, să iubesc pe cineva în modul la care te referi tu.

— Asta-i o prostie.

— Am făcut-o să sufere pe o altă femeie, fiindcă n-am putut-o iubi.

— Și cred că și tu ai suferit, cu aceeași ocazie. În minte ți s-au strecurat îndoieli. Îți dau cuvântul meu că veți supraviețui, amândoi, ba chiar mai mult, veți avea de câştigat din experiența asta. O dată ce vei înceta să te mai gândeşti la inima ta ca la o armă, în loc de un dar, vei găsi ceea ce cauți.

— Nu inima mea e pe primul plan aici, ci teatrul.

Gwen scoase un sunet de încuviințare.

— E mare lucru să-l poți construi, și să-l clădești astfel încât să dureze. Casa asta, cât e ea de simplă, a dăinuit vieți de-a rândul. A, sigur, câteva schimbări pe ici pe colo, dar miezul ei rămâne neschimbat. La fel ca pluta zânelor de dedesubt, cu turnurile sale de

argint și râul albastru.

— Ai ales casa în locul castelului, sublinie Trevor.

— Așa am ales. Ie dară, așa e. Din motive greșite, dar totuși nu-mi regret copiii, nici pe bărbatul care mi i-a dăruit. Carrick, poate, nu va înțelege niciodată partea asta a inimii mele. Eu am ajuns să înțeleg că aș greși cerându-i-o. Inimile se pot contopi, iar cei cărora le aparțin rămân aceiași. Iubirea acceptă acest lucru. Ea acceptă orice.

Abia acum Trevor văzu modelul pe care-l broda. Era palatul de argint, cu turnurile sale strălucitoare, râul albastru ca nestematele, copacii încărcați cu fructe de aur. Și, pe un pod care traversa râul, stăteau două siluete, încă neterminate. Gwen, o recunoscu el, cu mâinile întinse spre ale lui Carrick.

— Te simți singură fără el.

— Așa e... își trecu ușurel Gwen un deget peste firele care formau jiletca argintie. E un gol în mine. Un loc care așteaptă. La fel cum aștept și eu.

— Ce ți se va întâmpla dacă vraja nu se desface?

Gwen ridică din nou capul, cu ochii blânzi, liniștiți și întunecoși.

— Voi rămâne aici, și-l voi vedea numai în inima mea.

— Cât timp?

— Cât timp va mai fi. Tu ai de ales, Trevor Magee, la fel cum am avut și eu de ales cândva. Nu trebuie decât să alegi bine.

— Nu e același lucru, începu Trevor, dar Gwen începu să dispară, risipindu-se ca o ceață. Nu e deloc același lucru, repetă el, în camera goală.

Deși se întoarse imediat cu scaunul, trecu un timp până să poată ridica receptorul, pentru a se ocupa de problemele cele mai urgente.

Avea biroul plin de hârtii, computerul în funcțiune și receptorul proptit pe umăr, cu glasul lui Finkle turuind monoton, când auzi o mașină apropiindu-se.

Trevor își schimbă poziția, privind pe fereastră. Și o văzu pe Darcy venind spre poarta grădinii. Uitase de vin.

Darcy se opri la ușa cabinetului, simțindu-se atât iritată cât și încântată, când Trevor continuă să vorbească la telefon, făcându-i doar semn cu degetul să intre.

Iritată că nu părea s-o fi așteptat arzând de nerăbdare. Și încântată fiindcă își imagina că în curând avea să-l facă să alerge după ea cu limba scoasă ca un cățeluș.

— Am nevoie de raportul ăsta până mâine, înainte de a se închide la New York, spuse Trevor, notând ceva. Mda, bine, au timp până la sfârșitul zilei să accepte oferta, altfel nu se mai discută... Da, exact așa vreau să le spui. Punctul următor. Nu sunt mulțumit de licitația pentru proiectul Dressler. Să fie clar că, dacă furnizorul nostru de cherestea

obișnuit nu e în stare de mai mult, vom căuta alte surse.

Luă o sorbitură de cafea, aruncând o privire absentă spre Darcy, care-și descheia mantoul.

Apoi, inhală cafeina ca pe aer - și se înecă.

Mantoul căzu pe podea. Pe dedesubt, Darcy nu purta decât brățara lui, pantofii cu tocuri - și un zâmbet tipic de felină.

— Perfect... reuși el să îngaime. Iisuse, arăți perfect.

Când în ureche îi bâzâi glasul lui Finke, nu făcu decât să închidă telefonul, ridicându-se în picioare.

— Înțeleg că ora afacerilor s-a încheiat.

— Într-adevăr.

Darcy se uită în jur, înclinând capul.

— Nu văd paharul meu de vin.

Trevor descoperi că era posibil să vorbească deși avea inima blocată în gât.

— Am uitat de el.

Cu respirația deja întretăiată, se apropie de ea.

— Îl aduc mai târziu.

Darcy își lăsă capul pe spate, pentru a rămâne cu ochii ațintiți spre ai lui, unde văzu exact expresia pe care o dorise. Dorință, crudă ca o rană proaspătp.

— Mor de sete...

— Mai târziu, fu singurul lui răspuns, înainte ca gura să i se prăvălească peste a ei.

Darcy se înmuiase complet, așa cum Trevor știa că se întâmpla întotdeauna după dragoste.

Își spuse că avea să-și regăsească destulă energie pentru a ajunge amândoi în pat - peste un minut.

— Nu pot rămâne aici... murmură ea, cu buzele lipite de umărul lui.

— Știu. O clipă doar...

— Oricum, nu-mi mai simt picioarele. Mă amețești, Trevor.

Aceste cuvinte îl făcură să râdă, apoi întoarse capul, îngropându-şi fața în părul ei.

— Aș putea zice că te voi duce în brațe până la pat, dar n-aș reuși în veci și praful s-ar alege de imaginea bărbăției mele. Îmi secătuiești toate puterile, Darcy.

— Cam greu să ți se compromită imaginea, după una ca asta.

— Bine, atunci…

Își strecură un braț pe sub genunchii ei și o ridică.

Avea părul răvășit și ochii somnoroși, dar plini de mulțumire.

Darcy începu să se joace cu discul de argint prins pe lănțișor, cuprinzându-l în degete.

Dădu să-i răspundă, după care nu mai putu decât să holbeze ochii, în timp ce inima îi cădea d la picioarele lui.

— Ce este?

Alarmat de expresia ei șocată și paloarea din obraji, Trevor o duse repede la pat.

— Te-am lovit cumva?

— Nu...

O, Iisuse, o, Doamne. Sfânta Maică a Domnului!

— O clipă de amețeală, ți-am mai spus. Acum mi-e mai bine, dar tot mor de sete. Tare bine mi-ar mai prinde vinul ăla, dacă nu te superi.

— Sigur.

Deloc convins, Trevor îi mângâie obrazul cu nodurile degetelor.

— Așteaptă aici, vin imediat.

În clipa când ieși din cameră, Darcy înhăță perna de pe pat și începu să-i care la pumni, cu furie. Ducă-se toate la dracu' și la mama lui, se prinsese în plasa propriilor ei urzeli!

Omul ăsta ar fi trebuit să fie vrăjit de ea, intrigat, frustrat, satisfăcut, stupefiat și dispus să-i fie sclav pentru toată viața.

Și când colo, dăduse cu stângu-n dreptu' și se îndrăgostise ea de el!

N-ar fi trebuit să se întâmple așa!

Lovi din nou perna, apoi o strânse la piept, în timp ce simțea un gol amețitor în stomac. Cum să-l aibă la mână când deja era ea însăși la mâna lui?

Și fusese un plan atât de inspirat: și-ar fi folosit vicleșugurile, momelile, farmecele, temperamentul, tot ce avea la dispoziție.

Apoi, când îl prindea, cum sigur ar fi trebuit să se întâmple, ar fi fost liberă să-i dea drumul, sau să-l păstreze. Abia atunci ar fi venit momentul să se decidă care dintre ele îi convenea mai mult.

Mă rog, probabil că era pedeapsa lui Dumnezeu. Mică glumă a sorții. Fusese atât de sigură că-și putea ține inima în frâu, până se hotăra dacă era cazul să-l iubească sau nu... Acum, nu mai avea încotro.

Pentru prima oară în viață, nu mai era stăpână pe inima ei. O senzație înfricoșătoare.

— Ți-ai revenit? întrebă Trevor, întinzându-i paharul cu vin alb.

Darcy îl luă, sorbind delicat.

— În viața mea nu m-am simțit mai bine, răspunse, bătând cu palma în locul de lângă ea, pe pat.

— Stai cu mine, iubitule, și spune-mi cum ți-a mers pe ziua de azi.

Tonul ei mieros îl făcea să fie prudent, dar se așeză totuși, ciocnindu-i paharul cu al lui.

— Sfârşitul a fost momentul cel mai reușit.

Râzând Darcy își plimbă degetele pe coapsa lui.

— Și cine-a spus că ăsta a fost sfârşitul?

Brenna nu fusese deloc încântată când Darcy o trăsese cu forța de pe șantier, la ora nouă dimineața. Protestase, înjurase și se bosumflase, în timp ce prietena ei o târa de mână în susul colinei, spre casa Gallagher, printr-o ploaie măruntă care umplea aerul cu fuioare de ceață.

— Bună dimineața, ridică Jude privirea. Vreți ceva la micul dejun?

— Nu, răspunse Darcy, chiar în timp ce Brenna smulgea o felie de pâine prăjită. N-am venit ca să mâncăm. Am o vorbă cu tine, Jude. Că între femei. Valea, Aidan.

— N-am terminat masa...

— O termini la cârciumă.

Cu mișcări agile, Darcy îi trânti șunca rămasă pe pâine, așternu deasupra oul din farfurie și îi întinse sandvișul improvizat:

— Poftim. Și-acum, roiu'. Avem de discutat probleme femeiești.

— Bună treabă, să dai omu' afară de la masă, din casa lui.

Continuând să bombăne, Aidan își luă haina.

— Mă duc. Sper să nu întârzii, îi mai spuse el lui Darcy.

Apoi o sărută pe Jude, prelungind momentul cât mai mult, numai pentru a-și enerva sora, pocni din degete spre Finn și ieși, cu câinele după el.

— Pari cam obosită, comentă Brenna, studiind-o pe Jude. N-ai dormit bine în ultima vreme?

— Azi-noapte, copilul a fost cam agitat, își trecu Jude mâinile în cerc peste burtă, fascinată de unduirile nervoase pe care le simțea sub palme. Nu mă deranjează, de fapt. E o senzație minunată.

— Trebuie să dormi odată cu el.

Brenna se hotărî să mai ia o felie de pâine prăjită pe care începu să și-o ungă cu gem.

— Dacă nu vă supărați, le întrerupse Darcy, eu aveam ceva de discutat.

În timp ce Brenna își dădea ochii peste cap, Jude își împreună doar mâinile pe masă.

— Sigur că nu ne supărăm. Despre ce e vorba?

— Despre...

Cuvintele i se opriră în gât. Pufnind, înhăță ceaiul Brennei și îl înghiți, trecând peste protestul prietenei.

— M-am îndrăgostit de Trevor.

— Isuse Christoase! exclamă Brenna, smulgându-i ceașca înapoi. Și numai pentru atâta lucru m-ai luat de la treabă?

— Brenna interveni încet Jude, fără s-o slăbească pe Darcy din ochi. Vorbește serios.

— Fata asta transformă-n piese de teatru toate...

Totuși, Brenna se întrerupse, privind-o mai atentă pe Darcy.

— A... Aha, bine...

Râzând, sări în picioare și îi dădu lui Darcy un sărut zgomotos pe gură.

— Felicitări.

— N-am câştigat naibii nici un concurs, se trânti Darcy pe un scaun, dezgustată. De ce-a trebuit să se întâmple așa?

Găsind că Brenna nu-i era de nici un folos, se întoarse spre Jude.

— Fără să am timp să mă pregătesc, să iau și eu o hotărâre... Parc-aș fi primit un pumn în mutră și trebuie să-mi țin echilibrul. Pe mine nu mă trântește-n fund orice bărbat.

— Lasă c-ai trântit tu destui, îi aminti Brenna. Se pare că ți-ai găsit și tu nașul. Mie-mi place Trevor, adăugă, muşcând cu poftă din tartină. Cred că vă potriviți.

— De ce?

— Nu-ți uita ideea, ridică Jude un deget. Darcy, te face fericită sau nu?

— De unde să știu? își aruncă Darcy mâinile în sus, apoi se ridică iar de la masă. În clipa asta, simt prea multe ca să știu dacă și fericirea face parte dintre ele. Și nu-mi veniți cu zâmbetele astea fudule de muieri măritate. Îmi place compania lui. În viața mea n-am cunoscut un bărbat cu care să-mi placă așa de mult să stau. Numai să stau cu el. Abia aștept să-l revăd, chiar și fără să mă gândesc la sex, iar dacă tot veni vorba, sexul cu el e fantastic.

Ezită un moment, apoi continuă:

— Iar azi-noapte, după ce am făcut dragoste, m-a pălit dintr-o dată. În viața mea n-am fost mai furioasă. Cum își permite să mă facă să mă îndrăgostesc de el, când mai am mult până să mă hotărăsc ce vreau?

— E un nesimțit, declară veselă Brenna. Auzi acolo, ce tupeu!

— Mai tacă-ți gura. Trebuia să mă aștept c-ai să-i ții partea.

— Darcy, o luă Brenna de mână și, cu toate că ochii-i erau încă veseli, în ei se citea o înțelegere care-i risipi lui Darcy orice nemulțumire. E omul pe care ți l-ai dorit dintotdeauna. Arată bine, are minte și e bogat.

— Face parte și asta din problemă, nu? își depuse Jude mâna peste a lor, formând o unitate. Așa ceva ți-ai dorit dintotdeauna sau ai crezut că ți-o doreai. Iar acum, când l-ai găsit, te întrebi dacă e adevărat. Și dacă este, o va crede și el?

— Nu știam că va fi așa.

O podideau lacrimile și, de față numai cu prietenele ei, nu și le mai stăpâni.

— Am crezut că avea să fie doar un capriciu, o distracție. Dar nu e deloc simplu. Întotdeauna am putut să spun ce se întâmplă în mintea unui bărbat, dar cu el nu reușesc niciodată. Este lunecos, îmi scapă

printre degete. Și, Doamne, tocmai din cauza asta mor după el! Începu să plângă și mai tare și luă un șervet ca să se șteargă pe față.

— Of, dac-ar ști în ce hal m-a adus, cât s-ar mai umfla în pene!

— S-ar putea să ai dreptate, răspunse Jude, dar nu din motivele la care te gândeşti. Are sentimente serioase față de tine. Se observă.

— Are sentimente, nu zic nu.

O parte din înverșunare îi reveni, iar Darcy îi savură gustul pe limbă, ca și cum ar fi fost un medicament care vindecă nebunia.

— A vorbit cu Carrick.

— Știam eu! trânti Brenna o palmă pe masă, triumfătoare. Știam că ești a treia! Și tu ai știut nu-i așa, Jude?

— Reieșea în mod logic.

Jude, însă, o privea din nou pe Darcy.

— Tu nu l-ai văzut pe Carrick, și nici pe Gwen, așa-i?

— Se pare că nici unul dintre ei n-are timp să stea de vorbă cu mine.

Și nu era sigură dacă acest fapt o ușura sau o irita.

— Oricum, au timp pentru Magee. Carrick ne-a luat pe amândoi în vizor, mi-a spus el și mi-a dat de înțeles - foarte clar - că n-are de gând să se îndrăgostească de legendă. Nu caută iubirea și jurămintele veșnice. Mă dorește numai pe mine, mârâi ea, cu ochii scăpărându-i, îngustați. În pat, și pentru compania de discuri. Primul chef i l-am satisfăcut, spre satisfacția noastră a amândurora, și s-ar putea să i-l satisfac și pe al doilea. Dar va descoperi că Darcy Gallagher nu se vinde deloc ieftin.

Jude simți un fior de teamă.

— Ce ai de gând?

Or fi fost umezi ochii lui Darcy, dar străluceau de îndârjire.

— Am să-l fac să se târască pe burtă, până să termin cu el.

— Cred că nu te-ai gândit să vă confruntați de la egal la egal?

— Ha! se așează Darcy la loc. Dacă eu sunt atât de nefericită, zăpăcită și speriată, atunci jur pe Dumnezeu că și el va ajunge la fel. Când va fi orbit de iubire pentru mine am să-i port inelul pe deget înainte de a-și recăpăta vederea.

— Și pe urmă? murmură Jude.

Această parte a planului era cam tulbure, așa că Darcy ridică din umeri:

— Pe urmă lucrurile se vor rezolva de la sine. Eu am de rezolvat prezentul.

CAPITOLUL 14

Pentru Darcy, prezentul începuse deja, iar ea nu avea de gând să rămână în urmă. După ce reveni la cârciumă, se duse direct în bucătărie.

Enervată că Shawn încă nu era acolo, întrucât făcea o cafea mai bună decât se pricepea ea, măsură cantitatea și o puse la fiert. Apoi, se studie în oglinda de lângă ușă.

Puțin umedă și răvășită de vânt. Perfect, își umplu o cană, se pălmui ușor peste obraji ca să fie sigură că era îmbujorată și ieși în ploaie.

Îl văzu pe Trevor stând pe vine lângă un lucrător, cu privirea spre o țeavă care ieșea din perete. Era acoperit cu un praf alb și fin, probabil de la perforarea blocului.

Motivul pentru care acest lucru, împreună cu centura-trusă de scule petrecută pe șolduri, o făceau să-i lase gura apă nu reușea decât să-i sporească dilema.

Totuși, nu era atât de buimăcită încât să apară la vedere și-l aștepta să se ridice și s-o vadă.

Îi observă schimbarea din expresie - era perfectă. Încântată, păși spre el.

— Am vrut să văd ce se mai întâmplă, înainte de a mă apuca de lucru, îi zâmbi ea, întinzându-i cana. Și m-am gândit că nu ți-ar strica o cafea, pe umezeala asta.

Fu și mai mulțumită când, pe chipul lui, pe lângă surprindere se așternu suspiciunea.

— Mulțumesc.

— N-ai de ce. Cred că stau în drum...

Dar nici nu se clinti din loc, răsucindu-se doar cu privirea de jur împrejur.

— Însă e interesant, și văd că progresează atât de repede...

— Avem o echipă bună.

Trevor știu de la prima sorbitură că ea făcuse cafeaua. Era bună și tare, dar nu avea același rafinament ca a lui Shawn. Suspiciunea i se intensifică. Oare ce voia de la el?

— Poate că la un moment dat, când nu ești atât de ocupat, îmi arăți

și mie cum va fi la sfârşit.

— Îți pot arăta acum.

— Poți? Ar fi minunat.

— Intrarea va fi pe-acolo, prin cârciumă, arătă el spre peretele din spate, care acum era strânsă între noile blocuri. Dar încă nu spargem zidul. Observi că nivelurile sunt diferite. Am construit deja rampa de coborâre. Așa, diferența de înălțime la nivelul acoperișului nu va fi disproporționată. Rampa se evazează.

— Da, da un evantai. Îmi amintesc.

— Exact, astfel încât holul se continuă de la sine fără a forma o zonă complet separată.

— Și toate țevile alea care ies de-acolo ce-s?

— Toalete, de o parte și de alta a holului. Brenna e de părere să scriem în gaelică „bărbați” și „femei” la fel cum e și la voi în cârciumă. Ușile le vom face din lemn de esență închisă.

Își îngustă ochii, văzând imaginea în minte.

— Pe dedesubt, totul va fi modern, dar oamenii vor avea o impresie vizuală de vechime.

Când reveni cu ochii spre ea, observă că-l privea surprinsă.

— Ce e?

— Cred că m-am așteptat să folosiți concepția modernă și la bază, și la suprafață.

— Chiar așa?

Darcy vru să răspundă, apoi clătină din cap.

— Nu, își dădu ea seama. Nu, aici nu merge. Aici vrei *duachais*.

— Okay. Și dacă tot o vreau, poate-mi explici și mie ce înseamnă.

— A, e termenul gaelic pentru...

Gesticulă, în căutarea echivalentului potrivit.

— Pentru „tradiție”. Nu, nu numai atât. Ține în special de un anumit loc, cu rădăcinile și datinile lui.

Ochii lui Trevor se îngustară, atenți.

— Ia mai zi o dată...

— *Duachais*.

— Mda, asta e. Exact asta.

— Ai perfectă dreptate s-o dorești aici, și mă bucur.

— Și te mai și miri.

— Puțin, oricum... N-ar trebui...

Întrucât perspicacitatea lui o descumpănea, schimbă subiectul.

— Și în sală?

— Mda, din nou uși, două față în față.

O luă de mână, cu un gest absent, pe care nici unul din ei nu-l observă. Alții însă erau mai atenți.

— Sala va cuprinde trei sectoare, cu două culoare între ele. Capacitatea totală e de două sute patruzeci de locuri. Din nou: mic și

intim. Aici, importantă e scena. Te și văd cântând pe ea.

Darcy nu spuse nimic, studiind numai spațiul gol din fața ei.

Trevor așteptă o clipă.

— Ți-e frică să cânți pe scenă?

— Toată viața am cântat.

Într-un fel sau altul, își spuse ea.

— Nu, n-am trac, dacă la asta te referi. Dacă tu ești mândru de ceea ce-ai realizat și de ceea ce faci, intenționez ca și eu să fiu la fel.

Nu de-asta ieșise. Voise să-l ia prin surprindere, să flirteze cu el, să se asigure că toată ziua avea să se gândească numai la ea.

— Îmi place teatrul tău, Trevor, și voi cânta cu plăcere în el, împreună cu frații mei, așa cum am discutat. În privința celorlalți...

Ridică din umeri, luându-i cana care se golise.

— ...am nevoie de ceva mai convingător. Cred că diseară vom da o reprezentație.

Avea să se asigure în sensul ăsta.

— Ce-ar fi să rămâi la cină aici? Pe urmă, poți urca în salonul meu. De data asta, am să torn eu vinul.

În loc de a-i aștepta răspunsul, își strecură mâna liberă în părul lui și ridică gura spre a lui. Și, cu această făgăduială de mai mult, se răsuci în loc și plecă.

Nu era greu să organizeze o reprezentație la *Gallagher's*. O vorbă scăpată ici, un cuvânt aruncat colo.

La urma urmei, cum se putea petrece mai plăcut o seară ploioasă decât cu muzică și băutură, printre prieteni și necunoscuți?

Pe la ora opt, cârciuma era deja ticsită, iar berea curgea valuri-valuri.

Brenna trecuse deja după bar să dea o mână de ajutor, iar Darcy simțea că servise deja un ocean de tocăniță.

Până acum, nici urmă de Trevor Magee.

„Dracu' să-l ia!" își spuse ea. Dacă nu era în stare să-i accepte invitația la cină, muzică și sex, din ce aluat era plămădit omul ăsta? Din piatră? Gheață? Oțel?

Trânti halbele goale pe tejghea, atrăgându-i lui Aidan atenția.

— Ai grijă cu sticlăria, Darcy. Nu prea avem rezerve, la câtă lume s-a adunat în seara asta.

— Îmi bag picioarele, mormăi ea printre dinți. Două halbe de Guinness, una de Smitty's, jumate de Harp și două brandy cu ghimbir.

— Du-i o apă lui Jude, te rog, până se așază berea, și vezi dac-o poți convinge să mai mănânce o tocană. În ultimele două zile n-a prea avut poftă de mâncare.

Darcy vru să-i răspundă răstit, numai din principiu, dar nu putea să-l repeadă pe un om atât de îngrijorat pentru soția lui.

Așa că se duse la bucătărie, puse tocana în farfurie și mai pregăti

un coș cu pâine și unt.

Le duse pe toate, cu apa și un pahar cu cuburi de gheață, la masa lui Jude.

— Și-acum, ai să mănânci, spuse ea, punându-i farfuria în față. Altfel, Aidan va fi îngrijorat, Shawn ofensat, iar eu, turbată de furie.

— Dar am...

— Vorbesc serios, Jude Frances. Răspunzi de sănătatea nepoatei sau a nepotului meu, și n-am chef să flămânzească.

Străduindu-se să nu se îmbufneze, Jude luă lingura.

— Vezi că mizerabilul tocmai a intrat.

— Serios?....

Din mândrie, și nu puțină revoltă, Darcy refuză să se întoarcă spre ușă.

— Era și timpul, naibii. Ce face?

— Scurtează terenul, în stilul bărbaților. Se uită după tine, cred. Aha, te-a ochit. Doamne cum mai se uită la tine. E minunat - focos, cu un sentiment de proprietate și puțină îngâmfare. Mai e un bărbat cu el, foarte cizelat, urban și atrăgător, care arată amuzat și complet nelalocul lui aici.

Pe negândite, luă o lingură de tocană.

— Par să fie prieteni, continuă ea. Celălalt i-a pus o mână pe umăr, amical, și arată spre bar. Dar Trev clatină din cap, chemându-l încoace. Acum te-a văzut și prietenul lui, și i-au sărit sprâncenele până-n frezăă. Mă mir că nu i-a căzut și limba din gură.

Impresionată, Darcy înclină capul.

— Te pricepi de minune la treburile astea, nu?

— Psiholoagă, scriitoare... Noroc că am mai mult talent să scriu despre oameni decât să-i analizez. Deci, abia aștept să ascult muzica, diseară, continuă ea, ridicând vocea suficient pentru a-i da lui Darcy de înțeles că putea și voia să se facă auzită. Mă bucur că am găsit o masă cât mai erau locuri libere.

— Lasă că și altfel te-am fi instalat pe-un scaun, după tejghea. Și-acum, mănâncă până nu se răcește.

— Zău că nu... Ei, bună seara, Trevor!

Pregătită, Darcy se întoarse, cu un zâmbet prietenos.

— Ce noroc ai! Jude a ocupat o masă și sunt sigură că te primește bucuroasă și pe tine. În seara asta e plin.

Apoi, își îndreptă zâmbetul spre omul de lângă Trevor și avu plăcerea de a-i vedea în ochi o admirație bărbătească pură.

— Bună seara și dumneavoastră.

— Darcy Gallagher, Jude Gallagher, Nigel Kelsey. Un prieten de-al meu.

— Încântată de cunoștință.

— Trevor nu mi-a spus că voi fi bombardat cu frumuseți...

Nigel luă mai întâi mâna lui Jude, o sărută elegant, apoi repetă gestul și cu Darcy.

— Ne-ai adus un mare cavaler, Trevor. Luați loc aici și spuneți-mi ce vă face plăcere să beți. Am întârziat cu o comandă pe care trebuie s-o iau de la bar.

— Pentru mine, un gin cu tonic, ceru Nigel.

— Cu gheață și lămâie?

— Da, mulțumesc.

— O halbă de Harp, îi spuse și Trevor.

— Atunci, le aduc imediat. Și avem o tocană delicioasă în seara asta, dacă vă e poftă.

— Sau dacă nu vă e, mormăi Jude, în timp ce Darcy se îndepărta.

— Deci, dumneavoastră sunteți scriitoarea americană care s-a măritat cu cârciumarul, spuse Nigel, aşezându-se, cu pulovărul, sacoul și pantalonii săi eleganți.

După părerea lui Jude, arăta ca un boem la un dans în grajd.

— Am venit în calitate de americancă și am descoperit că eram scriitoare. Sunteți din Aidan Gallagher? îi recunoscu ea accentul.

— Născut și crescut la Londra. Trev a avut dreptate, continuă el, privind în jur. Totul arată autentic, ca un platou de filmare. Aproape perfect.

— Ne place s-o credem și noi.

— Nigel nu vrea să ia pe nimeni de sus, comentă Trevor, aşezându-se lângă Jude, în separeul îngust. E doar un dobitoc.

— Am spus-o în sens de compliment. Cârciumile englezești, cel puțin în capitală, tind să fie puțin mai rezervate decât cele care se găsesc în Irlanda. Și rareori au barmanițe care arată ca stelele filmului.

Se răsuci să arunce încă o privire după Darcy.

— Cred că m-am îndrăgostit.

— Dobitoc cu D mare. Nu mănânci, observă Trevor, privind-o pe Jude. Darcy a mințit în legătură cu tocana din seara asta?

— Nu...

Vinovată, Jude mai luă o lingură.

— E minunată. Numai că nu mi-e foame, de fapt. Iar Aidan se teme să nu mă usuc pe picioare.

— Au venit, gin cu tonic și un Harp, puse Darcy băuturile pe masă. Deci, mâncați la noi?

— Luăm tocănița, răspunse Trevor, înainte ca Nigel să comande. Mai târziu ne cânți?

— Poate....

Și, făcându-i cu ochiul, Darcy plecă, nu fără a păși mai țanțoș.

— Poate că voiam și eu să mă uit peste meniu, se plânse Nigel.

— O salvezi pe doamna aci de față. Dacă mâncam același lucru, putem lua fiecare câte o parte din porția ei, ca să-i rezolvăm

problema.

— Dumnezeu să vă binecuvânteze, spuse Jude cu pătrundere, împingând în fața lui Trevor coșul de pâine.

Abia li se aduseseră farfuriile, când începu muzica. Doar o vioară și un fluieraș cât degetul, la început, de la o masă din față. Masa era plină cu halbe și pahare, scrumiere și pachete de țigări.

— Cel cu scripca e Brian Fitzgerald, le spuse Jude. Suntem un fel de veri. La fluieraș e tânărul Connor, iar la micul acordeon cântă Matt Magee - probabil un văr de-a tău, Trevor. Tânăra cu ghitara e Patty Riley, iar pe cealaltă femeia, vioara a doua, n-o cunosc. Cred că nu e localnică.

Nigel dădu din cap, gustând din tocană.

— La concertele improvizate vă vin mulți instrumentiști care nu sunt localnici?

— Tot timpul. Reprezentațiile de la *Gallagher's* au reputație, atât cele improvizate cât și cele organizate.

Îl privi cu afecțiune pe Trevor, când acesta mută cu un aer firesc o parte din tocana ei la el în farfurie, apoi într-a lui Nigel.

— Pentru asta, aș fi în stare să-mi botez copilul după tine, dar Aidan ar intra la bănuieli.

— Nici nu mi-e greu. Shawn e un geniu.

— Credeam că Trev exagerează talentele culinare ale celui mai nou artist al nostru, se avântă din nou Nigel în tocană, încântat. Trebuia să m-aștept. Nu greșește niciodată.

Râsul fu cel care îi atrase mai mult atenția. Cald, feminin, sexy.

Aruncă o privire, pentru a o vedea pe Darcy punând o mână pe umărul bătrânului, bătând tactul cu piciorul și apoi alăturându-şi vocea.

Când treceam vestiții munși din Kerry, mă-ntîlnii
Cu Căpitanul Farrell, ce banii și-i număra de zor...

Nigel lăsă lingura jos, atent, eliminându-şi din auz celelalte sunete ale ambianței.

Întâi mi-am scos pistolul, apoi scosu-mi-am sabia
Zicând: „Banii sau viața, 'ndrăzneț înșelător!"

Era un cântec vesel și vioi, cu versuri săltărețe. Nu solicită mult timbrul vocal, ci numai iuțeala. Nigel îl privi pe Trevor, dând din cap:

— Într-adevăr, nu greșești niciodată.

Urmară valsuri, hore și balade, cu sau fără voci. Când în sfârşit Shawn ieși din bucătărie, Nigel îi văzu pentru prima oară pe cei trei frați Gallagher împreună.

— Excelentă moștenire genetică, murmură el, făcând-o pe Jude să

se lumineze la față de plăcere.

— Nu-i așa că-s minunați? Și ascultă! adugă ea, când începură să cânte despre îndrăznemții Fenieni.

În pofida bunei dispoziții, observă un schimb de priviri între Nigel și Trevor. Aveau să-și spună ceva și n-o puteau face în prezența ei. Mă rog, le era datoare.

Așa că la sfârşitul baladei, îl bătu pe Trevor pe braț.

— Mă duc să beau un ceai în liniște, la bucătărie.

După care avea să plece acasă, pe ușa din spate.

— Mulțumesc pentru companie și ajutor. Încântată de cunoștință, Nigel. Îți urez ședere plăcută la noi.

În timp ce violoniștii se avântau într-un duel, Nigel așteptă doar ca Jude să se îndepărteze cu doi pași, ca să spună:

— O adevărată mină de aur.

— S-ar putea, dar Aidan nu vrea să renunțe la cârciumă, și nici Shawn. Aici vor da reprezentațiile, aici vor face și înregistrările.

— N-ai spus nimic de Darcy.

— La ea mai am de lucru. Și ea e loială familiei, are gustul vieții în înalta societate. Trebuie doar s-o conving că le poate avea pe amândouă.

— Cu o față ca asta și o voce ca asta - și, Christoase, auzi-o cum cântă! - poate avea tot ce-și dorește.

— Știu.

Faptul că acest lucru nu-l mulțumea în totalitate îl făcu pe Trevor să lase paharul jos.

— Și, crede-mă, o știe și ea.

— Deci, nu-i o fătucă irlandeză naivă, mm? Oricum, nu te-am văzut niciodată dând greș, când ți-ai pus ceva în minte.

Nigel își aprinse o Player din pachetul ce se golea rapid, privindu-l pe Trevor prin fum.

— Încă nu m-am hotărât.

— Dacă te hotărăști să aveți numai relații de afaceri, nu mă deranjează...

Se întrerupse când văzu privirea lui Trevor, tăioasă ca un scalpel.

— Cred că e mai bine să nu continui. Mă duc la bar să mai comand un gin cu tonic.

— Bună idee.

— Așa se pare, de vreme ce nu ne-am mai încăierat pentru-o fată din semestrul întâi la Oxford, și oricum ai cucerit-o și pe aia.

Nigel se ridică, arătând spre halba lui Trevor.

— Mai vrei o bere?

— Nu, mulțumesc. Prefer să rămân cu mintea limpede. Și, Nigel, să fie asta ultima și la tine, da? Ai de condus mașina până acasă, nu uita.

— Înțeleg. De când te știu am fost un norocos afurisit.

Norocul, din câte-şi dădea seama Trevor, nu era decât unul dintre lucrurile necesare pentru a se ocupa de Darcy Gallagher.

CAPITOLUL 15

— Cafeaua.

Nu-i putea pretinde să supraviețuiască după trei ore de somn, fără cafea.

Sexul putea satisface, mâncarea putea hrăni, dragostea putea energiza, dar fără cafea, ce rost aveau toate?

Mai ales la ora cinci și jumătate dimineața.

Trevor făcuse un duș, își luase jeanșii pe el, dar nu mai putea face un pas fără adevărata lui esență vitală.

— Cafeaua, repetă el, în urechea lui Darcy, care stătea cuibărită în pernă. Te rog, spune-mi unde e.

— Mm... se întoarse ea alene, agățându-l cu un braț pe după gât. E prea devreme.

— Pentru cafea nu e niciodată prea devreme, nici prea târziu. Darcy, te implor, spune-mi numai unde o ții.

La asta, Darcy deschise ochii. Lumina era încă destul de slabă pentru a o lăsa să plutească în continuare pe aripile amintirilor din timpul nopții - ceea ce-l salvă de o criză de furie.

— Trebuie să te razi.

Ridică și cealaltă mână, frecându-i obrazul.

— O, ce aspru, masculin și periculos. Hai înapoi în pat.

Sex cu o femeie frumoasă. Cafea. Era una dintre cele mai dificile alegeri ale vieții.

Omul care le putea avea pe amândouă era un rege.

Dar... toate la timpul lor.

Trevor își strecură mâinile pe sub trupul ei cald și o ridică din pat.

— Poți să-mi arăți unde e.

Darcy avu nevoie de un moment ca să-și dea seama că o ducea pe sus la bucătărie.

— Trevor! Sunt în curu' gol aicea!...

— Nu zău? aruncă el o privire în jos, după care începu s-o savureze. Ca să vezi. O cafea, Darcy, și toată lumea va fi a ta.

— Promisiunile ca asta se respectă când o zbura porcu'...

Gesticulă spre un dulap, apoi chiăi, când Darcy îi așeză fundul gol și cald pe bufet.

— Canalie!

— N-o văd.

— Bărbații nu văd nici ce au în fața ochilor.

Bombănind niște înjurături, Darcy împinse la o parte câteva cutii.

— Poftim. Dacă era un șarpe, te-ar fi mușcat de nas. Și-acum, cred că vrei să ți-o și fierb.

Era o idee atât de încântătoare.

Cu speranță, Trevor o încadră între brațe, morfolindu-i și ronțăindu-i buzele bosumflate.

— Ai vrea...?

Dacă n-ar fi fost așa de-al dracului de chipeș, cu părul lucind umed de la duș, obrajii înăspriți de barbă și ochii aceia minunați, cenușii, atât de somnoroși i-ar fi dat cu cutia-n cap.

— Hai, dă-te mai încolo și lasă-mă să-mi iau halatul.

— De ce?

Drept răspuns, Darcy își îngustă ochii.

— Fiindcă mi-e frig.

— A... Rezonabil. Ți-l aduc eu.

O culese de pe bufet, îi depuse un sărut pe frunte și plecă după halat.

Cu un căscat enorm, Darcy umplu cu apă ibricul, apoi scoase cafetiera și filtrul.

Începea să dârdâie, în timp ce măsura cantitatea de cafea, când Trevor reveni cu halatul în mâini.

— Mulțumesc - dar să nu crezi c-am să-ți fac și micul dejun..

Trebuia s-o atingă - doar s-o atingă și atât.

O cuprinse cu brațele, apăsându-şi buzele pe gâtul ei.

— Ce rea ești!

Inima ei tresări în piept, apoi începu să bată nebunește. Era un gest atât de simplu, atât de cald atât de plin de acea dulceață a intimității pe care sexul frenetic n-o putea atinge niciodată.

Darcy închise strâns ochii, având mare grijă să vorbească pe un ton cât mai firesc.

— Ei, da' știu că ești foarte afectuos dimineața...

De regulă, nu era. Până și el s-ar fi mirat, dacă nu s-ar fi simțit atât de bine cu ea în brațe.

— Potopesc cu afecțiune orice femeie care-mi face cafea. Dacă-mi face și micul dejun, sunt sclavul ei.

— Cred că ospătărițele de la New York se bat ca să servească la masa ta. Pe mine, una, nu mă interesează târgul de sclavi, dar ești binevenit să te servești din tot ce găsești pe aici, pe colo.

Trevor se mulțumi cu pâine prăjită, de vreme ce altceva nu părea să se găsească, în timp ce Darcy turna apă fiartă peste cafeaua din filtru.

— Doamne, inspiră el adânc. Cum pot trăi unii fără mirosul ăsta dimineața? La două străzi de locuința mea din New York e o cafenea unde mirosul îți umple ochii cu lacrimi de recunoștință.

Darcy deschise ușa frigiderului, scoțând o cutie cu frișcă.

— Și ce altceva îți mai lipsește, de la New York?

Pâinea sări din prăjitor.

— Covrigii.

— Covrigi? Un om cu resursele tale simte că nu-i lipsesc decât cafeaua și covrigii?

— În momentul de față, aș plăti o sută de dolari pentru un covrig proaspăt. Dar New York-ul are mai multe de oferit decât cafea și covrigi. Restaurante, teatre, artă - și pentru cei materialiști, tot ce se poate cumpăra cu bani. Ți-ar plăcea la nebunie.

— Fiindcă sunt materialistă?

— Fiindcă, dacă știi ce anume vrei, acolo este aproape imposibil să nu găsești. Mulțumesc, luă el cana, cu recunoștință. E unul dintre locurile unde vei ajunge, dacă semnezi contractul cu *Celtic*.

„Și astfel" își spuse Darcy, „se închide ușa intimității și se deschide cea a afacerilor."

— Și de ce-aș vrea să merg la New York?

— Din același motiv din care te-ai duce la Dublin, Londra, Chicago, Los Angeles, Sydney - oriunde. Concerte, presă, luminile rampei...

Darcy își adăugă frișcă și zahăr în ceai.

— Îmi promiți cam multe, când nici nu știi ce rezultat vor avea înregistrările sau reprezentațiile mele.

— Ba știu. Meseria mea e să știu.

— Meseria ta e să știi multe, Trevor, dar mă voi margini numai la asta. Dacă te cred pe cuvânt și-mi asum această schimbare, totul se va schimba. Înseamnă un risc enorm, bazat numai pe faptul că-ți place vocea mea.

Ridică o mână, nelăsându-l s-o întrerupă.

— Ai risca și tu, știu. Ai face o investiție în mine. Dar cu asta te ocupi tu, nu-i așa? Faci investiții, iar dacă una nu rentează, reușește alta, așa că nu pierzi prea mult. O dezamăgire, o nemulțumire, dar nu și viața.

— Bine zis, spuse el, după un moment. Acum îmbracă-te.

— Poftim?

— Îmbracă-te. Cred că am o cale ca să te liniștesc.

Se uită la ceasul din bucătărie.

— Și grăbește-te, da?

— Da' știi că ai tupeu? Să-mi dai așa ordine - și la șase dimineața, pe deasupra!

— Iartă-mă. Vii cu mine sau nu? Nu va dura mult, și are legătură cu temerile tale. Cu temerile tale absolut justificate.

— Mă rog, dacă tot m-am sculat, am să vin. Dar ține minte că nu-s pe statul tău de plată și nu sar în picioare ori de câte ori pocnești tu din degete.

Se răsuci și porni înapoi spre dormitor. Satisfăcut, Trevor își continuă micul dejun.

Pentru a doua oară în acea dimineață, Trevor trezea pe cineva din somn.

În acest caz, urmările nu mai fură la fel de plăcute.

— Futu-i morții mă-sii să-i fut! fu răspunsul lui Nigel. Dacă te-a dat afară cucoana la ora asta neomenoasă, culcă-te pe canapea. Eu nu mă urnesc din loc, nici nu-mpart patul.

— Nu vreau să mă culc, vreau să te scoli tu. Darcy e jos.

Unul dintre ochii strâns închiși ai lui Nigel se deschise:

— Adică tot împărți *ceva*?

— Amintește-mi să te pocnesc mai târziu. Acum, sus, îmbracă-te și fă-te prezentabil.

— Nimeni nu poate fi prezentabil la... Iisuse, la șase jumate dimineața!

— N-am timp, Nigel, se întoarse Trevor spre ușă. Cinci minute.

— Măcar pune naibii de-o cafea! strigă Nigel după el.

— De data asta, n-o mai fac eu! declară cu tărie Darcy, când Trevor apăru pe scară.

— Nici o problemă.

Apucând-o de mână, o trase cu el spre bucătărie.

— Vrei un ceai?

— Nu mă-ndupleci tu pe mine cu o ceașcă de ceai. Abia dacă mi-ai lăsat timp să mă rujez.

— N-ai nevoie.

Întrucât încă nu pusese ibricul pe foc, Trevor deduse că sâsâitul provenea de la ea, nu de la apa în clocot.

— Tipic pentru un bărbat, să spună o asemenea prostie crezând că face un compliment.

Trevor puse ibricul la fiert, apoi se întoarse spre ea.

— Ești, zise el foarte rar și calm, cea mai frumoasă femeie pe care am văzut-o în viața mea. Și am văzut un număr considerabil de femei foarte frumoase.

Pufnind, Darcy se așeză la masă.

— N-ajungi nicăieri încercând să mă flatezi.

— Nu te flatez - e realitatea.

— Scuze că vă întrerup, interveni Nigel, din ușă, dar mi-ai spus să mă grăbesc.

— Mda...

Ceva reverbera în capul lui Trevor, în inimă, dar nu putea defini ce

anume.

Își trecu o mână peste cămașă, sub care discul de argint părea să se fi înfierbântat dintr-o dată.

În spatele lui, ibricul începu să șuiere, prelung și ascuțit.

Trevor se răsuci și închise focul, cu o furie stăpânită, pe care nu și-o înțelegea.

— Bună dimineața, Darcy, o salută Nigel, păstrându-şi expresia politicoasă, deși avea senzația că pășea peste niște nervi întinși la limită. Îți pot oferi o cafea, când e gata?

— Nu, mulțumesc, am și băut una. Azi-dimineață, după ce am fost trezită brutal din somn.

— Aha...

Hotărându-se să profite de ocazie, Nigel se așeză în fața ei, la masă.

— Când Trevor al nostru are toane, nimeni nu-i în siguranță. E ca un val seismic.

— Nu zău?

— Christoase, da!

Nigel își aprinse prima țigară a zilei.

— Sau te lași dus de val, sau te îneci. Sigur, e unul din modurile lui de a face ca totul să se rezolve când și cum vrea el.

— Poftim.

Nemulțumit, dar totuși calm, Trevor puse o cană în fața lui Nigel.

— Lasă-l să continue, protestă Darcy. Subiectul mă fascinează.

— Am un subiect și mai fascinant pentru tine. Nigel conduce branșa din Londra a *Celtic Records*. Oricât de iritat ar fi la nivel personal, ca profesionist e ireproșabil.

— Foarte adevărat, luă Nigel o sorbitură de calea.

— Ai auzit-o pe Darcy cântând, aseară în cârciumă, fără microfoane, filtre, orchestrație, repetiții. În cel mai improvizat mod. Ce impresie ți-a făcut?

— E foarte bună.

— Nu negociem aici, Nigel. Nu ne-ascundem după deget. Spune-i cum ți s-a părut - de-a dreptul.

— Bine, răspunse Nigel. Din când în când, în meseria mea, dai peste câte o nestemată, un diamant - nu, în cazul tău, prefer safirul, pentru că ți se potrivește cu ochii. O nestemată rară, strălucitoare, nedescoperită. Asta am auzit eu aseară, la *Galagher's*. Și aș dori să pun această nestemată în montura potrivită.

— Te las pe tine să-i explici despre ce montură e vorba. Eu trebuie să ajung pe șantier. E târziu.

Trev își luă cheile de pe bufet, unde le aruncase Nigel în seara trecută, dându-i-le lui Darcy.

— Mașina ți-o las ție.

Darcy nu putu decât să privească orbește spre chei.

— Mulțumesc, dar prefer să mă întorc pe jos. O să-mi limpezesc mai ușor capul.

— Cum vrei....

Totuși, se aplecă, punându-i mâinile pe umeri.

— Trebuie să mă duc.

— Nu-ți fă nicio problemă. Vino să iei prânzul la cârciumă, dacă tot a trebuit să te mulțumești cu un mic dejun atât de sumar.

— Dacă am timp.

O sărută ușor, înainte de a se întoarce spre Nigel.

— Vino să arunci o privire pe șantier, mai încolo. Plimbarea le va prinde bine picioarelor tale de orășean.

— Mulțumesc foarte mult.

După ce Trevor plecă, Nigel se ridică să-și umple din nou ceașca.

— Sigur nu vrei și tu o cafea, Darcy?

— Nu, nu e nevoie. Mulțumesc.

Nigel se așeză la loc, zâmbind.

— Așadar...

Se întrerupse, când Darcy ridică o mână:

— Te rog, am o întrebare. Ai fi spus ceea ce ai spus adineaori, dacă nu mă culcam cu Trevor? Fii sincer, continuă ea, când în ochii lui se văzu o licărire. N-am să-i spun ce mi-ai răspuns, îți dau cuvântul meu, dar e foarte important să știu adevărul.

— Atunci, adevărul. Mi-ar fi fost mai ușor și mi-ar fi convenit mult mai mult să-ți spun ceea ce-am spus, dacă nu te culcai cu Trevor.

— Și eu aș fi preferat așa, dar asta e. Sper că crezi și tu că ceea ce-ți spun acum e adevărul. Nu mă culc cu Trevor ca să-mi ofere un contract gras.

— Ne-am înțeles.

Nigel făcu o pauză, pe gânduri.

— Faptul că ai o relație personală cu el te împiedică să accepți și una profesională?

— Nu știu. Cred că nu are obiceiul să lege relații personale cu artistele, nu-i așa? Nu e stilul lui.

— Într-adevăr, nu este.

Interesant, reflectă Nigel. Ba chiar, fascinant. Dacă nu se înșela, avea în față o femeie îndrăgostită.

— Dar nu l-am mai văzut niciodată să se încurce cu cineva cu care spera să încheie un contract.

— Dacă semnez contractul cu *Celtic*, ce-ar aștepta de la mine?

Zâmbetul lui Nigel fu numai farmec.

— A. Trevor așteaptă de toate. Și le obține.

Darcy se relaxă îndeajuns ca să chicotească.

— Atunci, spune-mi avantajele și dezavantajele.

— Vei avea de-a face cu regizori, producători, compozitori, agenți

de marketing, consultanți, asistenți. Nu numai vocea ți-o dorește, ci tot pachetul, și vor veni cu idei sau pretenții pentru prezentarea acestui pachet. Oricum, am impresia că ești o femeie inteligentă și conștientă de valoarea ei, deci știi deja că pachetul e absolut perfect.

— Adică, dacă eram urâtă ca o broască sau nu puteam cânta două versuri cu cap și coadă, ați fi găsit căi de a reface pachetul.

— Sau de a folosi defectele. Ai fi uimită să vezi cum poate specula defectele o campanie publicitară abilă. Oricum, vei munci din greu și nu toate aspectele îți vor conveni. Vei fi obosită, nervoasă frustrată, iritată, stresată și… temperamentală?

— Eu?

Deliberat, Darcy fâlfâi din gene.

— Sigur că sunt.

— Atunci, adaugă și explozii, revolte, crize de furie - și toate astea, numai în prima sesiune de înregistrare.

Darcy își rezemă bărbia în pumn.

— Îmi placi, Nigel.

— Sentimentul e reciproc, așa că am să-ți spun un lucru - pe care l-aș omite, dacă nu te-aș plăcea. Dacă tu și Trevor continuați ca acum, lumea o să vorbească. Și nu toți vor fi prea binevoitori. Unii vor mușca, vor împunge și vor bombăni că n-ai primit contractul decât pentru că ți-o tragi cu șeful. Vor avea grijă s-o simți, în zeci de moduri meschine și răutăcioase. Nu-ți va fi ușor.

— Nici lui.

— El nu va afla, decât dacă ăia sunt foarte, foarte proști. Iar oamenii mărunți și invidioși rareori sunt și proști. Poți să-i plângi pe umăr, desigur.

Ochii lui Darcy scăpărară.

— Eu nu plâng pe umărul nimănui!

— Nici nu mă așteptam, răspunse calm Nigel. Dar, dacă se pune problema, sper să-l folosești pe al meu.

Se bucura că hotărâse să meargă pe jos până în sat. Prin minte îi forfoteau atât de multe gânduri. Trebuia să și le pună în ordine.

De ce, când în sfârşit îi sosise sorocul, îi dăruise inima unui bărbat care nu era orbit de persoana ei?

Care nu se repezea dornic ca un cățel să-i facă toate poftele?

Care nu-i promitea lumea pe tavă, chiar dacă cei care o făcuseră de cele mai multe ori nu aveau la poziție nici măcar tava, necum toată lumea? Probabil că, dacă era ca ei, nu s-ar fi îndrăgostit de el, dar asta n-avea importanță.

Îl iubea, de ce nu putea și el s-o iubească la fel, pentru ca totul să fie perfect?

Lua-l-ar dracu' de pervers!

Când trecu de cotitură, soarele o orbi un moment, alb și strălucitor ca un far.

Ridică mâna la ochi, clipind, și zări o lucire argintie.

— Bună dimineața îți doresc, frumoasă Darcy.

Încet, cu inima poticnindu-i-se în piept, coborî mâna. Nu soarele o orbise, ci o strălucire magică, iar omul care stătea la marginea drumului, sub lancea înaltă a turnului rotund, era stăpânul ei.

— Mi s-a spus că frecventezi Fântâna Sfântului Declan.

— A, umblu pe ici pe colo depinde. Iar tu nu vii decât rareori pe colină.

— Și eu umblu pe ici pe colo. Depinde.

Ochii lui scăpărară vesel, strălucitori ca jiletca argintie.

— De vreme ce tot ești aici, și eu la fel, faci câțiva pași cu mine?

În timp ce-i vorbea, poarta de fier se deschise, fără ca el s-o atingă.

— Toți bărbații sunt la fel. Muritori sau din neamul zânelor, trebuie să facă paradă de forţă.

Mulţumită să-l vadă încruntându-se, trecu pe lângă el, prin deschizătură.

— Mă întrebam dacă vei avea vreodată motive să mă cauți.

— Ți-am acordat mai mult credit decât meritai.

Poftim, își spuse el, când Darcy îl privi încruntată. Dinte pentru dinte.

— Eram convins că o femeie cu talentele tale ar cuceri orice bărbat ia în cătare. Dar mai ai până să-l prinzi în cârlig pe Magee.

— Magee nu-i un pește. Și cine ți-a băgat în cap ideea că-i obligatoriu ca să se îndrăgostească de mine?

— Are prea mult spirit practic yankeu și insuficient romantism irlandez, asta-i problema lui.

Nemulțumit că Darcy avea dreptate în privința socotelilor lui greșite, Carrick porni și el peste terenul accidentat.

— Nu-l înțeleg. Dacă nu i s-a aprins sângele în clipa când te-a văzut, atunci sunt un nătâng. Ar fi trebuit să-l aduci la ordine, până acum.

Se opri, sfredelind-o cu ochii.

— Îl dorești, nu-i așa?

— Dacă nu-l doream, nici c-un deget nu s-ar fi atins de mine.

— Și ți-a atins numai trupul? Sau a ajuns și în inimă?

Darcy se întoarse, privind în vale, spre sat.

— Magia ta nu-i destul de puternică pentru a vedea până în inima mea?

— Vreau să aud din gura ta cuvintele. Am învățat, în mod dureros, puterea cuvintelor.

— Cele pe care le am sunt pentru el, nu pentru tine. Vor fi rostite când vreau eu, nu când îmi ceri tu. Pentru numele lui Finn, știam eu

că urma să am greutăți cu tine.

Cugetă un moment, frecându-şi bărbia. Apoi, cu un zâmbet viclean, ridică brațele.

Aerul vibră, unduindu-se ca apa în care a fost aruncată o piatră. Se conturară niște forme, umbre care se întindeau în sus, dobândind culoare și viață.

Vocea blândă a mării deveni muget, o mie de sunete luptându-se între ele.

— Privește, porunci Carrick, dar Darcy se holba deja la clădirile, străzile și oamenii din locul unde fusese satul ei. New York City.

— Maică Precistă...

Făcuse un pas înapoi, speriată să nu cadă în lumea aceea vastă, aglomerată, miraculoasă.

— Ce mai loc...!

— Poate fi al tău, cu tot ce are mai bun în el. Magazine pline de comori.

Prin fața ochilor îi goneau vitrine pline cu bijuterii scânteietoare și haine scumpe.

— Restaurante elegante.

Fețe de masă albe, flori exotice, licărirea lumânărilor, luciul vinului în pahare de cristal.

— Locuințe luxoase.

Lemn lăcuit și covoare groase, curba fluidă a unei scări, o fereastră imensă cu vedere spre copaci învăpăiați de flăcările toamnei.

— E mansarda lui Trevor. Ar putea fi a ta.

Carrick îi privea fața străbătută de uimire, plăcere, dorință.

— Și are mai mult. Familia lui are o casă în Hampons, o vilă în Italia, pe malul mării, un pied-a-terre drăguț la Paris, conacul din Londra...

Apoi se mistuiră, cât ai clipi, și nu se mai văzu decât satul Ardmore, stând cuibărit sub norii cu margini cenușii.

— Le-ai putea avea pe toate, căci unele femei nu trebuie decât să dorească, pentru a primi.

— Nu mai pot gândi...

Simțind că i se înmuiau picioarele, Darcy se așeză pe pământ.

— Mă doare capul de-atâtea gânduri...

— Ce dorești?

Privind-o, Carrick își luă punga și turnă pe jos un șuvoi de pietre albastre scânteietoare.

— I le-am oferit lui Gwen, dar ea le-a întors spatele, și lor și mie. Ai face și tu același lucru?

Darcy clătină din cap, dar nu a ne negație, ci mai degrabă cu totală nedumerire.

— Și el ți-a dat nestemate, și le porți.

Își trecu degetele peste brățară.

— Da, dar...

— S-a uitat la tine și a văzut că ești frumoasă.

— Știu.

Strălucirea pietrelor îi umplea ochii de lacrimi.

— Dar frumusețea nu durează mult. Dacă numai asta îl atrage la mine, ce se va întâmpla când o să treacă? Sunt dorită numai pentru ceea ce se poate vedea cu ochiul liber?

Ar fi fost de-ajuns, dacă nu era îndrăgostită.

De ajuns pentru orice bărbat, în afară de Trevor.

— Ți-a auzit vocea și ți-a făgăduit faimă, avuție și un soi de nemurire. Ce-ți poți dori mai mult? Ai visat vreodată la mai mult de-atât?

— Nu știu...

Îi venea să plângă. De ce să plângă, după ce văzuse minuni?

— Ai puterea, ai posibilitatea de a alege, și te așteaptă un dar.

Culese una dintre pietre și, luându-i mâna, i-o depuse în căușul palmei.

— Cu asta, îți poți pune o dorință. Nu trei dorințe, cum se spune în povești, ci numai una. Ții în mână dorința inimii tale. Dacă e avere, vei avea o viață bogată. Gloria, și frumusețea nu ți se va șterge niciodată. Faimă, iar lumea te va cunoaște. Iubire? Omul pe care-l dorești cel mai mult e al tău, acum și pentru totdeauna.

Se retrase cu un pas și, dacă ar fi avut ochii limpezi, Darcy i-ar fi văzut în privire compasiunea.

— Alege înțelept, frumoasă Darcy, căci vei trăi toată viața cu ceea ce alegi acum.

Și dispăru, iar nestematele, mai puțin cea din mâna ei, se prefăcură în flori. Darcy văzu că acopereau un mormânt, având gravat în piatră numele „John Magee”.

Își rezemă capul de piatră și plânse pentru amândoi.

CAPITOLUL 16

Darcy intenționa să se urce direct la etaj, ca să se aranjeze. Dar Aidan era deja la bar, făcând inventarul. Îi aruncă o singură privire și puse registrul deoparte.

— Ce s-a întâmplat?

— Nimic. Sunt într-o pasă proastă, atâta tot.

Dădu să treacă pe lângă el, dar Aidan îi ținu calea, cuprinzând-o cu brațele, și-și apăsă buzele pe părul ei.

— Hai, iubito, spune-mi ce te frământă.

Cel mai tare se temea ca Trevor să n-o fi lovit în vreun fel, astfel încât ar fi fost nevoit să ucidă un om care-i devenise prieten.

— Of, Aidan, nu mă face să-ncep și tu. Un capriciu, nimic mai mult.

— Eşti o capricioasă, fără discuție. Dar plângăcioasă nu ești. Ce te-a făcut să plângi?

— Eu însămi, cred.

Se simțea atât de bine, în brațele unui om care niciodată n-o dezamăgise.

— Mă chinuiesc atâtea gânduri și mi s-a părut că numai prin lacrimi mai pot alunga unele dintre ele.

Aidan se pregăti pentru cea mai proastă veste.

— A făcut Magee ceva...

— Nu, n-a făcut nimic.

Și tocmai asta era o parte din problemă. Nu făcuse nimic, decât că era cel care era, cel pe care-l dorea ea.

— Aidan, spune-mi un lucru. Cu ani în urmă, când ai călătorit și ai văzut toate acele locuri, a fost minunat?

— A fost. Unele erau mărețe, altele de-a dreptul groaznice, dar în ansamblu a fost minunat.

Îi mângâie părul cu o mână, amintindu-și.

— Cred că s-ar putea spune că și pe mine mă munceau multe gânduri, iar călătoria a fost o cale de a scăpa de unele.

— Dar te-ai întors.

Se retrase, studiindu-i chipul.

— După ce ai văzut atâtea locuri, ai venit înapoi aici.

— Aici e casa mea. Adevărul e că...

Îi șterse cu degetul mare o lacrimă de pe obraz.

— Nu mă așteptam, când am pornit la drum. Dar trebuise să plec, ca să mă întorc.

— Mama și tata nu se mai întorc.

Ochii i se umplură de lacrimi, deși jurase să termine cu plânsul pe ziua aceea.

— Uneori, mi-e un dor insuportabil de ei. Știu că s-au întors la nunți, că vor veni să-ți vadă copilul când o să se nască, dar nu-i același lucru.

— Nu este. Și mie mi-e dor de ei.

— Și mai e ceva.

Vârând o mână în buzunar, atinse piatra pe care o avea acolo.

— Trebuie să mă hotărăsc dacă să semnez contractul cu Trevor, ca să facă din mine o cântăreață.

— Ești cântăreață.

— Știi la ce mă refer.

— Știu. Și-mi ceri opinia?

— Aș dori să țin seama și de ea.

— Vei fi minunată. În călătoriile mele, am avut ocazia să ascult multe voci. A ta strălucește, Darcy, dintotdeauna a fost așa.

— Aș putea s-o fac. Azi-dimineață, Trevor m-a dus să vorbesc cu omul pe care l-a adus de la Londra, Nigel. Mi-a înfățișat o imagine care nu era numai vis și armonie, și nu m-am descurajat. Mă așteaptă o muncă grea. Și am sentimentul că Trevor e făcut din aceeași stofă cu tine. N-o să mă menajeze, ceea ce nu-mi va conveni întotdeauna.

— Pari să te fi hotărât.

— Cred că așa e.

Așteptă un moment, după care descoperi că, în loc de nervozitate, avea o stare de ușurare.

— Încă nu sunt gata să-i spun lui Trevor. Mai e încă ceva.

Ținându-și respirația, scoase piatra din buzunar ci i-o arătă.

În ochii lui Aidan se ivi nu atât surprinderea, cât recunoaștere, urmată de un soi de resemnare.

— Știam că tu erai a treia. N-am vrut să mă gândesc la asta.

— De ce?

În sfârșit o privi, ochi în ochi.

— Fetița mea... murmură el.

Valul de iubire fu atât de puternic, încât aproape o doborî.

— Of, Aidan, iar mă faci să plâng.

— Așa ceva nu se poate.

Pentru a avea amândoi timp să-și revină, Aidan scoase două sticle de apă de sub bar.

— Deci, ai fost la mormântul bătrânei Maude?

— Nu, la Tower Hill.

Darcy bău cu sete, când își dădu seama că avea gâtul uscat ca nisipul.

— John Magee este acoperit acum cu flori. Nu m-am mirat deloc să-l văd. Pe Carrick, vreau să zic. Totuși, mi-a cam zgâlțâit inima.

Își apăsă peste ea pumnul, în care strângea piatra.

— E de mirare, nu-i așa? Carrick pare tăios și îndrăzneț, dar în ochi i se citește tristețea. Iubirea e atât de încurcată.

— Îl iubești pe Trevor?

Pentru că piatra părea să-i ardă inima, Darcy își coborî mâna.

— Da. Nu e deloc așa cum m-am așteptat. Nu-i deloc ușor și, mai mult ca sigur, nu mă face să mă simt ca o regină. Din clipa când m-am uitat pe fereastră și l-am văzut, în mine s-a produs o schimbare. Era prea târziu ca să mă opresc.

Aidan cunoștea perfect această stare, cu toată nervozitatea care o însoțea.

— Și, dacă puteai, te-ai fi oprit?

— Cred că da. M-aș fi oprit sau aș fi încetinit până puteam să-mi trag respirația. Sau să mă ajungă el din urmă. Stă mereu cu un pas mai în spate, intenționat. Îl înțeleg, pentru că și eu am făcut-o adesea. Mă dorește.

O spusese meditativ, apoi zări strâmbătura lui Aidan.

— Hai, n-o face pe masculul și pe fratele mai mare, acum când tu te-ai ajuns așa de bine.

— Sunt mascul și-ți sunt și frate. Dar, să continuăm. Unul din voi trebuie să facă primul pas.

— Aș vrea să-l facă el.

În ton i se simțea o undă din vechea aroganță. Îl îngrijora, dar îl și amuza.

— Carrick mi-a arătat unele lucruri, lucruri uluitoare. Puteam să le am, mi-a spus el, numai dacă mi le doream. Bogății și plăceri, faimă și glorie, iubire și frumusețe. Ajungea să-mi doresc, dar numai pe una dintre ele - să aleg o singură dorință.

— Iar tu pe care o vrei?

— Pe toate.

Râse, dar cu un sunet spart, care lui Aidan îi frânse inima.

— Sunt egoistă și lacomă, și mi le doresc pe toate. De ce nu-mi pot dori ceea ce e simplu, obișnuit și liniştit Aidan? De ce nu mă pot mulțumi cu un vis ușor?

— Ești prea aspră cu tine însăți, marvoumeen. Dorinţa e dorință, indiferent care ar fi visul. Nu poți controla chiar totul.

— Ce idee! murmură Darcy, șocată. Niciodată nu m-am gândit la aşa ceva.

— Studiaz-o un timp.

Aidan își trecu vârful unui deget peste piatră, apoi îi închise mâna

în jurul ei.

— Și nu te pripi să-ți pui dorința.

— Asta am hotărât și singură.

Vârî piatra în buzunar, ca să n-o mai ispitească.

— S-o fi grăbit Carrick de moarte, dar eu prefer s-o iau pe îndelete.

În sfârşit, îl sărută pe Aidan pe amândoi obrajii cu multă simpatie.

— Ești exact omul de care am nevoie și exact când am nevoie.

În întuneric, cu brațele împrejurul lui Trevor și mintea lunecând spre somn, Darcy strânse în mână discul de argint de pe pieptul lui.

Presupunea că-l primise de la mama lui care iubea atât de mult Irlanda, iar faptul că îl purta o înduioșa.

— Ce scrie? murmură ea, întrucât cuvintele erau șterse și nu le putea citi clar.

Însă când Trevor îi răspunse, aţipea deja, așa că glasul lui pluti ca prin vis. *Iubire veșnică.*

Mai târziu, după ce adormiră, Trevor visă o apă albastră străbătută cu raze de soare strălucitoare ca scânteierea unor nestemate, având deasupra valuri albe din care picurau stropi ca niște lacrimi.

Sub suprafață, unde ar fi trebuit să domnească liniștea, răsuna muzică.

O sărbătoare a sunetului care grăbea pulsul și hrănea spiritul.

Trev se îndrepta într-acolo, căutând printre lumini și umbre sursa sunetelor.

Nisipul auriu de sub picioarele lui era așternut cu pietre prețioase, de parcă o mână generoasă și nepăsătoare le-ar fi împrăștiat ca pe niște firimituri de pâine.

În lumina albastră se înălța un palat de argint, cu turnuri lucitoare și un buchet de flori întinzându-se sub ziduri.

Muzica se înteți, seducătoare, feminină. Răzbătea o voce de femeie.

Un cântec de sirenă, irezistibil.

O găsi lângă palatul de argint, așezată pe o movilă albastră care pulsa ca o inimă. Îi zâmbi, ca o chemare.

Părul ei, negru ca noaptea, se unduia în jur. Ochii, albaștri ca albastrul colinei de sub ea, râdeau.

O dorea mai mult decât își dorea viața.

Iar dorința îl făcea să se simtă slab, o slăbiciune care îl înfuria.

Totuși, nu se putea opri.

— Darcy.

— Deci, ai venit la mine, Trevor?

Vocea ei țesea farmece, fire vrăjite care se depănau în jur cu fiecare cuvânt.

— Ce-mi dăruiești?

— Ce-ți dorești?

Ea nu făcu decât să râdă din nou, clătinând din cap.

— Asta tu trebuie s-o descoperi.

Întinse o mână, invitându-i să i se alăture. La încheietură îi scăpărau nestemate, mici puncte de foc aprins.

— Ce-mi vei dărui?

Sângele lui Trevor începea să clocotească de frustrare.

— Altele asemenea, spuse el, atingându-i pietrele de pe mână. Cât de multe vrei, dacă pe ele le dorești.

— Ei, nu pot spune că m-ar deranja să le am, dar nu sunt de ajuns. Altceva, ce mai oferi?

— Te voi duce în toate locurile pe care vrei să le vezi.

La aceste cuvinte, Darcy se îmbufnă, începând să-și treacă prin păr un pieptene sclipitor.

— Atâta tot?

Nervii îl făcură să șuiere:

— Te voi face să ajungi bogată, celebră. Toată lumea am să ți-o pun la picioare.

Acum, Darcy căscă.

— Haine! se răsti el. Servitori, case. Invidia și admirația tuturor celor care te văd. Tot ceea ce-ai putea cere.

— Nu e de-ajuns.

Trevor văzu că, rostind aceste cuvinte, Darcy avea ochii plini de lacrimi.

— Nu-ți dai seama că nu e destul?

— Atunci, ce mai vrei?

Întinse brațele spre ea, ca s-o facă să răspundă, dar înainte de a o atinge simți că se răsturna și începu să cadă.

Vocea care-l urmări nu mai era a lui Darcy, ci a lui Gwen.

— Până nu știi și dăruiești, nu se împlinește. Până n-o faci, nu va începe.

Trevor se trezi din somn cu un salt, ca un om gata să se înece, cu inima bubuindu-i și respirația răgușită.

Însă chiar și acum, treaz fiind și conștient, auzi o șoaptă înceată:

— Privește tot ceea ce ai. Dăruiește numai ce-ți aparține.

— Christoase!

Zguduit, se dădu jos din pat.

Darcy se cuibări în locul cald unde stătuse el și dormi mai departe.

Trevor porni spre baie, să bea apă, apoi își trase pe el blugii și coborî la parter.

Ceasul arăta ora trei dimineața.

Perfect!

Scoase sticla de whisky și-și turnă trei degete într-un pahar.

Ce naiba se întâmpla cu el?

Dar știa - și-și turnă pe gât whisky-ul, ars de tăria alcoolului, după

care puse paharul jos.

Era îndrăgostit de ea.

Aproape râzând, își apăsă degetele peste ochi.

Se îndrăgostise până peste cap.

Ultimul ecou al visului pluti din nou până la el: *Dăruiește numai ceți aparține.*

Își alungă cuvintele din minte. Se săturase de atâtea vrăji, pentru o singură noapte.

CAPITOLUL 17

Când intră în dormitor, o auzi cântând, un cântec de dragoste și dor. Îi frângea inima.

Se opri, în timp ce vocea ei se strecura pe ușa întredeschisă, învăluindu-l.

Aștepta ca melodia să se încheie, privind-o prin deschizătură cum se mișca prin cameră.

Își petrecuse noaptea albă încercând să se decidă ce avea de făcut cu ea.

Bătu scurt cu degetul în ușă și o împinse.

Darcy se înfășurase cu un prosop și-și aplica pe față cremă. Mirosea a caise calde, stârnindu-i pofta imediat.

Avea părul umed și cârlionțat, la fel de rebel ca în tabloul din camera ei. Îi amintea, în chip incomod, de vis.

— Ți-am adus un ceai.

— Minunat. Îți mulțumesc, lua ea ceașca, zâmbindu-i, cu ochii încă visători după cântec. Credeam că ai și plecat la lucru. Mă bucur că mai ești aici.

— Mă pregăteam să te trezesc.

Dorința îi încețoșa creierul, așa că ieși, lăsând ușa deschisă.

— Mi-ai luat-o înainte.

Străbătută de un fior, Darcy sorbi din ceaiul fierbinte, în aerul înghețat din cameră.

— Și la ce te gândeai, pentru după ce m-ai fi trezit?

Până și un om cu I.Q.-ul de-o singură cifră și libidoul zero ar fi înțeles invitația. „Stai cuminte”, își spuse Trevor.

— O plimbare.

— O plimbare?

— Mda.

Trevor se așeză pe marginea patului. Nu voia s-o atingă și să-și piardă controlul, dar asta nu însemna că n-o putea privi îmbrăcându-se, ca să se tortureze singur.

— Oricum, de obicei mergi pe jos până în sat. Deci, vom face o plimbare, apoi te duc eu cu mașina.

Darcy era îmbujorată, caldă și parfumată după duș, avea pe ea doar

un prosop, iar lui îi ardea de preumblări prin ceață.

O femeie cu mai puțină încredere în ea însăși s-ar fi întrebat dacă nu cumva își pierduse sex-appeal-ul în timpul nopții.

— Nu ai de lucru? se întoarse ea spre debara, pregătindu-se să se îmbufneze.

— Îmi pot lua o dimineață liberă. Vine Mick și o să aibă el grijă de toate. Pot să lipsesc câteva ore.

Adevărul era că ar fi putut lipsi și câteva zile săptămâni chiar.

Mai logic ar fi fost să se întoarcă la New York, ca să rezolve treburile de-acolo la fața locului, nu de la distanță.

Dar, în timp ce o privea pe Darcy luându-şi pe ea lenjeria de corp, știu că în viitorul apropiat n-avea să plece nicăieri. Sau, nu singur.

— Domnul O'Toole ar trebui să mai stea acasă în convalescență.

— „M-am săturat de femei care se vântură în jurul persoanei mele zi și noapte."

Imitația foarte acceptabilă a dezgustului lui Mick o făcu pe Darcy să zâmbească.

— Totuși...

— Vrei să-ncerci să-l mai ții un timp pe loc? Ești invitata mea. Eu, unul, nu mai am putere.

— Mă rog, murmură ea, cercetând o bluză. Numai să nu întreacă măsura. Nu c-ar fi bătrân, dar nici tânăr ca altă dată nu mai este. Și, fiind bărbat, va dori să facă mai mult decât îl țin puterile.

— Vrei să spui că bărbații se dau mari?

— Sigur că da, îi aruncă ea o privire amuzată peste umăr. Tu n-o faci?

— Probabil. Dar Brenna nu-l va lăsa să exagereze. Stă cu ochii pe el, ca lupoaica pe lupani. Și cred că lui Mick îi place. Bărbaților le place și să fie răsfăţaţi de femei. Se prefac numai că-i enervează .

Afară plutea o ceață subțire, transformând formele cunoscute în siluete fantastice.

Culorile vii din grădină erau mai atenuate, iar umbrele din jur pluteau învăluite în mister.

Domnea o liniște atât de adâncă, încât parcă ar fi fost singuri pe lume. Porniră peste câmp, iar Darcy merse un timp tăcută, cufundată în romantism.

— Unde mergem?

— La Saint Declan.

O străbătu un fior pe șira spinării. Nervozitate, superstiție, nerăbdare - nu putea fi sigură.

— Dacă știam că trecem pe la mormântul bătrânei Maude, aș fi luat niște flori.

— Pe mormântul ei sunt flori întotdeauna.

„Flori magice", își zise Darcy, crescând acolo sub efectul unor

puteri mai presus de ale muritorilor. În depărtare, prin ceața care se subția, ruina de piatră părea să-i aștepte. Darcy se cutremură.

— Ți-e frig?

— Nu, doar...

Dar n-o deranja când Trevor îi eliberă mâna, pentru a o cuprinde pe după umeri.

— E un loc ciudat unde să mergem, într-o dimineață cețoasă.

— Dacă se ridică ceața, priveliștea e magnifică. Și e prea devreme pentru turiști.

— Prea devreme pentru turiști, îi dădu ea dreptate, dar nu și pentru zâne.

Într-un asemenea loc, cum puteai ști cine pândea sub un dâmb sau la umbra unei pietre?

— Îl cauți pe Carrick?

— Nu...

Totuși, nici el nu știa prea bine.

— Am vrut să mergem acolo împreună.

Trecură pe lângă fântâna și crucile din jur, spre biserică veche, fără acoperiș, unde odihnea Maude. În contrast cu pietrele funerare înclinate, florile de pe mormântul bătrânei erau pline de viață.

— Nu-i rup florile.

— Hmm?

— Oamenii care trec pe-aici, spuse Trevor. Turiștii, studenții și localnicii care vin încoace. Nu-i culeg florile de pe mormânt.

— Ar fi o lipsă de respect.

— Oamenii nu știu întotdeauna ce-i ăla respectul, dar cei de aici, da.

— E un loc sfânt.

— Într-adevăr.

Cu brațul încă pe după umerii ei, se aplecă aproape absent să-i sărute părul umed.

O străbătu un fior, rapid și tăios.

Singuri pe lume, într-un loc sfânt, își dădu ea seama. În dimineața de după ce se iubiseră și, într-un fel, se descoperiseră unul pe altul. O adusese aici, pe faleza de deasupra mării și a satului, în ceață și vrajă.

Ca să-i spună că o iubea. Închise ochii, tremurând de bucurie. Desigur, nimic n-ar fi putut să fie mai perfect. Trevor dorise să se afle într-un asemenea loc pentru a-i spune ce avea pe suflet și a o cere de soție.

Ce-ar fi putut să fie mai romantic, mai dramatic? Mai firesc?

— Se ridică ceața, murmură el.

— De-aici, arată perfect, răspunse încet Darcy, ca o ilustrație dintr-o carte cu povești. Când sunt jos, făcând treburile zilnice, uit complet de asta.

Copleșită de emoții, își rezemă capul pe umărul mi.

— Mă întrebam de ce a vrut Maude să se odihnească aici, departe de rude și prieteni - și, mai ales, departe de Johnnie al ei. Dar ăsta era motivul. Aici era locul potrivit pentru ea și nu este deloc departe de Johnnie. Niciodată n-a fost departe de el.

— O asemenea iubire e un miracol.

Trevor își dorea și el unul și era hotărât să-l înfăptuiască.

— Iubirea e întotdeauna miraculoasă.

„Spune-mi, spune-mi-o mai repede", îl îndemnă ea în gând. „Ca să ți-o pot spune și eu."

— Pare să fie la ordinea zilei, pe-aici.

„Acum..." - și se întrebă dacă un om putea muri de fericire.

— E o frumusețe, plină de farmec și dramatism. Dar în lume mai sunt și alte locuri, Darcy.

Darcy se încruntă, nedumerită, apoi zâmbi din nou. Desigur, credea că trebuia s-o pregătească, să-i explice că trebuia să călătorească în interes de afaceri, înainte de a-i cere să-l urmeze.

— Întotdeauna mi-am dorit să văd și alte locuri.

Îi putea netezi drumul. Încă un compromis în construirea relației, își spuse ea, aproape am de bucurie.

— Poți vedea toate acele locuri.

O îndepărtă de el, ținându-i mâinile pe umeri, cu o privire pătrunzătoare.

Deodată, Darcy avu sentimentul că, în sfârşit, urma să i se împlinească dorința inimii. Și singurul bărbat pe care-l iubise vreodată avea s-o ceară în căsătorie - când era nefardată și cu părul umed.

Naivitatea gândului o făcu să râdă, ridicând brațele spre el. O iubea așa cum era.

— O, Trevor...

— Va fi o muncă grea, dar interesantă. Plină de satisfacții și împliniri. Lucrativă.

— Desigur, dar nu mă...

Ceața romantică se risipi, la fel ca negura de deasupra mării, lăsând ultimul lui cuvânt să i se contureze limpede în minte.

— Lucrativă?

— Foarte. Cu cât semnezi mai repede, cu atât vom putea începe mai curând pregătirile. Dar trebuie să faci pasul, Darcy, să iei hotărârea.

Își duse o mână la tâmplă, parcă ametită, apoi se întoarse. Cum să facă un pas, orice pas, când nu se mai ținea pe picioare?

Își pierduse complet echilibrul. Cine și l-ar fi putut păstra, după ce primea o asemenea lovitură?

Despre contract era vorba, nu despre dragoste și căsătorie, ci despre afaceri.

Doamne Dumnezeule, cât de proastă fusese, ce fantezii romantice își țesuse, numai ca să rămână complet lipsită de apărare.

Iar cel mai rău era că Trevor nici nu bănuia.

— Vasăzică, am venit aici ca să vorbim despre contracte?

Primul pas, își spuse el. S-o facă să semneze, s-o lege de el cât mai solid. Avea să-i arate lumea și toate lucrurile pe care și le dorea. După ce gusta din ele, urma să-i ofere un festin. Tot ceea ce-și dorise vreodată.

— Vreau să ai tot ce-ți dorești. Și vreau să particip și eu la asta. *Celtic Records* te va cultiva, îți va construi o carieră. Mă voi ocupa personal, și de asta, și de tine.

— De pachet...

Darcy încercă să-și înghită amărăciunea, dar aceasta i se oprise în gât.

— Așa s-a exprimat Nigel. Deci, ai să te ocupi personal de pachet?

— Da, și de fericirea ta, îți dau cuvântul meu de onoare.

Mai calmă, își înclină capul.

— Cât crezi că ar fi necesar ca să fiu fericită?

— Pentru început, la semnarea contractului?

Și spuse o cifră care i-ar fi tăiat respirația, dacă nu s-ar fi simțit atât de împietrită. În schimb, Darcy întâmpină oferta ridicând cu cinism din sprâncene.

— Și cât din suma asta, dacă te pot întreba, e talent, și cât pentru faptul că mă culc cu tine?

Ochii lui se învăpăiară scurt, apoi deveniră duri ca piatra.

— Nu plătesc femeile ca să se culce cu mine. Asta-i o insultă pentru amândoi.

— Ai dreptate.

În sfârşit, durerea începea să-i străpungă platoşa de gheață, slăbindu-i puterile.

— Te rog să mă scuzi, m-am exprimat nedelicat. Alții, însă, vor spune același lucru. Nigel m-a prevenit.

Trevor nu se gândise la asta - ceea ce nu făcea decât să demonstreze cât de mult îi tulbura gândurile iubirea pentru ea.

— Deci, asta te oprește? Te temi de vorbele unor idioți invidioși? Ești prea puternică pentru ei, Darcy.

— Nu mă tem, dar sunt conștientă.

— Afacerile rămân separate de viața noastră personală. Ai un har și te pot ajuta să ți-l folosești. Ceea ce se întâmplă între noi pe orice alt plan e numai treaba noastră.

— Și dacă va începe să treacă, dacă unul sau altul ajunge la concluzia că e timpul să meargă mai departe, chiar foarte departe - atunci ce va urma?

Atunci ar fi murit. Simplul gând îl înjunghia în inimă.

— Nu va afecta latura de afaceri.

— Poate ar fi bine să încheiem un contract separat, numai cu clauza asta.

Voise să sune sarcastic, crud chiar și fu uimită când Trevor nu făcu decât să dea din cap.

— În regulă.

— Atunci, e bine. E foarte bine.

Expiră tremurător și se duse să privească încă o dată spre Ardmore. Vasăzieă, așa se proceda în lumea lui. Contracte, acorduri și negocieri raționale. Perfect. Le putea face față, avea să le facă față.

Dar numai să-ncerce s-o părăsească la jumătatea drumului.

Să încerce numai. Nu știa ce era aia furia lui Darcy Gallagher.

— În regulă, Magee. Pregătește-ți hârtiile, sună-ți avocații, anunță formația, fă tot ce e necesar.

Se răsuci spre el, brusc, cu un zâmbet scânteietor, fermecător și dur.

— Voi semna. Vei primi vocea pe care o dorești, cu tot ce mai conține pachetul. Dumnezeu să te ajute.

„Dumnezeu să ne-ajute pe amândoi”, adăugă în sinea ei.

Pe Trevor îl cuprinse un val de ușurare. O câștigase și era pe cale s-o păstreze.

— N-ai să regreți.

— Nici n-am de gând.

Ochii îi erau tăioși ca două diamante, când Trevor îi luă din nou mâinile, aplecându-se spre ea.

— Nici să nu te gândeşti. Nu pecetluiesc aranjamentele de afaceri cu sărutări.

— Ai dreptate.

Solemn, îi strânse mâna.

— Am terminat cu afacerile?

— Pentru moment.

Deci, acum voia o femeie, o amantă.

Perfect, avea să-i dea și pe acest plan ceea ce merita.

Cu deliberare, își ridică mâinile de pe șolduri pe coastele lui, peste piept, până pe umeri, îndesându-și trupul într-al său.

Provocator, sâcâitor, mușcă mărunt, se retrase, mușcă din nou până simți gustul dorinței frustrate până văzu fulgerarea de dorință în ochii lui începând să fumege.

Atunci, abia atunci își lăsă capul pe spate, îngăduindu-i să se înfrupte.

Se ospătară unul din altul, fără răbdarea tandră din timpul nopții.

Era pasiune și numai pasiune, cu lăcomia, arderea și cerințele ei. În timp ce sufletul îi plângea, trupul i se bucură.

Dar, când Trevor ajunse punctul de a-și pierde complet mințile,

Darcy se retrase.

Vântul îi înfoie părul, soarele îi aprinse scântei în ochi.

O clipă, frumusețea ei păru de-a dreptul crudă.

— Mai târziu, spuse, ridicând o mână să-l mângâie pe obraz, cu un gest de amantă versată.

Trevor simți un val de furie în gât.

— E un joc periculos, Darcy.

— Și unde-ar mai fi distracția, fără pericol? Vei avea ceea ce dorești de la mine, pe ambele planuri. Bucură-te că ți-am dat cuvântul meu, pe un plan, și un eșantion delicios, pe al doilea.

Era destul de nervos ca să riște o întrebare:

— Ce vrei de la mine?

Genele ei coborâră, ca o pavăză împotriva durerii.

— Nu m-ai adus aici pentru că o ghiciseși deja?

— Ba cred că da, murmură ei.

— Atunci, să mergem...

Îi întinse mâna, zâmbind din nou....

— Ne pierdem dimineața de pomană. Și nici nu mi-am terminat ceaiul.

Nici unul dintre ei nu întoarse capul înapoi, pentru a vedea cum se sfâşia aerul în urma lor.

CAPITOLUL 18

Se apropia furtuna, venind dinspre nord-vest, pentru a-și aduna forțele la marginea satului, ca o armată pregătindu-se pentru asalt.

Vânturile și stropii de ploaie din avangardă alungau oamenii de pe plajă, aducând cu ele un frig neplăcut.

Cerul, vânăt și amenințător, îi făcea până și pe localnici să privească în sus cu teamă.

Avea să lovească din răsputeri, spuneau ei.

Cei care mai trecuseră prin așa ceva își verificau proviziile de lumânări, gaz lampant și baterii.

Copiilor li se ordonă să nu se îndepărteze de casă. Bărcile erau legate strâns la debarcadere, în timp ce satul Ardmore se pregătea pentru luptă.

Dar, când ușa cârciumii se deschise brusc, fața lui Jude era luminoasă ca razele soarelui.

— A venit!

Emoția îi sufocase vocea până la șoaptă, astfel încât nu se auzi până la bar, unde Aidan mânuia robinetele.

Darcy fu cea care o văzu cum stătea lângă ușă, cu părul ud de ploaie, obrajii îmbujorați și cartea la piept, strângând-o ca pe un copil drag.

Darcy lăsă imediat tava pe o masă, unde patru studenți francezi priviră nedumeriți mâncărurile pe care nu le comandaseră, începând să-și consulte dicționarele frazeologice.

— A apărut cartea? A ta?

Emoționată, Darcy dădu să i-o smulgă din mâini.

— Nu, mai întâi vreau să i-o arăt lui Aidan. El trebuie s-o vadă primul.

— Sigur că da, ai dreptate. Vino, atunci. Fă loc, Jack, ești ditamai ursul. Dă-te mai încolo, Sharon, avem treburi urgente.

Strecurându-se printre clienți, Darcy ajunse la bar, ridică tăblia și o împinse pe Jude în fața ei.

— Mai repede, o zori ea. Ard de nerăbdare s-o văd.

— Bine, în regulă... Aidan!

Acesta servi o halbă și luă banii.

— Jude. Bună, iubito. N-ai găsit nici un scaun?

— Nu, am...

— Te putem instala ca într-un culcuș, dar aș prefera să ajungi acasă înainte de a începe furtuna. Două halbe de Smithwick's. Face trei lire douăzeci.

— Aidan, vreau să-ți arăt ceva.

— Într-un minut sunt al tău, iubito. Optzeci de pence restul.

— Dracu' să-l ia de minut!

Pierzându-şi răbdarea, Darcy îl apucă pe Aidan de braț:

— Uită-te la ea, maimuțoiule!

— Ce s-a întâmplat? Nu vezi că am aici clienți care...

Dar se întrerupse, zâmbind cu gura până la urechi, când văzu ce ținea în brațe soția lui.

— Cartea ta!

— Acum a venit. Direct din tipografie. E adevărată. E minunată.

— Sigur că așa e. Mă lași s-o văd?

— Da... Nu... Nu mă pot mișca.

— Jude Frances.

Tandrețea din glasul lui îi puse lui Darcy un nod în gât.

— Te iubesc. Hai, dă-i drumul.

Ușurel, i-o desprinse din strânsoare, privind mai întâi coperta a patra, unde era tipărită fotografia ei.

— Nu-i așa că-i drăguță, Jude a mea, așa de frumoasă și cu ochii ăștia serioși!

— Of, întoarce-o, Aidan.

Jude ar fi început să danseze, dacă n-ar fi îngreunat-o atât de mult sarcina.

— Partea asta nu e importantă.

— Pentru mine este. Oricine se uită aici vede ce gust am la neveste.

Totuși, întoarse cartea și scoase un „ah" de încântare.

NESTEMATELE SOARELUI
și alte legende irlandeze
Jude Frances Gallagher

Titlul străbătea toată partea de sus, iar numele marginea de jos, ale unei ilustrații viu colorate care înfățișa un bărbat în argintiu și o femeie cu păr blond pal călărind pe un cal alb înaripat, pe fondul unui cer albastru.

— Este superb! murmură el. Jude Frances, e o splendoare.

— Chiar este, nu-i așa?

Puțin îi păsa de lacrimile care-i curgeau pe obraji.

Erau bine meritate.

— Nu mai pot înceta să mă uit la ea, s-o ating... Credeam că știam cât de mult însemna pentru mine și nu știam nici pe departe!

— Sunt așa de mândru de tine! își coborî capul s-o sărute pe frunte.

— Trebuie să-mi dai mie exemplarul ăsta, vreau să citesc cuvânt cu cuvânt.

— Începe acum, cu dedicația.

În clipa următoare, ochii lui Aidan se schimbară, întunecându-se, ridicându-se spre ai ei.

De astă dată, n-o mai sărută pe frunte, ci pe gură.

— A *ghra*, fură singurele lui cuvinte când se retrase rezemându-şi obrazul de părul ei frumos. Iubirea mea.

— Du-o pe Jude în spate, murmură Darcy. Nu trebuie să stea aşa de mult în picioare. Am eu grijă de bar.

— Mulţumesc. Numai s-o instalez și să-i dau un ceai.

Cu ochii tulburați de emoție, îi dădu lui Darcy cartea.

— Să ai mare grijă de ea.

Fără a lua în seamă clienții, Darcy deschise cartea și citi dedicația.

Pentru Aidan, care mi-a arătat inima mea, și mi-a dăruit-o pe a lui.
Cu el am învățat că nu există magie mai puternică decât iubirea.

— Pot s-o văd și eu?

Cu ochii umezi, Darcy ridică privirea peste bar, spre Trevor.

Neputând vorbi, îi întinse cartea și începu imediat să toarne primul strat de Guinness în două halbe.

— E formidabilă.

— Sigur că da. E a lui Jude.

Fără o vorbă, Trevor trecu după bar, puse cartea pe un raft, la loc sigur, apoi își scoase batista.

— Mulțumesc, se smiorcăi Darcy, ştergându-se la ochi.

— Sentimentele te fac să arăți fermecător.

— Și mă mai fac să rămân cu treburile neterminate. Acum e rândul lui Aidan să fie sentimental. Mie îmi va veni rândul mai încolo.

Vârî batista în buzunar - pentru orice eventualitate.

— Nu-i aşa că-i *minunat?* exclamă ea, făcând un pas de dans, după care îi zâmbi radios următorului client care veni la bar să comande. Cumnata mea e o scriitoare celebră, iar asta e cartea ei! anunță ea, luând cartea de pe raft. Peste două săptămâni va apărea în librării. S-o cumpărați imediat ce o vedeți. Și-acum, cu ce să vă servesc?

— Darcy, vii să iei comenzile astea, sau trebuie să le servesc eu? apăru în ușă Shawn, nervos, cu o tavă plină.

— Uită-te-aici, zevzecule! aproape că-i împinse ea cartea sub nas.

— E a lui Jude!

Shawn puse tava pe tejghea, cu zgomot, și dădu să înhațe cartea.

— Un strop de ulei să cadă pe ea, și ești mort!

— Știu eu să am grijă, o asigură Shawn, luând cartea de parcă ar fi fost din porțelanul cei mai fragil. Trebuie s-o vadă și Brenna! anunță

el și ieși pe ușă ca din pușcă.

— Praf au s-o facă ăștia doi, stai numai să vezi!

Întorcându-se, Darcy văzu șocată că Trevor servea halbele pe care el însuși le umpluse și lua banii.

— Ei, uită-te la el, acum servește și la bar!

— Mă ocup eu până vine Aidan, dacă vrei să servești comenzile astea cât sunt calde.

— Știi să umpli o halbă de Guinness?

— Am văzut destule în cursul vieții mele.

— Unii au văzut destule operații pe creier, dar nu le-aș da cuțitul pe mână nici moartă.

Totuși, luă tava.

— Îți mulțumim pentru ajutor.

— Nici o problemă.

Așa, avea ocazia s-o vadă lucrând. Și să gândească.

Era timpul să mai facă un pas.

Așteptă până la sfârșitul schimbului, când Aidan plecă s-o ducă pe Jude acasă.

— E frântă.

Darcy stătea în ușă, privind mașina care se îndepărta.

— O asemenea emoție. O va convinge să se culce puțin. A, se întețește vântul...

Închizând ochii, se lăsă în voia vântului, cu voluptate.

— Furtuna va lovi din plin, înainte de căderea serii. Pân-aici ne-a fost.

— Oricum, plec spre casă curând, am de lucru, răspunse Trevor. Vezi că te uzi.

— E minunat, după mulțimea care-a fost azi aici.

Totuși, închise ușa și o încuie.

— Pun pariu zece lire sterline pe cinci de la tine că în seara asta ai să lucrezi la lumina lumânării.

— Ăsta-i un pariu pentru ageamii. Nu ți-ai găsit fraierul.

— Păcat. Îmi prindeau bine cinci lire.

Începu să strângă toate farfuriile și paharele de pe mese.

— Diseară, va fi plin. Oamenilor le place să se adune la un loc, când își iese vremea din țâțâni. Vino și tu dacă poți, o s-avem muzică, pentru calmarea nevricalelor.

— Voi veni. Poți să te întrerupi un minut? Vreau să-ți vorbesc.

Încântată, Darcy se așeză la o masă, cu picioarele pe scaunul alăturat.

— În zilele ca asta, ai vrea să ai trei brațe și de două ori pe-atâtea picioare.

— Abia aștepți să servești ultima halbă?

Nu atât de mult pe cât se așteptase, dar dădu din cap.

— Cine n-ar aștepta cu nerăbdare? De fiecare dată când am să sun la *room service*, va fi o sărbătoare personală.

— Poți conta pe o serie lungă de sărbători.

Se așeză în fața ei.

Era timpul să ridice miza și să joace cartea următoare.

— Azi voi primi prin fax ciorna contractului tău. Cred c-am s-o găsesc acasă, când ajung.

Stomacul lui Darcy tresări. Emoție, nerăbdare, nervozitate.

— Au lucrat repede.

— Cea mai mare parte a contractului e standard. Va trebui să-l citești cu atenție, să te duci cu el la avocat. Vom discuta orice întrebări sau propuneri de schimbare.

— Destul de cinstit.

— Trebuie să plec la New York pentru câteva zile.

Darcy fu recunoscătoare că stătea așezată, cu picioarele pe alt scaun, căci genunchii i se înmuiară brusc.

— Serios? Nu mi-ai spus.

— Ți-o spun acum.

Tocmai se hotărâse.

— Vino cu mine.

Da, slavă Domnului că stătea jos. Toți mușchii din trup i se încordară.

— Să vin cu tine la New York City?

— Poți semna acolo ultimele hârtii.

Pe terenul lui.

— O să sărbătorim.

Voia să-i cunoască familia, să-i vadă casa.

— Problemele de afaceri nu vor dura prea mult. Am să-ți arăt orașul.

Și avea de gând să-i ofere o mostră din ceea ce-i putea dărui.

Trevor și New York-ul. Emoția de a fi cu el într-un loc pe care îl văzuse în atâtea visuri. Și iluzii.

— Nu cred că mi-ar plăcea ceva mai mult. Ăsta-i adevărul.

— Atunci, voi face toate pregătirile.

— Nu pot, Trevor. Nu pot merge acum cu tine.

— De ce?

— Suntem în plin sezon. Ai văzut cum e în cârciumă, când abia sunt destule mâini ca să servească. Nu-i pot lăsa singuri pe Aidan și Shawn, în sezonul de vârf. Nu se cuvine.

La naiba, tocmai acum o apucase simțul de răspundere!

— Poți ruga pe cineva să te înlocuiască. Nu va dura mai mult de câteva zile.

— Aș putea, iar asta ar rezolva o parte din problemă. Dar nu pot pleca de-aici acum, oricât m-ar tenta. Jude urmează să nască de pe-o

zi pe alta. Are nevoie de familie, la fel ca Aidan. Ce fel de soră aș fi, să fug la distracție tocmai într-un asemenea moment?

— Credeam că mai are cel puțin o săptămână.

— Voi, bărbații...! reuși ea să zâmbească ironic. Copiii se nasc când au ei chef, iar primul e întotdeauna cel mai capricios, din câte-am auzit. Ar fi minunat să vin cu tine acum, dar nu mă lasă conștiința.

— Zburăm cu Concorde. Timpul de traversare va fi neglijabil.

Concorde. Darcy se ridică și se duse după bar, să-și desfacă o bere de ghimbir. Ca o stea de cinema, își spuse.

Doamne sfinte, cât i-ar mai fi plăcut!

— Nu pot. Îmi pare rău.

Avea dreptate, iar Trevor știa. Totuși, nu se lăsa. Simțea o stare de urgență, nevoia de a echilibra situația... Ba nu, mințea. De a atrage avantajul de partea lui, recunoscu el, dezgustat de sine însuși.

— Ai dreptate. E un moment nepotrivit.

— Nici nu-ți pot spune cât aș dori să nu fie așa. Un zbor cu *Concorde* și o vizită în New York City. Altcândva, oricând, mi-aș fi făcut deja bagajele. Și deci când pleci?

Un moment, în mintea lui Trevor se făcu un gol imens.

Nicio clipă nu se gândise să plece fără ea. „Singur ţi-ai făcut-o, Magee”, își spuse, trăgând o dușcă din sticla ei, când Darcy o aduse la masă.

— Mai întâi, îți dau ciorna de contract și, dacă nu e nici o problemă, îi pun pe oamenii mei să redacteze forma definitivă. Două zile. Așa, pot să-mi rezolv acolo toate treburile și să aduc hârtiile cu mine la întoarcere.

— Foarte eficient.

— Mda.

Puse sticla jos. Avea un gust nesuferit.

— Al doilea nume al meu.

— Să mă anunți când sunt gata toate planurile, zise Darcy, plimbându-şi un deget peste dosul mâinii lui. Îţi voi oferi o petrecere de *bon voyage* care să te țină în formă până la balul de bun venit.

Începu cu corespondența de afaceri, ca de obicei. Răspunse la toate scrisorile, le printă sau le salvă pe cele de care avea nevoie mai târziu, apoi trecu la corespondența personală.

O scrisoare de la mama lui îl făcu să zâmbească pentru prima oară după câteva ore.

Nu suni, nu scrii. Sau, mă rog, nu prea des. Cred că l-am convins pe tatăl tău că avem nevoie de o excursie plăcută. În Irlanda. De fapt, nici n-a fost greu. Îi e la fel de dor de tine ca mie și cred că vrea să-și pună și el amprenta pe teatru. Sper că progresează bine - ba chiar sunt sigură, știind că e în mâinile tale.

A şi început să-și schimbe programul, deși crede că n-am aflat. Și eu fac la fel. Dacă totul merge bine, vom veni luna viitoare. O dată ce ne-am definitivat toate planurile, am să te anunț.

Presupun că ești bine, pentru că altceva nu ne-ai spus, şi ocupat, ca întotdeauna. Sper să-ți găsești puţin timp și pentru tine. Ai muncit prea mult înainte de a pleca, pedepsindu-te singur din cauza Sylviei.

Despre asta nu mai spun nimic. Întrucât îţi și văd expresia iritată în ochi. Nu, mint, voi mai spune un singur lucru. Fii mai îngăduitor, Trevor. Nimeni nu poate trăi la nivelul propriilor tale exigenţe - nici chiar tu.

Gata, am terminat.

Te iubesc. Pregătește-te pentru invazie.

Mama

Avea o expresie iritată în ochi? Își studie imaginea reflectată vag a feței în fereastră și conchise că da, probabil așa era. Îl mângâia și-l deconcerta faptul că mama lui îl cunoștea atât de bine.

Făcu clic pe comanda *Reply*.

Cică, cică, cică.

Știa că această introducere o făcea să râdă.

Haideţi mai repede, ca să mă poţi cicăli personal. Nu pot trăi fără asta.

Da, teatrul merge bine, deși azi a trebuit să întrerupem mai devreme. Se apropie o furtună teribilă. În câteva minute va trebui să trag toate obloanele.

Mă gândeam că v-ar plăcea să știți ce nume am ales pentru teatru. Îi voi spune „Duachais”. E un cuvânt gaelic. Mă rog, cred că știi asta, dar a trebuit să mă interesez cum se scrie corect. Înseamnă tradiție, origine, rădăcina unui loc. Iar o femeie foarte inteligentă mi-a spus că asta vreau eu să reprezinte teatrul. A avut dreptate.

Desigur, un asemenea nume le va da coșmaruri celor de la publicistică.

Nu e nevoie să-ți faci griji, îmi găsesc destul timp liber. Aici, altceva ar fi imposibil. Ajunge doar să te uiţi, și imediat te simți, cum să spun, absorbit să te uiţi mai mult.

Mă pregătesc să închei un contract între Darcy Gallagher și Celtic. *Are un talent uluitor. Așteaptă numai s-o auzi. Acordă-mi un an, și vocea, numele și fața ei vor fi pretutindeni. Și-i o față, trăsnet.*

Are talent, ambiție, energie, temperament, minte și farmec. Nu-i o fătucă timidă. O să-ți placă.

Sunt îndrăgostit de ea. Oare am motive ca din cauza asta să mă simt ca un idiot?

Se opri, privind lung ultimul rând.

Nu voise să-l scrie. Clătinând din cap, începu să șteargă.

Trăsnetul explodă ca o bombă, inundând camera cu lumină albăstruie orbitoare.

Văzu crăpătura subțire șerpuind în jos pe geam, iar în clipa următoare tunetul bubui asurzitor.

Și toate luminile se stinseră.

— Căcat.

Fu primul lui gând, după ce i se potoli urletul inimii în urechi. Probabil că trăsnetul ăsta îi prăjise computerul.

Și numai el era de vină. Ar fi trebuit să se aștepte.

Întrucât display-ul era la fel de negru ca restul lumii, indicând că bateria de rezervă nu intrase în funcțiune, Trevor înjură din nou, bâjbâind după lanterna pe care o pusese alături.

O aprinse - fără nici un rezultat. Ce naiba se întâmpla? O verificase înainte de a se apuca de lucru, iar bateriile erau noi.

Mai mult nemulțumit decât îngrijorat, se ridică, pornind pe dibuite spre pat, căutând chibriturile și lumânările de pe noptieră.

Următorul fulger îl făcu să tresară, scăpând pe jos jumătate dintre chibriturile din cutie, cu o nouă înjurătură.

— Vino-ți în fire, bombăni el și fu cât pe ce să se cutremure la auzul propriului său glas în întuneric. Nu-i prima furtună din viața ta, nici prima pană de curent.

Dar ceva era... altfel.

Dacă s-ar fi lăsat în voia fanteziei, ar fi spus că vântul, ploaia și furia furtunii aveau ceva deliberat în ele. Ca și cum ar fi fost un atac personal la adresa lui.

Așa ceva era atât de ridicol încât râse, scăpărând chibritul.

Mica flacără îl mai calmă. O apropie de feștila lumânării.

Cu un oftat de ușurare, luă lumânarea, pentru a mai aprinde de la ea și altele.

Iar în lumina fulgerului următor, o văzu.

— Carrick s-a înfuriat.

Mâna îi tresări, făcând flacăra luminării să pâlpâie. Noroc că n-o scăpă, dând foc casei.

— Furtunile îi neliniștesc adesea pe oameni, îi zâmbi cu blândețe Gwen. Nu e nici un motiv de ruşine. O știe și el, poți fi sigur de asta, iar pe moment se complace într-o mică dezlănțuire năzuroasă.

Mai sigur pe picioare, Trevor puse lumânarea deoparte.

— Mi se pare o dezlănțuire cam excesivă.

— E soiul dramatic, Carrick al meu. Și suferă, Trevor. Așteptarea obosește sufletul, iar când aproape să vezi sfârşitul așteptării, e și mai greu. Mă întreb dacă ți-aş putea pune o întrebare de natură personală.

Trevor clătină din cap.

Totul era prea straniu și, într-un fel, de o banalitate ireală - acea conversație cu o fantomă, într-o noapte răvășită de furtună.

— De ce nu?

— Sper să nu te ofenseze, dar nu pot să nu mă întreb ce anume te împiedică să-i spui femeii iubite ce ai în inimă.

— Nu-i deloc atât de simplu.

— Știu că așa crezi.

Acum, vocea îi devenise mai insistentă, deși mâinile îi rămâneau nemișcate, calme, împreunate pe mijloc.

— Vreau să știu de ce nu poate fi atât de simplu.

— Dacă nu te pregătești bine, riști să greșești. Cu cât e vorba de ceva mai important, cu atât mai important este și să nu faci greșeli.

— Pregătiri? întrebă ea, nedumerită. Și ce anume ar însemna... asta?

— În cazul lui Darcy, înseamnă să-i arăt ce poate avea, ce fel de viață poate să aibă.

— Prin asta te referi la toate lucrurile acelea mărețe? La toate minunile și bogățiile?

— Da, exact. După ce va vedea...

Se întrerupse, alarmat de-a binelea, când i se zgudui podeaua sub picioare.

Dar, înainte de a apuca să se miște, Gwen ridică o mână.

— Te rog să mă scuzi. Am și eu temperamentul meu.

Rămânând cu mâna ridicată, închise ochii. Când îi deschise din nou, erau întunecați și plini de viață.

— Și mie Carrick ce mi-a oferit, dacă nu același lucru, în felul lui? Giuvaeruri și bogății, un palat, nemurirea. Nu-ți dai seama de greșeală, o greșeală care pe amândoi ne-a costat de trei ori câte o sută de ani?

— Darcy nu e ca tine.

— O, Trevor, privește-o mai atent. Cum se poate să trăiți în aceeași lume și totuși să nu vă vedeți cu adevărat unul pe altul?

Își coborî mâna.

— E bine, pentru noaptea asta treaba încă nu e gata. Du-te înapoi în sat. E nevoie de tine acolo.

— Darcy? dădu el să se repeadă din loc, cuprins de panică. A pățit ceva?

— O, nu, e bine sănătoasă. Dar este nevoie de tine. Este o noapte a miracolelor, Trevor Magee. Du-te, acum, și participă la ele.

Trevor nu mai ezită.

Gwen abia se mistuise, când el înhață deja lumânarea, pentru a-și lumina drumul spre ieșirea din casă, afară în furtună.

CAPITOLUL 19

Aerul era însuflețit și furios. Plesnea și mușca. Stropii de ploaie, ca niște ace mărunte de sticlă, împungeau hainele și înțepau pielea expusă.

Boabe mari de grindină bombardau iarba și florile, făcând pământul înșelător.

Iar fulgerele continuau să spintece cerul, lăsând spărturi prin care tunetele se repezeau mugind.

Trevor se udase până la piele încă înainte de a ajunge, cu răsuflarea tăiată, la mașină.

Apăsă pe accelerator, derapând amenințător la o curbă. Zări în depărtare o spuză de lumini: satul Ardmore.

Lumânări și lămpi aprinse în case.

Unele locuințe aveau generatoare proprii.

Cârciuma era printre ele.

Darcy se afla înăuntru, la căldură și adăpost. Nu avea nici un motiv să alerge ca un nebun, când totul era în regulă.

Dar sentimentul de urgență, nevoia brutală de a se grăbi, nu voiau să-l părăsească. Trecu de cotitura de la Tower Hill - și mașina se opri brusc.

— Ce naiba-i asta!

Furios, răsuci cheia, apăsând cu nervozitate pe pedală. Nu-i răspunse decât un țăcănit slab, batjocoritor.

Înjurând, deschise torpedoul smulse lanterna și nu simți decât o satisfacție înverșunată când o văzu aprinzându-se.

Vântul aproape îl răsturnă de pe picioare. Părea pornit anume împotriva lui.

Opintindu-se să-i țină piept, își croi drum spre poartă, deschizând-o cu forța.

Avea s-o ia pe scurtătură.

Pământul mocirlos îi sugea picioarele, încetinindu-l. Peste tot se împiedica de pietrele funerare, care ieșeau ca niște dinți dintr-un strat de ceață gros până la genunchi.

Carrick, își spuse Trevor, cu furie și dezgust. Ridică în calea lui toate obstacolele.

Fulgerul explodă din nou, scăldând într-o lumină albastră mormântul lui John Magee.

Flori?

Trevor se opri alunecând, gâfâind, pentru a privi covorul de flori multicolore ca un curcubeu. Iarba era culcată la pământ de forța furtunii, dar acele petale fragile stăteau deschise, netulburate.

Vântul nu le făcea decât să fluture ușor și nici un fuior de ceață nu le atingea.

O luă la fugă mai departe.

Apoi, ceva îi atrase atenția în sus - un suspin în vânt? Un plânset. Văzu în fereastra de la etaj a casei Gallagher o femeie.

Păr blond-pal, lucind în întuneric, ochi verzi privindu-l.

Nu era în regulă, își spuse el și, în aceeași clipă, apariția dispăru. Pe geam se zărea o lumină slabă și nici o mișcare.

Schimbă direcția și se repezi spre ușa casei. O deschise, lăsând să intre înăuntru vântul și ploaia.

Înainte de a apuca să strige, o văzu pe Jude, așezată în capul scării.

Avea fața albă ca hârtia, părul încâlcit și cămașa de noapte udă de sudoare.

— Slavă Domnului. O, slavă Domnului. Nu pot coborî.

Cu un mic țipăt, se apucă de burtă.

— Copilul... Se naște copilul...

Trevor își stăpâni panica, urcând treptele câte două, pentru a ajunge la ea, s-o ia de mână.

Jude îl strânse atât de tare, încât îi trosniră oasele.

— Respiră. Inspiră, expiră, hai. Uită-te la mine și respiră.

— Da, bine, da...

Ochii nu i se mai dezlipeau dintr-ai lui, holbați, sticloși de durere.

— Doamne, o, Doamne, e *imens*!

— Știu. Știu, iubito. Continuă să respiri.

— Da... Trece, dar... Nu m-am așteptat... Totul merge așa de repede...

În timp ce expira ușurată că-i trecuse durerea, ridică o mână tremurătoare să-și dea părul la o parte din față.

— Îmi beam ceaiul, în pat. Am vorbit cu Aidan și i-am spus că mă culc. Iar apoi, s-a întrerupt curentul și a-nceput dintr-o dată.

— O să te ducem la spital. Totul va fi bine.

— Trevor, e prea târziu. N-am să mai ajung.

Panica îi revenea, dar al dracului să fi fost dacă o lăsa să-şi facă efectul.

— De obicei, treaba asta durează un timp. Cât trece între contracții?

— Pe ultimele câteva nu le-am cronometrat. Telefoanele s-au întrerupt. N-am putut suna nici la cârciumă, nici la doctor. Mă

gândeam că dacă ajung jos... dar n-am reușit. Înainte, erau apropiate, la două minute, acum vin tot mai repezi și mai tari.

Iisuse, Doamne Iisuse Christoase!

— Ți s-a rupt apa?

— Da. N-ar fi trebuit să vină așa de repede. Toate cursurile, toate cărțile... Oh! Era vorba că durează câteva ore. Adu-l pe Aidan. Te rog, adu-l repede... O, Doamne, iar începe!

Trevor o ajută să reziste, vorbindu-i calm și încurajator, în timp ce gândurile îi alergau nebunește. Știa că Jude avea dreptate - n-avea să ajungă la spital.

— Hai în pat. Ia-mă pe după gât. Așa...

— Am nevoie de Aidan...

— Ştiu. Am să-l aduc. Tu stai calmă, Jude. Rezistă.

O culcă în pat și privi repede în jur. Reușise să aprindă câteva lumânări.

— Când va începe următoarea, respiră tot timpul. Mă-ntorc imediat.

— Am să rezist... Cândva, femeile făceau tot timpul treaba asta, fără doctori și spitale...

Se strădui să zâmbească.

— Numai că, fir-aș a dracului, nici una dintre ele nu eram eu. Grăbește-te.

Darcy se răsuci în loc, zâmbind.

— Ia te uită ce ne-a adus furtuna încoace...

Nu apucă să spună mai mult, când îi observă expresia.

— Ce e? Ai pățit ceva?

Trevor clătină din cap, apucând-o de umăr, în timp ce se întorcea spre Aidan.

— Jude...

— Jude?

În viața lui nu mai văzuse sângele scurgându-se atât de rapid și complet din obrajii unui om.

— Ce e?

Încă înainte de a fi întrebat, Aidan se repezise prin deschizătura barului, ca un bolid.

— Naște. Acum.

— Sună după doctor, strigă Aidan și dispăru pe ușă.

— Acum, îi repetă Trevor lui Darcy. Acum naște. Nu mai e timp de doctor și oricum telefoanele nu merg.

— O, Maică Precistă!

Imediat, însă, își alungă teama.

— Atunci, să ne grăbim. Jack, Jack Brennan - stai la bar. Cineva să-i anunțe pe Shawn și Brenna. Tim Riley, te duci tu după Mollie

O'Toole? Ea va ști ce e de făcut.

Lăsându-şi jacheta în cui de-atâta grabă, ieşi grăbită în ploaie.

— Cum ai găsit-o? strigă, dar vocea îi fu aproape risipită de vânt, înecată în vuietul valurilor.

— Veneam în jos, în casă era întuneric. M-am gândit că ceva nu era în regulă.

— Nu, nu, vreau să zic, cum se simte? Rezistă?

— Era singură...

Trevor n-avea să uite niciodată cum arătase Jude, nici faptul că fusese nevoit s-o părăsească.

— Speriată... Avea dureri...

Darcy simți un fior de spaimă pe șira spinării.

— E rezistentă, Jude Frances a noastră. O s-o scoată la capăt. Cât despre noi, ceilalți, va trebui să ne dăm seama ce avem de făcut.

Se repezi în casă, împingându-şi părul ud din jurul feței.

— Nu e nevoie să vii și tu sus. Poate fi greu de suportat, pentru un bărbat.

— Vin și eu.

Jude stătea în capul oaselor, gâfâind, cu mâinile într-ale lui Aidan, însă acesta avea ochii dilatați de spaimă, dar îi vorbea încurajator:

— Așa, iubito, e foarte bine. Aproape ai terminat, acum. Aproape a trecut.

Jude căzu cu spatele pe perne, șiroind de sudoare.

— Sunt tot mai puternice...

— Naște aici, se ridică Aidan în picioare, continuând s-o țină strâns de mină. Zice că naște aici. Nu poate să nască un copil aici. I-am spus. Da' nu vrea s-asculte.

— Sigur că-l poate naște aici, răspunse Darcy veselă, ascunzându-şi groaza care-o sufoca.

Știa că, dacă Aidan intra în panică, situația disperată ar fi devenit imposibilă. Și nu va fi frumos? Ce mai noapte ai ales, Jude Frances, ca să-l aduci pe lume pe următorul Gallagher!

O noapte de neuitat.

În timp ce vorbea, trecu într-o parte a patului, ştergând-o pe Jude pe față cu un colț al cearșafului. Ce să facă? Ce-ar fi trebuit să facă? Dumnezeule, nu mai putea gândi. Nu, *trebuia* să gândească.

— Ia să vedem, ai urmat toate cursurile alea. Ce-ar fi să ne spui ce trebuie să facem mai întâi, ca să te ajutăm?

— Nu știu nimic. Nu așa trebuia să se întâmple. Doamne, ce sete mie.

— Îți aduc puțină apă.

— Gheață, făcu Trevor un pas înainte. I-ar face bine nişte gheață pisată. Aidan, treci în pat lângă ea şi sprijină-i spatele. Se va simți mai bine dacă stă puțin așezată. Am fost managerul adjunct al soră-mii ori,

de câte a născut...

Desigur, își spuse el, acela fusese un fleac. Sală de nașteri curată și veselă, cu cumnatul lui la post, asistați de medic și moașă...

— Poftim! zâmbi Darcy încântată. Un om cu experiență. Exact de ce aveam nevoie. Îți aduc un prosop umed, rece, iubito, și pe urmă niște gheață din-aia pisată.

Jude scoase un țipăt, agitându-şi o mână prin aer, după brațul lui Darcy.

— Acum! Acum vine!

— Nu, nu încă.

Planificare, priorități, ordine, își spuse Trevor și, încordându-se, dădu cearșaful la o parte.

— Se pregătește.

Își alungă din minte orice gând, cu excepția celor strict necesare.

— Încă nu împinge, Jude. Respiră tot timpul. Aidan?

— Așa, iubito. Gâfâie.

O cuprinse cu un braț, plimbându-şi mâna în cercuri peste burta ei tare ca piară.

— Ține-te bine și gâfâie, și vei trece prin contracții ca prin apă.

— Aiurea, ca prin apă!

Când contracția ajunse la culme, Jude își duse o mâna înapoi, îl apucă de păr și-i smuci capul spre ea.

— Ce naiba știi tu? De unde să știi tu ceva, nenorocitule?

— Numai de-atât ești în stare? o încurajă Darcy, întrebându-se dacă nu cumva degetele lui Jude aveau să-i străpungă carnea brațului până la os. Se găsesc epitete mult mai potrivite pentru el, într-o situație ca asta.

— Idiotule, maimuțoiule, cretinule. *Canalie!* strigă Jude, când o sfredeli durerea.

— Toate astea și mai mult decât atât, iubito, murmură Aidan, continuând s-o mângâie. Gata-gata, trece. Acum, dac-ai putea să-mi dai drumul la păr, ca să-mi mai rămână măcar ăla pe care nu mi l-ai smuls din rădăcini...

— Să ne vedem de treabă.

Intrau în criză de timp, își spuse Trevor. Auzi ușa din față trântindu-se, ropotul de pași pe scară și fu recunoscător că le veneau ajutoare.

— Shawn! începu el să dea ordine, în clipa când Shawn și Brenna năvăleau în cameră. Fă focul. Avem nevoie de căldură. Brenna, du-te jos și pisează niște gheață pentru Jude, s-o mestece. Găsește o foarfecă bună, ascuțită, și niște sfoară. Darcy, cearșafuri și prosoape curate.

În timp ce se împrăștiau cu toții, Trevor o privi pe Jude.

— Mă duc să mă spăl. Surorii mele îi plăcea să cânte muzica în timpul nașterii, spunea că o calma.

— Noi tocmai ne pregăteam să cântăm...

Trevor dădu din cap.

— Cântați, îi ordonă el lui Aidan, înainte de a ieși din cameră..

Împreună, acționau mai coerent și mai rapid. În zece minute focul ardea, umplând camera cu lumină şi căldură.

Afară, furtuna urla cu un fel de nebunie triumfală, dar în cameră vocile se înălțau în cântec.

În pat, Jude se rezemă de Aidan, încercând să-și tragă respirația pe care i-o tăiau contracțiile.

Își concentră toată voința asupra copilului hotărât să se nască.

Nu mai avea timp pentru pudoare. Nu simți decât recunoștință când Trevor se aplecă la picioarele ei, între genunchii îndoiți.

— Trebuie să împing. *Trebuie...*

— Mai rezistă un minut. Te vei opri când îți spun eu, ca să întorc copilul, cu capul și umerii.

Urmărise procesul, fascinat, și și-l amintea. O putea face.

— Bine, la contracția următoare împinge, iar când spun eu să te oprești, gâfâie și suflă.

Îşi șterse fruntea de sudoare, cu brațul.

— Începe, trebuie să...

— Împinge!

În aceeași clipă, afară fulgeră, un milion de diamante de lumină.

Și, spre șocul lui Trevor, copilul țâşni afară ca un glonț umed, drept în mâinile lui, orăcăind deja.

— Mamăăă! se holbă el aiurit la mică ființă care se zbătea cu furie în mâinile lui. Da' grăbită mai era. E fetiță, izbuti să anunțe, ridicând privirea.

Ochii lui îi întâlniră pe ai lui Darcy, pentru a vedea a treia oară că lăcrima.

— Jude...

Legănând-o, Aidan își rezemă obrazul de părul ei.

— Uită-te la ea. Uită-te numai. Este așa de frumoasă...

— Vreau...

Cu cuvintele oprindu-i-se în gât, Jude întinse brațele. Când Trevor îi depuse fetița pe burtă, iar mâinile ei o atinseră pentru prima oară, râse.

— E perfectă. Nu-i așa că-i perfectă? Are deja păr. Uitați-vă la ea. Ce păr brunet și frumos!

— Și o voce pe măsură! ocoli Shawn patul, aplecându-se s-o sărute pe Jude pe obraz. Are nasul tău, Jude Frances.

— Serios...? Cred că ai dreptate.

Întorcând capul, Jude întâlni gura lui Aidan cu a ei.

— Îți mulțumesc.

Aidan nu reuși să spună mai mult decât numele ei...

— Cum o botezăm? întrebă Darcy, tamponând fața lui Jude cu prosopul umed. Ce nume i-ați ales până la urmă?

— Ailish...

Jude se opri din număratul degetelor fiicei sale - ce mici, ce perfecte erau! - pentru a-l privi pe Trevor.

— Cum o cheamă pe mama ta, Trevor?

— Ce...?

Trevor, care nu se mișca se din loc, își scutură capul ca pentru a și-l limpezi.

— Pe mama mea? O cheamă Carolyn.

— Ea este Ailish Carolyn Gallagher. Iar voi, cu toții, îi veți fi nași

Un timp, nimeni nu observă că furtuna de afară tăcuse.

Brenna și Shawn erau deja în bucătărie și-i umplură un pahar cu whisky.

Fără o vorbă, Trevor îl luă și și-l turnă pe gât.

— Perfect, dar acum va trebui să mai bei unul.

Brenna făcu imediat onorurile, turnând o porție generoasă.

— Pentru un toast. În sănătatea lui Ailish Carolyn Gallagher.

Ciocniră paharele, iar Trevor bău din nou, uitând de prudența sa obișnuită, în febra evenimentului.

— Ce mai noapte!

— Într-adevăr, îl bătu Shawn pe spate. Dumnezeu să te binecuvânteze, Trev, ai fost un campion.

— Nu vreau să-l jignesc pe Trev, dar premiul din seara asta i-l dau lui Jude. Sper să fiu măcar pe jumătate la fel de zdravănă, când mi-o veni și mie timpul.

Trevor ridică paharul, după care observă schimbul de priviri fericite.

— Ești însărcinată?

— Astă-seară am anunțat în cârciumă, motiv pentru care am în pahar ceai în loc de whisky. Dar n-ai de ce să-ți faci griji, nu nasc înainte de februarie, iar până atunci nu ne vor mai rămâne decât finisările teatrului.

— Ar fi bine ca și tu să nești acasă, Brenna, spuse Shawn. A fost fermecător.

— Perfect, atunci așa vom face. Cu condiția că până atunci să înveți tu să nești.

— Oricum, reluă Trevor, felicitări.

Ciocni din nou paharul cu ale lor.

— Fă-mi numai o favoare și încearcă să nu te grăbești așa de repede cum a făcut cumnata ta. Să termini toată treaba mai devreme de două ore e cam iritant.

— Și cu cel mai fericit final. Te-ai descurcat de minune.

— Într-adevăr, fu și Shawn de acord. Și-acum, hai la cârciuma să răspândim vestea. Dacă te simți în stare, vino să sărbătorești și tu cu noi.

Spre surprinderea șocată a lui Trevor, Shawn îl luă de umeri și-l sărută cu entuziasm.

— Îți promit că toată viața nu va trebui să mai plătești un singur pahar la *Gallagher's*.

Răsăriseră stelele.

Mii și mii, scânteind, licărind, lucind pe un cer de sticlă neagră.

Parcă niciodată n-ar fi trecut pe-acolo o furtună.

Trevor se opri, strângând-o pe Darcy lângă el.

— Ascultă, se aude muzica de la cârciumă.

Ce cântec e ăsta?

Îl știu.

Se concentră, până când amintirea i se limpezi în minte.

Spre surprinderea și încântarea lui Darcy, începu și el să cânte.

Stând în briza mării, sub lumina stelelor, Darcy i se alătură, sporind armonia corului.

Ca diamantele-i străluceau ochii, ea
regina țării s-ar fi zis că era.
Iar părul pe umeri i se revărsa
Legat cu-o bandă neagră de catifea.

Trevor îi zâmbi, cuprinzând-o cu ambele brațe.

— Întotdeauna mă face să mă gândesc la tine.

— În situația de față, o iau ca pe un compliment. Nu știam că și tu cânți, Trevor Magee, și cu un glas așa de bun și puternic. Ce surprize mai ai pentru mine?

— Ajungem și acolo, încetul cu încetul.

Darcy râse, desprinzându-se din îmbrățișare doar atât cât să poată porni amândoi mai departe.

— Contez pe asta.

CAPITOLUL 20

Cea mai mare parte era o învălmășeală. Chipuri, glasuri, mișcare. Pierduse șirul halbelor care-i fuseseră îndesate în mâini, numărul palmelor primite pe umăr.

Își amintea că fusese sărutat, în repetate rânduri.

Mulți vărsaseră lacrimi. Se temea ca de moarte că unul dintre aceștia fusese el însuși.

Cântaseră - era sigur că ținuse un recital solo. Dansaseră - își amintea vag că se învârtise pe ring cu electricianul șef de pe șantier, un malac tatuat. La un moment dat, parcă ținuse și un discurs.

La un moment dat, în timpul haosului, Darcy îl dusese în bucătărie și turnase niște supă în el - sau îl băgase cu capul în oală, nu mai era prea sigur.

Iisuse Christoase! Se îmbătase ca un porc. Pe negândite, aprinse lumina, apoi auzi un chirăit ascuțit care provenea din propriul lui gâtlej. Orbit, torturat, dădu cu mâna peste comutator, iar întunericul binecuvântat reveni.

— Trevor?

Vocea lui Darcy răsuna încet, în timp ce mâna i se depunea cu blândețe pe brațul lui.

— Te simți bine?

— A, mă simt de-a dreptul gigea, mulțumesc. Și tu?

— Sărăcuțul de el. Mă rog, dacă n-ai fi mahmur după o noapte ca asta, n-ai fi om. Haide, culcă-te la loc și las-o pe Darcy să te dreagă.

În chip pervers, acum când era trează și pregătită să-l ajute, în amestecul scârbos care fierbea într-însul se adăugă și iritarea.

— Tu și hoarda ta de sadici m-ați dres deja.

— Vai, a fost îngrozitor. Mi-e așa de rușine!

— Râzi de mine?

— Sigur că da.

— N-am obiceiul să mă-mbăt.

— Sunt sigură că nu-l ai. Dar a fost o noapte excepțională și te-ai distrat extraordinar. Hai, înghite aspirina cu chestia asta, și-ai să te pui pe picioare cât ai bate din palme.

— Ce-i aici?

— Remediul Gallagher, o mică poțiune moștenită din tată-n fiu. Fii băiat ascultător și...

Se încruntă la ea, luându-i din mână aspirina, apoi paharul.

— Nu-mi place.

— Ei, haide, nu-i chiar atât de rea.

Neavând altceva la dispoziție, bău tot paharul și se strâmbă.

— Toată povestea nu-mi place.

— Am să-ți spun eu de ce ai nevoie acum - de un mic dejun cald, ca să te dreagă. Și o cafea. Așa că, am să-ți fiu ca o mamă și ți le-aduc eu pe toate.

Darcy porni spre bucătărie, apoi se opri și clătină din cap.

— Pentru numele lui Dumnezeu, unde mi-s mințile? Apropo de mame, a ta a telefonat aseară la cârciumă.

— Ce? Mama mea?

— Când erai afară, cântând o serenadă familiei Duffy la plecare. Shawn a vorbit cu ea.

Trevor se ridicase în picioare.

— S-a-ntâmplat ceva?

— Nu, nimic. Shawn a spus că părea foarte încântată și a trimis felicitări pentru Ailish. În orice caz, l-a rugat să-ți spună că da, în orice caz, și nici n-ar putea fi mai mulțumită. Așa că așteaptă s-o suni azi, ca să-i spui totul.

— În orice caz, ce? Totul, despre ce?

— Nu știu.

Darcy trecu la bucătărie.

— Nu știu ce vrea să...

Se întrerupse, rezemându-se cu o mână de spătarul unui scaun.

Sunt îndrăgostit de ea. Oare am motive ca din cauza asta să mă simt ca un idiot?

Dar nu trimisese e-mail-ul. Tocmai se pregătea să șteargă ultimul paragraf, când se întrerupsese curentul.

Nici măcar nu apucase să facă clic pe *Send*. N-avea cum să fi primit un mesaj pe care nu i-l expediase.

Apoi, își frecă fața cu mâinile. Nu descoperise deja că, în Irlanda, imposibilul era aproape banal?

Și-acum? Maică-sa era mulțumită că se simțea ca un idiot. Cu atât mai bine, pentru că se simțea tot mai idiot cu fiecare minut care trecea.

Duachais. Tradiția unui loc, își spuse el, cu înverșunare. Darcy cunoștea tradițiile acelui loc. Lui Gallagher i se oferiseră nestemate, din soare, lună și mare. Și le refuzase. Ce spusese Darcy, când o întrebase dacă și-ar fi vândut mândria pe giuvaeruri?

Că ar fi găsit o cale de a le păstra pe amândouă.

Trevor era gata să parieze că așa era.

Păstrase tabloul, nu? Îl păstrase, pe perete, mult timp după ce-l dăduse afară pe artist.

— Aici n-am cărnuri pentru micul dejun, spuse Darcy, revenind. Va trebui să șterpelesc ceva de la Shawn. Vrei șuncă sau cârnați - ori le preferi pe amândouă?

— Te-ai culcat cu el?

Cuvintele îi scăpară înainte de a le putea opri.

— Poftim?

— Cu artistul, pictorul care-a făcut tabloul ăsta, se întoarse Trevor, indignat fără rost. Te-ai culcat cu el.

Concentrându-se asupra furiei din ochii lui, Darcy și-o lăsă și pe-a ei să-i iasă în întâmpinare.

Darcy stătu un moment tăcută, încercând să gândească pe lângă vuietul sângelui prin cap.

— Îmi pui răbdarea la încercare, Trevor. Așa că voi spune numai că nu te privește.

Sigur că nu-l privea.

— Nu mă privește pe dracu'! Te-a iubit? Ți-a plăcut să-i satisfaci fantezia asta, înainte de a-i da papucii?

— Bună părere îți mai faci despre mine, și nici nu greșești prea mult. Am avut bărbați și nu caut scuze. Am luat ceea ce mi-a convenit, și ce-i cu asta?

Trevor își înfundă mâinile în buzunare.

— Și ce anume îți convine, Darcy?

— Mi-ai convenit și tu, un timp. Dar se pare că ne-a cam trecut. Pleacă de-aici, Trevor, până nu spunem ceva care să ne împiedice să ne înțelegem.

— Să ne înțelegem?

Mare tupeu mai avea. Un tupeu calm, stăpânit, când el fierbea de furie.

— Întotdeauna au fost înțelegeri, nu? Contracte, plăți și câștiguri. Nici o clipă nu pierzi din ochi beneficiile.

Darcy se albi la față, cu ochii albaștri scăpărându-i.

— Ieși afară. Afară din casa mea. Nu primesc în pat bărbați care văd în mine o târfă.

Cuvintele lui îl loviră usturător.

— N-am vrut să spun asta. Nici nu m-am gândit...

— Nu? Ieși afară, canalie, începu ea să tremure. Și mai află un ultim lucru: tabloul l-a pictat Jude, de ziua mea.

Și, răsucindu-se pe călcâie, intră în dormitor.

— Darcy, stai!

Trevor reuși să oprească ușa înainte de a i se trânti în față.

— Iartă-mă. Ascultă...

Atât apucase să spună, când ceva se făcu țăndări de perete, la o

palmă de fața lui.

— Iisuse!

— Am spus să ieși afară din casa mea!

Nu mai era palidă, ci roșie ca focul și înhăța deja o casetă de porțelan pentru mărunțișuri.

— Iartă-mă, repetă el, apucând-o de brațe înainte de a o arunca. N-am nici o scuză, am fost deplasat... Te rog, ascultă-mă.

— Dă-mi drumul, Trevor.

— Aruncă tot ce vrei, dar te rog să mă asculți, te rog.

Darcy vibra ca o coardă ciupită cu putere.

— De ce te-aș asculta?

— Din nici un motiv. Ascultă-mă şi-atât.

— Bine, dar dă-mi drumul. Nu vreau să mă atingi.

Mâinile i se flexară pe brațele ei, într-o reacție spasmodică. Apoi o eliberă, dând din cap. Merita.

— Niciodată n-am mai fost gelos. Crede-mă. Nici mie nu-mi place mai mult decât ție.

— Ai mai avut femei înaintea mea. Și pe ele le-ai umilit așa?

Își dădu seama că lovise adânc și sângerau amândoi. Capul lui Darcy începu să vâjâie.

— Nu m-am mai gândit la nici un bărbat, de când te-am cunoscut pe tine. Ți-ajunge atât?

— Ar trebui... Dar nu-mi ajunge. Am nevoie de mai mult și sunt gata să-ți dau în schimb orice dorești.

Bătăile repezi ale inimii ei se poticniră într-un junghi scurt de durere.

— Ce vrei să spui?

— Să zicem, drepturi exclusive. Am un apartament la New York. Dacă nu-ți place, vom găsi altul. Am case în mai multe țări. Dacă vrei, mai pot cumpăra spațiu și aici, ca să construiesc o casă așa cum o dorești tu. Cred că-ți vei dori o bază în Ardmore.

— Înțeleg...

Ochii i se calmaseră, vocea-i era mai liniștită.

— Frumos din partea ta. Și aș avea acces la conturi bancare, cârduri de credit, chestii de-asta?

Mâinile lui Trevor se înfundară în buzunare, cu pumnii strânşi.

— Sigur că da.

— Iar în schimb, mă voi păstra numai pentru tine.

— Se poate spune și așa. Dar aș...

Nu apucă să se ferească. Mica vază Belleek i se sparse drept între sprâncene. Printre stelele care se învârteau prin fața lui, îi văzu ochii - scăpărând de furie.

— Lichea josnică ce ești! Care-i diferența între o târfă și o țiitoare, mai mult decât nivelul salariului?

— Țiitoare?

Șocat, Trevor își atinse fruntea, după care privi sângele de pe degete. În clipa următoare, se ferea de niște farfurii.

— Cine-a spus... Termină!

— Vierme scârbos! Jagardea!

Toate bibelourile colecționate de-a lungul anilor se făceau praf în jurul lui.

— N-aș primi de la tine nici tava de-argint pe care te-ai născut! Ia-ți toate casele și conturile și linia de credit și bagăți-le-n cur! Ieși-ți-ar pe nas și urechi!

Lacrimile o împiedicau să țintească, dar ricoșeurile și cioburile erau impresionante.

Trevor pară lampa smulsă din perete, călcă pe niște sticlă, înjură.

— Nu vreau o țiitoare!

— Du-te dracului!

Era ultimul lucru care-i mai rămăsese, așa că apucă o cutiuță sculptată și o luă la fugă cu ea.

— Pentru numele lui Dumnezeu!

Trevor coborî în goană scara, înjurând din nou când auzi bufnitura ușii de la cârciumă. Poftim, amândoi dezbrăcați, iar ea unde muta conflictul, dacă nu afară? Un om cu scaun la cap ar fi fugit în direcția opusă.

Se repezi prin bucătărie, pe urmele ei.

Din goană, Darcy aruncă în lături caseta, strângând în pumn piatra pe care o ținuse înăuntru.

Ducă-se dracului toate dorințele, își spuse ea, cu furie. Ducă-se dracului dragostea, cu Trevor cu tot. Avea să arunce totul în mare.

Ajunse pe plajă, împleticindu-se, și ar fi căzut, dacă Trevor n-o prindea la timp.

— Darcy, așteaptă... Nu...

O cuprinse cu brațe tremurătoare. Crezuse că voia să se-avânte ea însăși în apă.

Darcy se răsuci spre el ca o pisică sălbatică, dând din picioare, zgâriind, muşcând. Șocat și ca să se apere, Trevor o doborî pe nisip, imobilizând-o sub el.

— Cu prima ocazie, te omor!

— Te cred...

O privi lung. Avea fața brăzdată de lacrimi, care continuau să-i curgă din ochii aprinși de furie.

— O merit, pentru că am încurcat lucrurile atât de rău. Darcy, nu-ți ceream să fii țiitoarea mea - un termen ridicol și complet nepotrivit, când e vorba de tine. Încercam să te cer în căsătorie.

Respirația i se tăie scurt, ca și cum ar fi primit un cot în plex.

— Ce...?

— Voiam să te cer în căsătorie.

— Căsătorie, cu jurăminte, și inele pe degete, până când moartea ne va despărți?

— Asta-i ideea, riscă el un zâmbet. Darcy, eu...

— Vrei să te dai jos de pe mine? Mă doare.

— Iartă-mă.

Se răsuci într-o parte, ajutând-o să se ridice.

— Dac-aș putea s-o iau de la început...

— A, nu, mai bine că continuăm de unde ai rămas. Când îmi ofereai case și conturi în bancă. Așa-ți închipui că se cere de nevastă o femeie ca mine? Crezi că mă poți cumpăra ca pe una dintre companiile tale?

— Dar ai spus...

— Puțin îmi pasă ce-am spus. Dar e important ce-ți spun acum. Te-aș fi luat și dacă n-aveai nimic. Iar acum, nu te voi mai lua nicicum.

Se răsuci, luându-și avânt cu brațul. Instinctiv, Trevor i-l apucă și-i desfăcu degetele cu forța.

— Ce-i asta?

— Ea mea, de la Carrick. Un safir.

Își smuci mâna, începând să vorbească din nou întretăiat.

— Inima mării... Mi-a spus că-mi putea îndeplini o dorință. O singură dorință, cea mai de preț. Dar n-am folosit-o și n-o voi folosi niciodată. Și știi de ce?

— Nu. Și nu mai plânge, nu suport...

— Știi de ce? ridică ea vocea, înecată de lacrimi.

— Nu. Nu știu de ce.

— Voiam să mă iubești și fără ajutorul ei. Asta era dorința mea - și-atunci, cum aș fi putut s-o folosesc, ca să mi se împlinească?

Magie, își spuse el. Se frământase pentru magie, iar ea o ținea în palmă. Îi oferise atâtea lucruri, iar ea îl dorise numai pe el. Atât de mult, încât aruncase înapoi în inima mării averea pe care Trevor crezuse că o dorea mai presus de orice.

— Te-am iubit fără ajutorul ei. Și încă te mai iubesc.

Îi luă din nou mâna, închizându-i degetele peste piatră.

— N-o arunca. Nu arunca iubirea noastră din cauza prostiei mele. Îți jur că niciodată n-am făcut o greșeală mai mare ca acum. Lasă-mă s-o îndrept.

Darcy privi din nou nestemata.

— N-am folosit-o.

— Nici nu era nevoie. Nu trebuia decât să fii tu însăți. Eu unul nu mai sunt eu însumi, de când te-am cunoscut. Cumva, dintotdeauna te-am căutat, dintotdeauna am căutat asta.

— Mă crezi atât de meschină și de cinică încât să nu pot iubi când n-am nimic de câştigat?

— Cred că ai nenumărate bogății. De fiecare dată, descopăr câte una nouă, și mă îndrăgostesc tot mai mult.

— Vorbești serios?

— Cât se poate de serios.

— Atunci și eu voi vorbi la fel.

— În clipa asta, cel mai mult îmi doresc să te uiți la mine și să-mi spui că mă iubești.

Darcy își dădu seama că sosise momentul când viața ei se schimba, când visurile se cutremurau, când erau legate și dezlegate farmece.

— Ce naiba, Darcy! îi risipi viziunile glasul lui nerăbdător. Vrei să mă târăsc la picioarele tale?

Îl privi, un licăr amuzat începând să-i lumineze ochii încă umezi de lacrimi.

— Da.

Trevor deschise gura, fiind gata să cadă efectiv în genunchi. Ceea ce ar fi pus capac la toate prin câte trecuse în dimineața aceea.

— Nu. Al dracului să fiu dacă am s-o fac.

Inima lui Darcy își luă zborul spre cer. După un hohot de râs năvalnic, se aruncă în brațele lui.

— I-auzi! Ăsta-i ticălosul înfumurat pe care-l iubesc!

Își lipi de gura lui buzele, calde și drăgăstoase.

— După pofta inimii mele.

— Mai zi o dată, murmură el. Fără înjurături.

— Te iubesc exact așa cum ești.

Își aminti cuvintele, ca prin vis: *Iubire veșnică.*

— Un farmec, spuse Trevor. O promisiune. Mărită-te cu mine, Darcy. Făurește-ți o viață alături de mine. Un cămin și copii, cu mine.

— Accept și o fac bucuros. Uite, îi îndesă ea piatra în mână. Un farmec. Și o promisiune.

— Mă umilești.

— Nu, niciodată.

Îi mângâie obrazul cu degetele.

— Te-aș lua, Trevor, dacă ai fi prinț sau cerșetor. Dar, din moment ce mă iubești, vei înțelege cât de încântată sunt că ești mai aproape de prinț.

— Ești perfectă pentru mine.

— Mie-mi spui? oftă Darcy, rezemându-şi capul de umărul lui. Auzi? Peste zgomotul mării.

— Da. Aud.

Muzică, plină de bucurie, cântec de fluiere, strigăt de trompete.

— Privește, Darcy, îi atinse el părul. Deasupra apei.

Darcy întoarse capul, rămânând în cercul brațelor lui, și privi.

În timp ce soarele ieșea din nori la răsărit, aruncându-şi razele peste apă, calul alb apăru, într-o străfulgerare de aripi.

Pe spinarea lui călărea Carrick, cu jiletca argintie strălucind și părul negru în vânt. În brațele lui, cu capul pe inima lui, stătea iubita, având ochii de un verde cețos strălucitori de dragoste.

Urcau tot mai sus, într-o mișcare amplă, triumfătoare, peste colinele verzi ce scânteiau de rouă. Și lăsau în urma lor un curcubeu care strălucea ca un pod de nestemate.

— În sfârşit sunt împreună, șopti Darcy. Fericiți, acum și pentru veșnicie. Vraja s-a risipit.

— Vraja lor, da. A noastră...

O întoarse cu fața spre el.

— Îi pot face față, Trevor Magee, îl sărută ea, pecetluind legământul. Și veșniciei, și ție.

În timp ce soarele strălucea tot mai puternic, o luară din loc, îndepărtându-se de mare.

Muzica se pierdea în tăcerea zorilor, sub un curcubeu care se arcuia dinspre începuturi către eternitate.

— A noastră abia începe. Poți face față veșniciei, Darcy?

— Îi pot face față, Trevor Magee, îl sărută ea, pecetluind legământul. Şi veşniciei, şi ție.

În timp ce soarele strălucea tot mai puternic, o luară din loc, îndepărtându-se de mare.

Muzica se pierdea în tăcerea zorilor, sub un curcubeu care se arcuia dinspre începuturi către eternitate.

SFÂRȘIT

C U P R I N S

CAPITOLUL 1
CAPITOLUL 2
CAPITOLUL 3
CAPITOLUL 4
CAPITOLUL 5
CAPITOLUL 6
CAPITOLUL 7
CAPITOLUL 8
CAPITOLUL 9
CAPITOLUL 10
CAPITOLUL 11
CAPITOLUL 12
CAPITOLUL 13
CAPITOLUL 14
CAPITOLUL 15
CAPITOLUL 16
CAPITOLUL 17
CAPITOLUL 18
CAPITOLUL 19
CAPITOLUL 20